

စာအုပ်သူခိုး ရုပ်ညွှန့်

The BOOK THIEF
Markus Zusak

နိဒါန်း

အပျက်အစီးများ တောင်လိုပုံ

(ဤနိဒါန်းတွင် ဇာတ်ကြောင်းပြောသူက သူကိုယ်တိုင်နှင့် အရောင်များ အကြောင်းအပြင် စာအုပ်သူခိုးကိုပါ မိတ်ဆက်ပေးထားသည်။)

သေမင်း နှင့် ချောက်လက်

ပထမတော့ အရောင်တွေကို မြင်တယ်။

ပြီးတော့မှ လူတွေကိုမြင်တာ။

ဒါက ကျုပ်ရဲ့ အရာရာကို ရှုမြင်နေကျပုံစံလေ။

ဒါမှ မဟုတ် အနည်းဆုံးတော့

ကျုပ် ဘယ်လို ကြိုးစားကြည့်မြင်သလဲ ဆိုတာပေါ့။

စာမဖွဲ့လောက်သော အကြောင်းအရာတစ်ရပ်

'သင်မကြာခင် သေဆုံးရလိမ့်မည်'

အဲဒီခေါင်းစဉ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်က အကောင်းမြင်နိုင်ဖို့ ရာ ကြိုးစားရင်း အရိုးသားဆုံး ပြောပြမှာ ဖြစ်ပေမယ့် လူအများ စုကတော့ ကျုပ်ပြောတာတွေကို အလေးမထားဘဲ ကျုပ်အပေါ် ယုံကြည်ပေးဖို့ ခက်ခဲနေကြ သေးတယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျုပ်ကိုတော့ ယုံကြည်ပေးပါ။ ကျုပ်က အကောင်းမြင်ပေးနိုင်တာ သေချာပါတယ်။ ကျုပ်က ခင်ခင်မင်မင်နဲ့

နှစ်လို ဖွယ်ကောင်းပြီး ဖော်ရွေတဲ့ သူ။ အဲဒီစကားလုံး သုံးလုံးကလည်း အင်္ဂလိပ် အက္ခရာ၊ 'အေ' နဲ့ ချည်းပဲ စတာလေ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားအပေါ်မှ ကောင်းဖို့ ရာ ကိုတော့ ကျုပ်ကို မတောင်းဆိုပါနဲ့ ။ အဲဒီကိစ္စက ကျုပ်နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်လို့ ပါ။

အထက်ပါအကြောင်းအရာအပေါ် တုံ့ပြန်မှု

အဲဒီအကြောင်းအရာက ခင်ဗျားကို တွေးပူစရာဖြစ်စေပါသလား။

ဒါကို မကြောက်နဲ့ လို့ ကျုပ်က တိုက်တွန်းပါတယ်

'ကျုပ်က မတရားတာဆို ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး'

ကောင်းပြီလေ နိဒါန်းလေးချီကြတာပေါ့။

ဇာတ်လမ်းအစက ဒီလို...

ဪ...ကျုပ်နယ် အလိုက်မသိတတ်ပါဘိ...

ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ်တောင် ကောင်းကောင်း မိတ်ဆက်ရသေးဘူးပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါကလည်း တကယ်လိုအပ်လှတယ်မှ မဟုတ်တာ။ သိပ်မကြာခင် မှာ ကျုပ်အကြောင်း ကောင်းကောင်း သိသွားမှာ ပါ။ အသွင်မတူတဲ့ ပုံစံကွဲလေးတွေ မျိုးစုံအပေါ် မူတည်လို့ ပေါ့လေ။ အချိန်မီ သိထိုက်တယ်လို့ တော့ ပြောရမှာ ပဲ။ ကျုပ်က တတ်နိုင်သလောက် ဖော်ဖော်ရွေရွေနဲ့ ခင်ဗျားအပေါ် အုပ်စိုးစောင့်ကြည့်လာတဲ့ အခါမျိုးမှာ ပေါ့။ အဲဒီအခါမှာ ခင်ဗျားရဲ့ အသက် ဝိညာဉ်က ကျုပ်ရဲ့ လက်ထဲ ရောက်လာ လိမ့်မယ်။ ကျုပ်ရဲ့ ပခုံးပေါ်မှာ အရောင်တစ်ရောင်ထွက် လာပြီး ခင်ဗျား ကို အဝေးတစ်နေရာဆီ ကျုပ်က ခေါ်သွားမှာ ပါ။

အဲဒီအချိန်ကျရင် ခင်ဗျားက စန့်စန့်ကြီးလဲနေလောက်ပြီ။ (ဒီအချိန် မျိုးမှာ မတ်တတ်ကြီးရပ်နေတဲ့ လူမျိုးတော့ ကျုပ် တွေ့ခဲ့ပါဘိ)။ ခင်ဗျား

ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ပဲ ခင်ဗျားက ပုန်းခိုနေမှာ လေ။ အဲဒီအချိန်မှာ စူးရှ တဲ့ အော်သံတစ်ခု လေထုထဲက ဖောက်ထွင်းထွက်ပေါ်လာလိမ့်မယ်၊ အဲ ဒီအသံ ထွက်ပေါ်ပြီးနောက်မှာ ကျုပ်ကြားရမယ့်တစ်ခုတည်းသောအသံ က ကျုပ် ကိုယ်တိုင်ရဲ့ အသက်ရှူသံပဲ။ ပြီးတော့ ကျုပ်ရဲ့ ကိုယ်နံနံ့ ခြေ လှမ်းတွေဆီက ထွက်ပေါ်နေတဲ့ အသံတွေပဲ။

ဒီနေရာမှာ မေးစရာရှိတာက ခင်ဗျားဆီကို ကျုပ်လာတဲ့ အခါမှာ အ ရာရာတိုင်းကို မြင်ရတဲ့ အရောင်က ဘာအရောင်ဖြစ်မလဲဆိုတာပဲ။ မိုး ကောင်းကင်ကြီးကရော ဘာရောင်လို့ ပြောမလဲ။

ကျုပ်အကြိုက်ကို ပြောရရင်တော့ ချောကလက်ရောင်ကောင်းကင် ကို ကြိုက်တာ။ အရောင်ရင့်ရင့် ချောကလက်ရောင် ရင့်ရင့်ဆိုပါတော့။ လူတွေက ကျုပ်ကို အဲဒီအရောင်နဲ့ လိုက်တယ် ပြောကြတာပဲ။ ဘယ်လို ပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပါလေ။ ကျုပ်ကတော့ ရောင်စဉ်အလင်းတန်းတွေထဲက ကျုပ် မြင်ရ တဲ့ အရောင်မှန်သမျှကို ရင်ခုန်ခံစားနိုင်ဖို့ ကြိုးစားပေးတာပါပဲ။ အရောင် တွေက သန်းထောင်ချီပြီး ရှိပေမယ့် တစ်ခုနဲ့ တစ်ခုတော့ လုံးဝ ကို မတူတာနော်။ ကောင်းကင်တစ်ခုက အဲဒီအရောင်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း စုပ်ယူဝါးမျို သွားတာ။ အဲဒါက စိုးရိမ်ကြောင့် ကြစိတ် ကို လျော့ပါးသွားစေတယ်။ ကျုပ်ကိုလည်း စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားစေတ ယ်ဆိုပါတော့။

အယူအဆလေးတစ်ရပ်

လူတွေက နေ့တစ်နေ့ရဲ့ အရောင်တွေကို တစ်နေ့တာ အစနဲ့

အဆုံးအချိန်တွေမှာ ကြည့်တတ်ကြလေ့ရှိတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျုပ်အတွက်ကတော့ ရှင်းပါတယ်။ နေ့တစ်နေ့ဆိုတာ အ

ရောင်အသွေးမျိုးစုံနဲ့ ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်းထားတာပဲ။ အရောင်တစ်ခုချင်းစီက အချိန်အခိုက်အတန့်တစ်ရပ်စီ ဖြတ်သန်းသွားတာ။

တစ်နာရီဆိုတဲ့ အချိန်အတွင်းမှာ တင် ထောင်နဲ့ ချီတဲ့ အရောင်တွေ ပါနေတာလေ။ ပျားဖယောင်းလို အဝါရောင်မျိုးတွေ၊ တိမ်တိုက်တွေကြားက လျှံထွက်လာတဲ့ မိုးပြာရောင်တွေ၊ မှုင်းညှို့ရီမှောင်နေတဲ့ အမှောင်တိုက်တွေအစုံပဲလေ။

ကျုပ်ရဲ့ အလုပ်မှာ တော့ အဲဒီအရောင်တွေကို ကျုပ်က သတိထားကြည့်ရတယ်။

အခုနက ကျုပ်ပြောသလိုပေါ့။ ကျုပ်မှာ ရှိတဲ့ ကောင်းကွက်တစ်ခု က တော့ စိတ်အပန်းပြေအောင် နေတတ်တာပဲ။ အဲဒါကြောင့် လည်း ကျုပ်က ရူးမသွားခဲ့တာ။ ဒီအလုပ်ကို ကျုပ်လုပ်ခဲ့ရတဲ့ ရှည်လျားလှတဲ့ အချိန်ကာလ တစ်လျှောက်လုံးကို ပြန်စဉ်းစားရင် အခုလိုလုပ်နိုင်ခဲ့တာဟာလည်း အဲဒီလို စိတ်အပန်းပြေအောင် နေတတ်လို့ ပဲဆိုတာ တွေ့ရမယ်လေ။

။ ပြဿနာက ကျုပ်နေရာမှာ ဘယ်သူက အစားဝင်လုပ်ပေးမှာ လဲဆိုတာပဲ။ အပူပိုင်းဒေသ ဖြစ်ဖြစ် နှင်းလျှောစီးစခန်းလို နေရာကိုဖြစ်ဖြစ် အများ တကာလို အပန်းဖြေခရီးမျိုး ကျုပ် ခဏသွားနေတုန်းမှာ ဘယ်သူက ကျုပ်အစား ဒီအလုပ်ကို ဝင်လုပ်ပေးမှာ တဲ့ လဲ။ အဖြေကတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး။ ကျုပ်ရဲ့ အားလပ်ရက်မှာ အပန်းဖြေနိုင်စေဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ရပ်ကို ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိ အသိစိတ်အပြည့်နဲ့ ချမှတ်နိုင်အောင် လောဆော်ပေးနိုင်မယ့်သူ တစ်ယောက်မှ ရှိမယ်မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီတော့ အခုနကပြောတဲ့ အရောင်တွေ ထဲမှာ ပဲ ကျုပ်က အတိုးချပြီး အပန်းဖြေ အနားယူရတယ်ဆိုတာ ပြောစရာတောင် လိုမယ်မထင်ဘူး။

ဒီနေရာမှာ ခင်ဗျား မေးစရာတစ်ခုဖြစ်လာနိုင်တာက 'သူက ဘာ ဖြစ်လို့ အနားယူဖို့ လိုရတာလဲ' ဆိုတဲ့ မေးခွန်းပဲ။ 'သူ့အလုပ်ကနေ ဘာဖြစ်လို့ အနားယူအပန်းဖြေဖို့ လိုရတာလဲ' ခင်ဗျားမေးချင်ပေလိမ့်မယ်။

အဲဒီမေးခွန်းက ကျုပ် ဆက်ပြောပြမယ့်အချက်ပဲလေ။

အဲဒါက ကျန်နေရစ်ခဲ့တဲ့ လူသားတွေကြောင့် ပဲ။

အသက်ရှင်သန်နေသူတွေပေါ့။

သူတို့ တွေ့နဲ့ ကျုပ် မျက်နှာချင်းဆိုင်လို့ ကိုမရဘူး။ အဲဒီလိုမျိုး ခဏခဏကြုံပေမယ့် ကျုပ် မလုပ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ကျုပ်စိတ်ကို သူတို့ တွေ့ဆီကနေ အာရုံလွှဲဖယ်ဖို့ အရောင်တွေ ရှာကြည့်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟိုတုန်းကရော၊ အခုရောပဲ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့လာရတာက အဲဒီ အသက်ရှင်ကျန်ရစ်သူတွေဟာ နားလည်သိရှိတာ၊ မျှော်လင့်ချက်ကုန်ဆုံးတာနဲ့ အံ့အားသင့်တာ စတဲ့ ကားချပ်အစိတ်အပိုင်းတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ ဉာဏ်စမ်းပဟေဠိ ရုပ်ပုံကားချပ်ထဲက ပြုတ်ထွက်ကျန်နေရစ်တဲ့ သူတွေပဲ။ သူတို့ က နှလုံးသား တွေကို ထိုးဖောက်ပစ်ခဲ့ကြတယ်။ အဆုတ်တွေကို ရိုက်နှက်ထုထောင်းခဲ့ကြတာလေ။

အဲဒီလို အသက်ရှင်ကျန်နေရစ်သူတွေနဲ့ ရင်မဆိုင်ရဲတဲ့ အကြောင်းကြောင့် ပဲ တစ်ဖက်မှာ ဒီည၊ ဒီကနေ့ ဒါမှ မဟုတ် ဘယ်အချိန်နာရီနဲ့ ဘာအရောင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားကို ကျုပ် ပြောပြမယ့်အကြောင်းဘက် ပြန်ရောက်စေခဲ့တယ်။ အဲဒီအကြောင်းအရာက အမြဲတမ်း ရှင်သန်နေရစ်တဲ့ လူတွေထဲက တစ်ယောက်အကြောင်းပေါ့။ အသက်ရှင်သန်ကျန်ရစ်တဲ့ နေရာမှာ အင်မတန်ကျွမ်းကျင်တဲ့ သူပေါ့။

တကယ်တော့ တခြားဇာတ်လမ်းတွေနဲ့ စာရင် ဒီဇာတ်လမ်းလေးက စာဖွဲ့လောက်တဲ့ ဇာတ်လမ်းတော့မဟုတ်ပါဘူး။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊

စကားလုံးတချို့၊

အကော်ဒီယံသမားတစ်ယောက်၊

တစ်ယူသန်ဂျာမန်တချို့၊

ဂျူးလူမျိုး လက်ငွေသမားတစ်ယောက်၊

ပြီးတော့ များ ပြားလှတဲ့ ခိုးမှုတွေအကြောင်း ပါတယ်လေ။

စာအုပ်သူခိုးကို ကျုပ် သုံးခါတိတိတွေ့ခဲ့ဖူးတယ်။

ရထားလမ်းနံဘေးဝယ်

ပထမဆုံး ထွက်ပေါ်လာတာက အဖြူရောင်လိုမျိုး အရောင်တစ်ခုခုပဲ။ မျက်စိကျိန်းလောက်အောင်ဖြူတဲ့ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ အရောင်မျိုးပေါ့။

တချို့ကတော့ ထင်ကောင်းထင်ကြမယ်၊ အဖြူရောင်ဆိုတာက တကယ့်အရောင်တစ်ခု မဟုတ်ဘူး ။ အဖြူကို အရောင်လို့ ပြောတာဟာ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးလို့ ပြောကြမှာ ။ ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆို အဲဒီအကြောင်းကို ကျုပ် ပြောပြမယ်။ အဖြူဆိုတာက အရောင်တစ်ခုပဲ၊ ဒါကို မေးခွန်းထုတ်စရာ ကို မလိုတာ။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အဖြူကို အရောင်တစ်ခုအဖြစ် လက်ခံတယ်။ ဒီတစ်ချက်ကိုတော့ ကျုပ်နဲ့ ပြိုင်ပြီး ခင်ဗျားအငြင်းအခုံ လုပ်ချင်မယ် မထင်ပါဘူး။

သံသယပျောက်စေမည့် ကြေညာချက်

ကျေးဇူးပြုပြီး စိတ်အေးအေးထားပါ။

အခုနက ခြိမ်းခြောက်မှုတွေ ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာတောင်မှ ။

ကျုပ်က တစ်ချိန်လုံး ခြိမ်းခြောက်နေပေမယ့်

အကြမ်းတော့မဖက်ဘူး။ ရန်လည်း မလိုဘူး။

ကျုပ်က လက်တွေ့ရလဒ်သမားပဲ။

ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ အဖြူရောင်ပဲ။

ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးကို နှင်းပွင့်ဖြူဖြူတွေ ခြုံလွှားထားသလို ခံစားမိတယ်။ အနွေးထည်ဆွယ်တာတစ်ထည်ကို ခေါင်းကနေစွပ်ပြီး ဝတ်ထားသလိုမျိုးပေါ့။ ရထားလမ်းနံဘေး နှင်းတောထဲမှာ လူတစ်ယောက် ညို့သ ကျည်းမြုပ်လောက်တဲ့ ခြေရာတွေ ထင်ကျန်နေတယ်။ သစ်ပင်တန်းတွေက လည်း ရေခဲစောင်လွှမ်းခြုံထားသလိုပဲ။

ခင်းဗျားမျှော်လင့်ထားသလိုပဲလေ တစ်ယောက်ယောက်တော့ သေဆုံးခဲ့ရပြီပေါ့။

သူတို့ တွေက သေတဲ့ လူအနားကနေ မခွဲနိုင်ကြသေးဘဲရှိတယ်။ အခုနေတော့ ကိစ္စမရှိသေးပေမယ့် ခဏနေရင် ရှေ့ကသံလမ်းကို ရှင်းလင်းပြီး ရထားက ရှေ့ခရီးဆက်ရတော့မှာ လေ။

အဲဒီနေရာမှာ လုံခြုံရေးနှစ်ယောက်ရှိတယ်။

သားအမိနှစ်ယောက်ရှိတယ်။

ယောက်ျားလေးအလောင်းတစ်လောင်း ရှိတယ်။

မအေလုပ်တဲ့ သူရယ်၊ သမီးလုပ်တဲ့ သူရယ်တို့ က အဲဒီအလောင်းနားမှာ ပဲ ခေါင်းမာမာနဲ့ အသံတိတ်ရှိနေကြတယ်။

'ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်တို့ တခြား ဘာထပ်လုပ်ပေးစေချင်သေး သလဲ

လုံခြုံရေးနှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်က အရပ်ရှည်ရှည်၊ နောက် တစ်ယောက်က ခပ်ပုပုပဲ။ အရပ်ရှည်ရှည်လူက အကြီးအကဲမဟုတ်ပေမယ့် စကားပြောရင် သူကပဲ အရင်စပြောလေ့ရှိတယ်။ အခုလည်း သူက သူ့အဖော် ပုပုဝဝနဲ့ လူကို ကြည့်ရင်းပြောလာတာပဲ။ ပုပုဝဝလူရဲ့ မျက်နှာက အရည်ရွှမ်းတဲ့ အနီရောင်မျိုးရှိတယ်။

'ဟုတ်ပြီလေ'ပုပုဝဝလူက စကားပြန်လာတယ်။ 'သူတို့ တွေကို ဒီအတိုင်းတော့ ငါတို့ ထားပစ်ခဲ့လို့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်။ ထားခဲ့နိုင်မှာ လား'

အရပ်ရှည်ရှည်လူက စိတ်မရှည်တော့ပုံနဲ့ ပြန်ပြောလာတယ်။ 'ဘာဖြစ်လို့ ထားခဲ့လို့ မရမှာ လဲ'

ပုပုဝဝလူက ဒေါသအိုးပေါက်ကွဲမတတ် ဖြစ်သွားပုံရတယ်။ အရပ် ရှည်ရှည်လူရဲ့ မေးစေ့ကို မော့ကြည့်ရင်း ဂျာမန်စကားနဲ့ အော်ထည့်လိုက်တယ်။ 'မင်း၊ ငတုံးလား' သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ စက်ဆုပ်ရွံရှာတဲ့ ဟန်က အထင်းသားပေါ်လာတယ်။ မျက်နှာကြောတင်းတင်းနဲ့ နှင်းတောထဲ တိုးလျှောက်ရင်း သူ့လူကို 'လာခဲ့'လို့ လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။ 'သူတို့ သုံးယောက် စလုံးကို ငါတို့ ပြန်ခေါ်သွားရမယ်။ ရှေ့ဘူတာကျမှ အကြောင်းကြားရတော့ မှာ ပဲ'

ကျုပ်အတွက်ကတော့ အင်မတန် အခြေခံကျတဲ့ အမှားတွေကို လုပ်ခဲ့မိပြီးသားပဲလေ။ အဲဒီအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်လောက် စိတ်ပျက်မိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားကို ရှင်းတောင်မပြနိုင်ဘူး။ အရင်တုန်းကဆိုရင် တော့ ကျုပ်က ဘာလုပ်လုပ် အမြဲမှန်ခဲ့တာပဲ။

ခုတ်မောင်းနေတဲ့ ရထားပြတင်းပေါက်နံဘေးက မျက်စိကျိန်း လောက်အောင် နှင်းပွင့်လို ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေတဲ့ မိုးကောင်းကင်ကို ကျုပ် လေ့လာကြည့်လိုက်တယ်။ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေတဲ့ ကောင်းကင်ရဲ့ ရနံ့ကို ကျုပ်

ရှုရှိုက်လိုက်မိပြီဖြစ်ပေမယ့် ကျုပ် ဝေခွဲလို့ မရနိုင်ဘူး ဖြစ်နေသေးတယ် ။ ကျုပ်တော့ အချည်နှောင်ခံလိုက်ရပြီ၊ စိတ်ဝင်စားသွားမိပြီလေ၊ ဒီမိန်းကလေး ငယ်ကို စပ်စုချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွားပေါ်လာတာနဲ့ ပဲ ကိုယ်နေရမယ့်အချိန် ထက် ပိုနေပြီး ဒီမိန်းကလေးကို စောင့်ကြည့်နေမိတယ်။

နောက်ထပ် နှစ်ဆယ့်သုံးမိနစ်နေတော့ ရထားက ရပ်သွားတယ်။ကျုပ်လည်း သူတို့ နဲ့ အတူ ရထားပေါ်က ဆင်းလိုက်လာတယ်။

ကျုပ်လက်ထဲမှ တော့ လူငယ်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ဝိညာဉ် ပါလာတာပေါ့။ သူတို့ နဲ့ ညာဘက်ယွန်းယွန်းမှာ ကျုပ်က ရပ်နေလိုက်တယ်။

ရထားတွဲစောင့် လုံခြုံရေးနှစ်ယောက်က သားအမိနှစ်ယောက်နဲ့ ကောင်လေးရဲ့ အလောင်းဆီကို ပြန်လျှောက်လာကြတယ်။ အဲဒီနေ့က ကျုပ် အသက်ရှူသံ အရမ်းပြင်းနေခဲ့တာကိုတောင် ကောင်းကောင်း ကြီးမှတ်မိနေ သေးရဲ့ ။ လုံခြုံရေးနှစ်ယောက်က ကျုပ်ကို သတိမထားမိဘဲ ဘေးကနေဖြတ် လျှောက်သွားကြလို့ ကျုပ်ဖြင့် အံ့အားတောင်သင့်ရတယ်။ ကမ္ဘာ လောကကြီးက နှင်းထုတွေရဲ့ အလေးချိန်ကြောင့် ပဲ ကွေးညွတ်များ သွားပြီလား မှတ်ရတယ်လေ။

ကျုပ်ရဲ့ ဘယ်ဘက် ဆယ်မီတာလောက်အကွာမှာ အသားအရေ ဖြူဖပ်ဖြူရော်နဲ့ အစာမစားရလို့ ဝမ်းဗိုက်တစ်ခုလုံး ချောင်ကလောင်ဖြစ်နေပုံရတဲ့ မိန်းကလေးဟာ နှင်းရိုက်တဲ့ ဝေဒနာကို ခံစားရင်း မတ်တတ်ရပ်လျက်ရှိ နေတယ်။

သူ့မေးရိုးတွေက အချင်းချင်း တဂတ်ဂတ်ရိုက်လို့ ။

အေးစက်နေတဲ့ လက်အစုံကို စုံပိုက်ထားတယ်။

စာအုပ်သူခိုးမလေးရဲ့ မျက်နှာပေါ်က မျက်ရည်တွေတောင်
စီးကျရင်းက
ခဲကုန်တယ်။

အမှောင်တိုက်ဖုံးခြင်း

နောက်အရောင်တစ်ရောင်ကတော့ ထိုးမြဲလက်မှတ်တစ်ခုရဲ့ မင်
ရောင်လို နက်မှောင်နေတဲ့ အမည်းရောင်ပဲ။ ခင်ဗျားသဘောကျတယ်ဆို
ရင် ဒီအရောင်က ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးကိုမဆို ကိုင်တွယ်နိုင်တဲ့ ကျုပ်
ရဲ့ စံနှုန်းကို ပြမယ့်အရောင်လို့ ပဲ ပြောရတော့မယ်။ ဒီအရောင်က အရ
ဏ်မတက် ခင် ပိန်းပိတ်အောင်မှောင်နေတဲ့ အချိန်အခိုက်အတန့်လေးမှ
ရှိတဲ့ အရောင်ပဲ။

ဒီတစ်ခါ ကျုပ် လာခဲ့ရတာက အသက် ၂၄ နှစ်လောက်ရှိမယ့် ယော
ကျားလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဇီဝိန်ကို နုတ်ယူဖို့ ပဲ။ တကယ်တော့ တခြား
တစ်ဖက်က လှည့်တွေးကြည့်မယ်ဆိုရင် ဒါဟာ လှပတဲ့ အရာတစ်ခုပါ။
လေယာဉ်ပျံက ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးနေပြီလေ။ အဆုတ်နဲ့ တူတဲ့ အ
င်ဂျင် စက်နှစ်လုံးကနေလည်း မီးခိုးတွေ အူထွက်လာနေပြီပဲ။

မြေပြင်ပေါ် လေယာဉ်ထိုးကျသွားတော့ ကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ နက်ရှိုင်း
တဲ့ ဒဏ်ရာကြီးသုံးခု ဖြစ်သွားခဲ့ရတယ်။ လေယာဉ်တောင်ပံတွေကလ
ည်း လွန် ဖြတ်တိုက်ခံထားရတဲ့ လက်မောင်းတွေလိုပဲ။ တောင်ပံတွေတ
ဖျပ်ဖျပ် မခတ်နိုင်တော့ဘူးလေ။ အတောင်ပံခတ်တယ်ဆိုတာ သတ္တုငှ
က်ကလေး အတွက် မဟုတ်တော့ပါဘူး။

မပြောပလောက်သော အခြားအချက်အချို့

တစ်ခါတလေ ကျုပ်က အရောက်စောနေတတ်တယ်။

ကျုပ်က အလျင်စလိုလုပ်တဲ့ အခါ

တချို့လူတွေက ကျုပ်ထင်ထားတာထက် ပိုပြီး၊

သူတို့ အသက်ကို ဖက်တွယ်ထားကြတာတွေ့ရတယ်။

မိနစ်ပိုင်းလောက်ကြာတော့ မီးခိုးတွေလည်း ထွက်ရတာမောပြီနဲ့ တူ
ပါရဲ့ ထပ်ထွက်စရာကလည်း ဘာမှ မကျန်တော့ဘူးလေ။

လေယာဉ်ပျက်ကျရာကို ပထမဆုံးရောက်လာတာက ကောင်လေး
တစ်ယောက်ပဲ။ အပြေးလာခဲ့ရပုံနဲ့ အသက်ကိုတောင် အမောတကောရှူ
ရင်း လက်ထဲမှာ စက်ပြင်ကိရိယာတွေထည့်တဲ့ သေတ္တာလိုဟာလေးတ
စ်လုံးဆွဲပြီး ရောက်လာတာ။ ကောင်လေးက တစ်ခုခုများ ဖြစ်လေမ
လားဆိုတဲ့ ကြောက်ရွံ့ စိတ်နဲ့ လေယာဉ်ခေါင်းခန်းနားကို
ချဉ်းကပ်သွားပြီး လေယာဉ်မောင်းတဲ့ လူကို ချောင်းကြည့်တယ်။ အသ
က်များ ရှင်နေဦးမလားလို့ ပေါ့။ အဲဒီအချိန်အထိ လေယာဉ်မှူးက အသ
က်ရှင်နေခဲ့သေးတာ။ နောက်စက္ကန့် သုံးဆယ်လောက် နေတော့မှ စာအု
ပ်သူခိုးမလေးက ထပ်ရောက်လာတာ။

နှစ်တွေကြာခဲ့ပြီပေမယ့် ဒီကလေးမကို ကျုပ် မှတ်မိနေသေးတယ်
လေ။

သူလည်း အသက်ကို အမောတကောရှူရင်း ရောက်လာတာပဲ။

လက်ထဲက သေတ္တာလေးကို ကောင်လေးက ဖွင့်လိုက်တယ်။ အထဲ
က ပစ္စည်းတွေထဲကနေ ဆွဲထုတ်လိုက်တာက 'တက်ဒီဘဲ' ဝက်ဝံ ရုပ်
လေးတစ်ရုပ်ပဲ။

ကောင်လေးက ပျက်စီးနေပြီဖြစ်တဲ့ ရှေ့လေကာမှန်ပေါက်ကနေ လ
က်လှမ်းပြီး လေယာဉ်မှူးရဲ့ ရင်ဘတ်ပေါ် ဝက်ဝံရုပ်လေး တင်ပေးလိုက်

တယ်။ ပြီးနေတဲ့ ဝက်ဝံရုပ်လေးဟာ အပျက်အစီးပုံတွေကြားက သွေးအ
လိမ်း လိမ်းဖြစ်နေတဲ့ လေယာဉ်မှူးရဲ့ ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်လို့
။ နောက်ထပ် မိနစ်ပိုင်းလောက်နေတော့ ကျုပ် အလုပ်စပြီလေ၊ အချိန်
ကျပြီ ကိုး။

လေယာဉ်ခေါင်းခန်းထဲကို ကျုပ်က လျှောက်ဝင်သွားလိုက်ပြီး လေ
ယာဉ်မှူးရဲ့ ဇီဝိန်ကို နုတ်ယူလို့ ညင်ညင်သာသာလေးပဲ သယ်လာခဲ့ တ
ယ်။

နောက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တာက သူရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အတ္တဘောကြီးနဲ့ အတူ
မွန်ထူနေတဲ့ မီးခိုးနဲ့တွေ ပြီးတော့ ပြီးရယ်နေတဲ့ ဝက်ဝံရုပ်လေး တစ်ရုပ်
ပဲပေါ့။

လေယာဉ်ပျက်ကျရာနေရာကို လူအုပ်ကြီး ပိုင်းလာတဲ့ အခါကျတော့
အရာရာက ပြောင်းလဲသွားခဲ့ရတယ်။ မိုးကုပ်စက်ပိုင်းကြီးကလည်း မီး
သွေးခဲ လိုပဲ မည်းမှောင်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီလို ပိန်းပိတ်အောင် နက်မှောင်
နေတာကြီး က ကောင်းကင်ထက်မှာ အသော့ရေးထားတဲ့ လက်ရေးလို
တောင်ခြစ် မြောက်ခြစ်တွေကလွဲလို့ တခြား ဘာမှ ချန်မထားရစ်ခဲ့ဘူး။
အဲဒါတွေကလည်း အလျင်အမြန်ပဲ ပျောက်ကွယ်သွားနေတယ်။

လေယာဉ်မောင်းတဲ့ လူရဲ့ အရောင်က နှိုင်းယှဉ်ပြီး ပြောရမယ်ဆိုရ
င် အရိုးရဲ့ အရောင်ပဲ။ အရိုးစုတစ်စုရဲ့ အရောင်လိုပဲ သူ့အသားအရေက၊
ဝတ် ထားတဲ့ ယူနီဖောင်းကလည်း ဖရိုဖရဲနဲ့ ။ သူရဲ့ မျက်လုံးတွေက
အေးစက်နေ ပြီး ကော်ဖီအစွန်းအထင်းအကွက်လို အညိုရောင်မျက်လုံး
တွေ။ နောက်ဆုံး အနေနဲ့ အပေါ်မှာ သူ အသော့ရေးခြစ်သွားတာက ကျ
ုပ်အတွက်တော့ မရင်းနှီးသေးတဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်တစ်ရပ်ပဲ။
ထိုးမြဲလက်မှတ်တစ်ခုလေ။

လူအုပ်ကြီးဆိုတာကတော့ လူအုပ်ကြီးတွေ လုပ်နေကျအတိုင်း လုပ်တာပါပဲ။

လူအုပ်ကြီးကြားထဲကို ကျုပ် တိုးဝင်သွားတော့ လူတိုင်းက အခင်း ဖြစ်နေရာရဲ့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုနဲ့ အတူ မတ်တတ်ရပ်နေကြတယ်။ တကယ်တော့ ဒါဟာ ရှေ့နောက်အဆက်အစပ်မရှိတဲ့ လက်ကွက်တွေ၊ အသံတိတ်ဝါကျတွေ စကားမပြောနိုင်အောင် ဆွံ့အနေတာတွေ၊ စိတ်မသက် မသာနဲ့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေတာတွေ ပါဝင်တဲ့ စိတ်ကူးယဉ်ဇာတ်လမ်း လေးတစ်ပုဒ်ပါပဲ။

လေယာဉ်ဘက်ကို ကျုပ် ပြန်လှည့်လိုက်တော့ အဟောင်းသားပွင့်နေတဲ့ လေယာဉ်မှူးရဲ့ ပါးစပ်က ပြုံးနေသလိုပဲ။

ညစ်ပတ်တဲ့ နောက်ဆုံးပြက်လုံးတစ်ခုပေါ့။

လူသားတွေရဲ့ နောက်ထပ်ပြက်လုံး အဆုံးသတ်တစ်ခုလည်း ဖြစ်တယ်။ မီးခိုးရောင်သန်းနေပြီဖြစ်တဲ့ အလင်းရောင်က မိုးကောင်းကင်နဲ့ လက်မောင်းလှဲနေတုန်းမှာ လေယာဉ်မှူးက သူရဲ့ စစ်ယူနီဖောင်းဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်လျက်နဲ့ ကျန်နေရစ်တယ်။ တခြားလူတွေလိုပဲ ကျုပ်လည်း ကိုယ့်ခရီးကို ပြန်ဆက်မယ်အလုပ်မှာ အရိပ်တစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ ထပ်တွေ့လိုက်ရသလိုပဲ။ အမှောင်တိုက်ဖုံးကွယ်ခြင်းရဲ့ နောက်ဆုံး အခိုက်အတန့်တစ်ခုပေါ့။ နောက်ထပ် အသက်ဝိညာဉ်တစ်ချောင်း ကြွေလွင့်ရပြန်ပြီဆိုတာကို အသိ အမှတ်ပြုလိုက်တာပဲလေ။

ခဏလေးအတွင်းမှာ ပဲ ကျုပ်ကို ခင်ဗျား သိသွားပြီမဟုတ်လား။ ဒီလောကကြီးထဲမှာ ကျုပ် မြင်ရ၊ တွေ့ရတာတွေနဲ့ အရောင်တွေအားလုံးက ထွေးလုံးရစ်ပတ်နေကြတယ်ဆိုပေမယ့် လူတစ်ယောက်သေဆုံးပြီဆိုရင် ကျုပ်က အမှောင်တိုက်ဖုံးတာတစ်ကြိမ် မြင်ရတတ်လေ့ရှိပါတယ်။

ကျုပ်က အဲဒါမျိုးတွေ အကြိမ်ပေါင်း သန်းနဲ့ ချီ မြင်တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ။

အဲဒီလို အမှောင်တိုက်ဖုံးတာမျိုးကို ကျုပ် ဂရုတစိုက် သတိရနေနိုင် တာထက်မက အကြိမ်ကြိမ် ကြုံတွေ့ခဲ့ပြီးသားပဲလေ။

အလံ

မိန်းကလေးကို ကျုပ် နောက်ဆုံးမြင်ခဲ့ရတုန်းက အနီရောင်နဲ့ ပဲ။ ကောင်းကင်ကြီးက ပွက်ပွက်ဆူနေတဲ့ စွပ်ပြုတ်ဟင်းရည်တစ်ခွက်လိုပဲ။ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားရှိနေတယ်။ တချို့နေရာတွေမှာ တော့ ကောင်းကင်ကြီး က အပူရှိန်နဲ့ လောင်ကျွမ်းနေတယ်။ မီးကျွမ်းထားတဲ့ အမည်းရောင်ပေါင် မုန့် အစအနတွေနဲ့ ငရုတ်ကောင်းမှုန့်တွေကို အနီရောင်မျက်နှာပြင်ထက်မှာ ဖြန့်ကြဲထားသလိုပဲ။

စောစောပိုင်းတုန်းကတော့ အဲဒီနေရာမှာ ကလေးတွေ၊ ကုလား မစည်း နင်းနေကြတာလေ။ ဆီကွက်တွေ စွန်းထင်းညစ်ပေနေတဲ့ စာမျက်နှာ တွေလို လမ်းမတွေထက်မှာ ပေါ့။ ကျုပ်ရောက်သွားတော့ သူတို့ အသံတွေ ပဲ့တင်ထပ်နေတာတောင် ကြားလိုက်ရသေးတယ်။ လမ်းမမျက်နှာပြင်ပေါ် ကို ခြေထောက်လေးတွေ ထောက်ကာထောက်ကာနဲ့ ခုန်လွှားဆော့ကစား နေကြတဲ့ ကလေးတွေရဲ့ ရယ်မောသံတွေကြားလိုက်ရတယ်။ သူတို့ အပြုံး တွေက ဆားနဲ့ တူပေမယ့် အမြန်ပျက်စီးသွားကြရတယ်။

အဲဒီနောက်မှာ ဗုံးတွေကျလာတာပဲ။

ဒီတစ်ကြိမ်မှာ တော့ အရာရာက နောက်ကျသွားခဲ့ရပြီ။

လေကြောင်းအချက်ပေး ဥဩသံတွေ၊ ရေဒီယိုကလွှင့်ပေးတဲ့ ဥဩသံတွေ အားလုံး နောက်ကျသွားခဲ့ရပြီလေ။

မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ မြေအပြင်ဟာ ကွန်ကရစ်အစိုင်အခဲကြီးတွေနဲ့ အထပ်လိုက်အပုံလိုက် ဖြစ်သွားခဲ့ရတယ်။ လမ်းမကြီးတွေက ကျိုးပဲ့ပြတ် တောက်သွားတဲ့ သွေးကြောတွေလိုပဲ။ သွေးတွေက လမ်းပေါ်မှာ ခြောက်သွေ့တဲ့ အထိ တသွင်သွင်စီးနေတယ်။ သေသွားတဲ့ လူတွေရဲ့ အလောင်းတွေက ရေပြန်ကျသွားရင် ကမ်းပေါ်တင်ကျန်ခဲ့တဲ့ ရေမျောသစ်တွေလိုပဲ တွယ်ကပ် နေကြတယ်။

အလောင်းပုံအထပ်လိုက်ထဲက အောက်ဆုံးတစ်ယောက်တိုင်းကို သူတို့ တွေက ကော်နဲ့ ကပ်ထားသလို တွယ်ကပ်နေကြတယ်။ အသက် ဝိညာဉ်တွေ စုပြုံထုပ်ပိုးထားသလိုပေါ့။

ဒါဟာ ကံကြမ္မာပဲလား။

ကုသိုလ်ကံမဲ့တာလား။

သူတို့ တွေကို အဲဒီလို ကော်နဲ့ ကပ်ထားပုံမျိုး ဖြစ်စေတာကလည်း ဘာဖြစ်လို့လဲ။

ဟုတ်တော့ မဟုတ်သေးပါဘူး။

ခပ်ကြောင်ကြောင်တွေ လျှောက်တွေး မနေကြပါစို့နဲ့ ။

ဟိုး...မိုးကောင်းကင်တိမ်တိုက်တွေထဲမှာ ပုန်းခိုနေတဲ့ လူတွေက အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ ပစ်ချလိုက်တဲ့ ဗုံးတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ပဲ ပြောစရာပိုရှိကောင်းရှိမှာ ပါ။

ဟုတ်ပါတယ်။ အခုဆို မိုးကောင်းကင်ကြီးက အိမ်မှာ ချက်တဲ့ ဟင်းတစ်ခွက်လို စိတ်ပျက်စရာကောင်းလောက်အောင် ရဲရဲနီနေတော့တာ။ ဂျာမန် မြို့ငယ်လေးတစ်မြို့ကတော့ နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ပြီး ရစရာမရှိအောင် စုတ် ပြတ်သတ်သွားရပြန်တာပေါ့။ လွင့်ပျံလာတဲ့ ပြာစတွေနဲ့

ရောထွေးပြီး ကျလာ တဲ့ နှင်းပွင့်လေးတွေက အရမ်းကိုကြည့်လို့ လှနေတာပါ။ အဲဒီနှင်းပွင့်လေး တွေကို ခင်ဗျားလျှာထုတ်ပြီး ဖမ်းကြည့်၊ အရသာခံကြည့်လို့ ရတယ်လေ။ အဲဒီလိုလုပ်ကြည့်လိုက်ရင် နှင်းပွင့်လေးတွေက ခင်ဗျားနှုတ်ခမ်းတွေကို မည်း ညစ်သွားစေမှာ ပဲ။ သူတို့ က ခင်ဗျားရဲ့ ပါးစပ်ကိုလည်း တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်သွားအောင် လုပ်ပစ်လိုက်ကြလိမ့်မယ်။

အဲဒါကိုတော့ ကျုပ်က ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိနေတယ်လေ။

အဲဒီနေရာကနေ ကျုပ် ထွက်သွားမယ့်အလုပ်မှာ မိန်းကလေးကို ခူးထောက်လျက်ရှိနေတာ မြင်ခဲ့ရတယ်။

အပျက်အစီးတွေကလည်း တောင်ပုံ၊ ယာပုံနဲ့ သူ့အနားမှာ ဒီဇိုင်း ဆွဲထားသလို ဟိုနေရာ၊ သည် နေရာ တစ်စစီ ထိုးထိုးထောင်ထောင်နဲ့ ရှိနေတယ်။ မိန်းကလေးက စာအုပ်တစ်အုပ်ကို မြဲမြဲမြဲမြဲဆုပ်ကိုင်ထားတယ်။

တခြား ဘာတွေပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ စာအုပ်သူခိုးမလေးက ဝမ်းပန်း တစ်နည်းနဲ့ ပဲ သူ့မြေအောက်ခန်းလေးဆီကို ပြန်ချင်နေတာ။ အဲဒီမှာ နောက်ဆုံး တစ်ကြိမ်အနေနဲ့ ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူ့ဇာတ်လမ်းတွေကို ရေးမယ်၊ ဖတ်မယ်ပေါ့ လေ။ ကျုပ်လည်း နှောင်းနှောင်းတတွေနဲ့ အတူ သူ့ရဲ့ မျက်နှာကို သေသေ ချာချာ ကြည့်နေမိတယ်။ သူ့လက်ထဲက စာအုပ်လေးရဲ့ လုံခြုံရေးအတွက် သူက သေလုအောင်စိုးရိမ်နေတာ။ စာအုပ်လေးကို ထားမယ့်နေရာအတွက် လည်း စိုးရိမ်နေတာ။ ဒါပေမဲ့ နေရာကနေ သူ မရွှေ့နိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်။ သူ့မြေအောက်ခန်းကလည်း မရှိတော့ဘူးလေ။ ဗုံးမှန်လို့ တစ်စစီ ဖြစ်သွား ရပြီပဲ။

ကျေးဇူးပြုပြီး၊ ကျုပ်အပေါ် ယုံကြည်ပေးဖို့ နောက်တစ်ခါ ထပ်ပြောပါရစေ။

ကျုပ်က ဒါကြီးကို ရပ်ပစ်ချင်နေပြီ။ နူးထောက်အညံ့ခံချင်နေပြီ။

ကျုပ်ရဲ့ နှုတ်ကနေ ဖွင့်ပြောလိုက်ချင်တယ်။

'စိတ်မကောင်းပါဘူး ကလေးရယ်'လို့ ။

ဒါပေမဲ့ ပြောမထွက်ခဲ့ဘူး။

ကျုပ်က နူးလည်း မထောက်ဘူး။ စကားလည်း ပြောမထွက်ခဲ့ဘူး။

စိတ်ထဲရှိတဲ့ အတိုင်း ဘာမှ မလုပ်ဖြစ်ဘဲ မိန်းကလေးကိုပဲ စောင့်ကြည့်နေမိတယ်။ နေရာကနေ မိန်းကလေးစပြီး ထွက်သွားနိုင်တဲ့ အချိန်ကျ တော့မှ သူ့နောက်ကနေ ကျုပ် လိုက်သွားလိုက်တယ်။

မိန်းကလေးက စာအုပ်ကို လက်က လွှတ်ချလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ နူးထောက်ထိုင်ချလိုက်တယ်။

စာအုပ်သူခိုးမလေးက အဲဒီမှာ ရှိုက်ကြီးတငင်နဲ့ အော်ငိုတော့တာပဲ။

ဗုံးချခံရတဲ့ နေရာတွေကို ရှင်းလင်းရေးလုပ်ကြတော့ မိန်းကလေးရဲ့ စာအုပ်ကို လူတွေက မရေမတွက်နိုင်အောင် အကြိမ်ကြိမ် တက်နင်းမိကြတယ်။ အမိန့်ပေးထားတာက ကွန်ကရစ်ကြမ်းခင်းပေါ်မှာ ရှိတဲ့ အပျက်အစီး အမှိုက်သရိုက်တွေကိုပဲ ရှင်းဖို့ ပါ။ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေး တန်ဖိုးအထားဆုံး စာအုပ်လေးကိုပါ အမှိုက်သိမ်းတဲ့ ကားပေါ် ပစ်တင်လိုက်ကြတော့တာ။ အဲဒီ လို ပစ်ထည့်လိုက်တဲ့ အခါမှာ ကျုပ်အပေါ် မဖြစ်မနေလုပ်ပေးရမယ့် တာဝန် တစ်ခု ဖိအားပေး သက်ရောက်လာတယ်။ ကားပေါ်ကို ကျုပ်တက်ပြီး စာအုပ်လေးကို ကောက်ယူလိုက်တယ်။ စာအုပ်ကို ယူလိုက်တုန်းကတော့ ဒီစာအုပ်ကို နှစ်ရှည်လများ သိမ်းဆည်းထားပြီး အကြိမ်ပေါင်းထောင်သောင်း မက ကြည့်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ ထ

င်မှတ်မထားခဲ့ဘူးပေါ့။ ဒီမိန်း ကလေးနဲ့ ဆုံခဲ့တဲ့ နေရာတွေကို ကျုပ်
စောင့်ကြည့်တတ် လာပြီး သူ မြင်ခဲ့ရတဲ့ မြင်ကွင်းတွေ၊ သူ ဘယ်လို အ
သက်ရှင်သန်ကျန်နေရစ်တယ်ဆိုတာတွေ အပေါ် အံ့အားသင့်မိခဲ့ရတယ်
။ ကျုပ် လုပ်နိုင်တာ ဒါအကုန်ပဲလေ။ တခြား အရာတွေအားလုံးလိုပဲ တ
စ်နေ့ကျ အဆုံးသတ်သွားရမှာ ကို ကျုပ်က ပွဲကြည့် ပရိသတ်တစ်ယောက်
လို အဲဒီအချိန်မှာ ကြည့်နေရဦးမှာ ပဲ။

မိန်းကလေးကို ကျုပ် ပြန်မြင်ယောင်ကြည့်မိတော့ အရောင်တွေက
စာရင်းတို့ ထားရလောက်အောင် များ နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအရောင်
တွေထဲ ကမှ အရောင်သုံးရောင်က သူ့ရဲ့ ပကတိရုပ်သွင်အတိုင်း မြင်ရ
စေတယ်။ တစ်ခါတလေတော့ ကျုပ်က မိန်းကလေးနဲ့ ဆုံတွေ့ခဲ့တဲ့ အချိ
န်အခိုက်အတန့် လေးသုံးခုရဲ့ ဟိုမှာ ဘက်အထိ အဝေးကြီး မျှော်ခေါ်
တွေးတော ကြည့်မိတတ် ပါတယ်။ ပိုးဝင်နေတဲ့ အမှန်တရားဟာ ကြည်
လင်ပြတ်သားမှုဆီကို သွေး စိမ်းရှင်ရှင် ယိုစီးလာတဲ့ အထိ ကျုပ် ဘာမှ
မလုပ်ဖြစ်ခဲ့ဘူး။

အဲဒါကလည်း သူတို့ တစ်တွေ စနစ်တကျ တွက်ချက်ပြင်ဆင်လာ
ကြတဲ့ အခါမှ ပါ။

အရောင်များ

အနီရောင်၊ အဖြူရောင်၊ အနက်ရောင်

ဒီအရောင်တွေက တစ်ခုပေါ်မှာ တစ်ခု ထပ်နေကြတာ။ အသော့
ရေးခြစ်ထားတဲ့ ထိုးမြဲလက်မှတ်ရဲ့ အနက်ရောင်က တစ်ကမ္ဘာလုံး မျက်
စိ ကျိန်းလောက်အောင် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူတဲ့ အဖြူရောင်အထက်မှာ ရှိပြီး
အဲဒီအဖြူ ရောင်က ခပ်ပျစ်ပျစ်စွပ်ပြုတ်ဟင်းရည်တစ်ခွက်လို ရဲတောက်
နေတဲ့ အနီ ရောင်ပေါ်မှာ ရှိနေပြန်တယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ ကျုပ်က ဒီမိန်းကလေးကို သတိရနေမိတတ်ပါ တယ် ။ ပြီးတော့ ကျုပ်ရဲ့ များ ပြားလှတဲ့ အိတ်ထောင်တွေထဲမှာ သူများ တွေ ကို ပြန်ပြောပြဖို့ သူ့ဇာတ်လမ်းတွေ ထည့်သိမ်းထားတယ်။ ဒီမိန်းက လေးရဲ့ ဇာတ်လမ်းက ကျုပ်ကိုယ်ပေါ်မှာ လွယ်ပိုးထားတဲ့ ဇာတ်လမ်း တွေ တစ်ထပ် ကြီးထဲက ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ပါပဲ။ အဲဒီဇာတ်လမ်းတစ်ပု ဒ်ချင်းဟာလည်း သူတို့ အသီးသီးရဲ့ မူပိုင်ခွင့်ကိုယ်စီနဲ့ ထူးခြားမှုရှိကြ တာလေ။ ဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ်ချင်းဟာ ကြိုးပမ်းမှုတစ်ခုစီပဲ။ အတော် လေး လုံ့လစိုက်ထုတ်ထားတဲ့ ကြိုးပမ်းမှုတစ်ရပ်စီပါ။ ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျား ရဲ့ လူသားဖြစ်တည်မှုအတွက် ကျုပ်က ဒါကို သက်သေပြုထိုက်ပါတယ်။

ဟောဒါက လက်တစ်ဆုပ်စာ ဇာတ်လမ်းတွဲတွေထဲက တစ်ပုဒ်ပေါ့။

'စာအုပ်သူခိုး' တဲ့ ။

ခင်ဗျား ဒါကို သဘောကျတယ်ဆိုရင် ကျုပ်ဆီလာခဲ့လေ။

ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ကျုပ် ပြောပြမယ်။

ပြီးတော့ ခင်ဗျားကို ပြစရာတစ်ခုလည်း ရှိသေးတယ်။

* * *

အခန်းအမှတ်စဉ် (၁)

သုဘရာဇာလက်စွဲစာအုပ်

(ဤအခန်းတွင် ဟင်းမားလ်လမ်းမ၊ ဝက်မဟု ခေါ်ခြင်းအကြောင်း၊ သံလက်သီးရှင်အမျိုးသမီး အနမ်းခြွေရန်ကြိုးစားခြင်း၊ ဂျက်ဆီအိုဝင်၊ ကော်ပတ်စက္ကူ၊ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်တည်မှုရနံ့၊ ဟဲဗီးဝိတ်လက်ဝှေ့ချန်ပီ ယံတစ်ယောက်၊ ပြစ်ဒဏ်အပေါင်း၏ မိခင် စသော အကြောင်းအရာများ ကို ဖတ်ရှုရမည်ဖြစ်ပါသည်။)

* * *

ဟင်းမားလ်လမ်းသို့ရောက်ရှိခြင်း

နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ်တွေ့တုန်းက

နီရဲနေတဲ့ ကောင်းကင်ကြီးအောက်မှာ

စာအုပ်သူခိုးမလေးတစ်ယောက်ဟာ လူတွေရဲ့ လက်ချက်နဲ့ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ပျက်စီးဆုံးရှုံးခဲ့ရတဲ့ အပျက်အစီးတောင်ပုံယာပုံတွေ ဖြန့်ကြက်ထားတဲ့ နေရာမှာ ခူးထောက် ငိုကြွေးနေရင်းကနေ ဘယ်လိုများ အဆုံးသတ် သွားခဲ့ရသလဲ။

အဲဒီနှစ်တွေမတိုင်ခင်မှာ ဒီဇာတ်လမ်းကို နှင်းပွင့်ဖြူတွေနဲ့ စခဲ့တာပဲ

လူတစ်ယောက်အတွက် အချိန်ဆိုက်ခဲ့ပြီလေ။

အမြင်အာရုံတွင် စွဲထင်ကျန်နေရစ်သော

ဝမ်းနည်းဖွယ်အခိုက်အတန့်တစ်ရပ်

ရထားတစ်စင်းက အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ ခုတ်မောင်းနေတယ်

ခရီးသည် တွေကလည်း အပြည့်။

ခြောက်နှစ်သား ကောင်လေးတစ်ယောက်က

တတိယမြောက်တွဲပေါ်မှာ သေဆုံးနေရှာပြီ။

စာအုပ်သူခိုးမလေးနဲ့ သူရဲ့ မောင်ဖြစ်သူတို့ ဟာ မြူးနစ်မြို့ကို ရထား စီးပြီး လာခဲ့ကြတယ်။ မြူးနစ်မြို့မှာ သူတို့ ကို မွေးစားမယ့်မိဘတွေဆီ ပို့ပေးခံရမှာ လေ။ အခုတော့ ကျုပ်တို့ သိထားပြီပေါ့။ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီကောင်လေးကတော့ မွေးစားမိဘတွေဆီရောက်အောင် မသွားနိုင်တော့ပါ ဘူး။

ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့ရသလဲ

ချောင်းဆိုးသံတွေ အလုံးအရင်းနဲ့ မရပ်မနားထွက်ပေါ်လာခဲ့တယ်။

လေကို တစ်ဝကြီးရှူသွင်းလိုက်တယ်။

ခဏနေတော့ ဘာမှ မရှိ၊ နတ္ထိ။

ချောင်းဆိုးသံတွေရပ်သွားတော့ ဘာမှ မရှိတော့ဘူးဆိုပေမယ့် အဲဒီဘာမှ မရှိခြင်းရဲ့ ဘဝကြီးက ရွေ့လျားနေတုန်းပဲ။ မြင်းတစ်ကောင်ကို ဖနောင့်နဲ့ တို့ ပြီး အသံမထွက်ဘဲ နှင်လိုက်သလိုမျိုးပေါ့။ ပန်းချီကားဟောင်း တစ်ချပ်ရဲ့ ဆေးပြယ်ကွာကျနေတဲ့ အညိုရောင်မျိုး အဆင်းရှိတဲ့

ကောင် လေးရဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေပေါ်ကနေ ရုတ်တရက်ဖြစ်ခြင်းဆိုတာကြီး
က ဆင်းပြေး သွားခဲ့ပြီလေ။ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်လာဖို့ ရာ အရမ်းကို
လိုအပ်နေပုံမျိုးနဲ့ ပေါ့။

သူတို့ အမေကတော့ အိပ်ပျော်နေတုန်းပဲ။

ကျုပ်က ရထားတွဲထဲကို ဝင်လိုက်တယ်။

ပစ္စည်းပစ္စယတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်ချထားတဲ့ ကြားလမ်းကနေ ကျုပ်က
လျှောက်ဝင်သွားပြီး ကောင်လေးရဲ့ ပါးစပ်ပေါ်ကို ကျုပ်လက်ဝါးနဲ့ ချက်
ချင်း ဖမ်းအုပ်လိုက်တယ်။

ဘယ်သူမှ သတိမထားမိလိုက်ကြဘူးလေ။

မိန်းကလေးကလွဲလို့ ပေါ့။

ရထားကြီးကလည်း ကဆုန်ပေါက် ပြေးလွှားနေတုန်းပဲ။

'လစ်ဇာမာမင်ဂါ' လို့ ခေါ်တဲ့ စာအုပ်သူခိုးမလေးရဲ့ မျက်လုံးတစ်ဖက်က
အိပ်မက် မက်နေဆဲမှာ ကျန်တဲ့ မျက်လုံးတစ်ဖက်က ပွင့် လာပြီး
သူ့ရဲ့ မောင်ဖြစ်သူ 'ဗယ်ရ်နာ' ဟာ သေဆုံးနေပြီဆိုတာကို မေးနေစရာ
တောင် မလိုဘဲ မြင်တွေ့လိုက်ရတယ်။

ကောင်လေးရဲ့ အပြာရောင်မျက်လုံးတွေက ရထားကြမ်းခင်းကို စိုက်
ကြည့်နေတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဘာမှ မမြင်ရတော့ပါဘူး။

စာအုပ်သူခိုးမလေးက အိပ်ရာကမနီးခင်မှာ 'ဖျူးရာ' လို့ ခေါ်တဲ့ နာဇီ
အာဏာရှင် 'အဒေါ့ဖ်ဟစ်တလာ' အကြောင်း အိပ်မက်မက်နေတာလေ။
အိပ်မက်ထဲမှာ မိန်းကလေးက ဟစ်တလာမိန့်ခွန်းပြောတဲ့ လူထုစည်း

ဝေး ပွဲတစ်ရပ်ကို တက်နေတာ။ ဟစ်တလာရဲ့ ဆံပင်အုပ်ထဲက ဦးခေါင်း ခွံရိုး အရောင်ထွက်နေတဲ့ ဆံပင်တွေနဲ့ ကျကျနနသထားတဲ့ သပ်သပ်ရပ် ရပ်နှုတ် ခမ်းမွေးတွေကို မိန်းကလေးက ငေးကြည့်နေမိတယ်။ ဟစ်တ လာရဲ့ ပါးစပ် ကနေ ကရားရေသွန်သလို ဒလဟောထွက်ကျလာတဲ့ စ ကားလုံးတွေကို မိန်းကလေးက အားရကျေနပ်မှုအပြည့်နဲ့ နားထောင် နေတယ်။ ဟစ်တလာရဲ့ စကားလုံးတွေ၊ ဝါကျတွေဟာ နေ့အလင်းရော င်ထဲမှာ တောင် အရောင်တွေ တောက်နေတယ်။ အခမ်းအနားတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားတဲ့ အချိန် မှာ ဟစ်တလာက မိန်းကလေးရှေ့မှာ ခူးထောက်ထိုင်ပြီး ပြုံးပြလာတယ်။ မိန်းကလေးက ပြန်ပြုံးပြပြီး ဂျာမန်စကားနဲ့ နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။ 'ကောင်းသောနေ့ခင်းပါ၊ ခေါင်းဆောင်ကြီး။ ကျန်းမာပါရဲ့ လား။' မိန်းကလေးက စကားပြောလည်း ကောင်းကောင်း မသင်ရသေးသလို ကျောင်းကလည်း တက်ရခဲလှတာကြောင့် စာလည်း မဖတ်တတ်သေးဘူး။ အဲဒါကြောင့် လည်း ပဲ နောက်ပိုင်းမှာ စာသင်ဖြစ်ခဲ့တာပဲ။

အိပ်မက်ထဲမှာ ခေါင်းဆောင်ကြီးက စကားပြန်ပြောမယ့်အလုပ်မယ့် မိန်းကလေးက လန့်နိုးသွားခဲ့ရတယ်။

အချိန်က ၁၉၃၉ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလထဲမှာ ပါ။ မိန်းကလေးက အသက်ကိုးနှစ်ကျော်ကျော်ရှိပြီ၊ မကြာခင်ဆယ်နှစ်ဖြစ်တော့မှာ ။

သူရဲ့ မောင်လေးကတော့ ဆုံးရှာပြီပေါ့။

မျက်လုံးတစ်ဖက်က ပွင့်လျက်နဲ့ ၊

တစ်ဖက်က အိပ်မက်မက်နေတုန်းပဲ။

အိပ်မက်ကို အစအဆုံး မက်လိုက်ရရင် ပိုကောင်းမယ်လို့ ကျုပ် ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအလုပ်က ကျုပ် ကိုင်တွယ်ရတဲ့ အလုပ် မဟုတ်ဘူး

ဒုတိယမြောက်မျက်လုံးပါ ပွင့်ပြီး အိပ်ရာက သူ နီးလာချိန်မှာ ကျုပ်
ကို မြင်သွားတယ်ဆိုတာ သံသယဖြစ်စရာမရှိပါဘူး။ ကောင်လေးရှေ့မှ
ခူးထောက်ထိုင်ပြီး အသက်ဝိညာဉ်ကိုနုတ်ယူလို့ ကျုပ်ရဲ့ ဖောင်းကားနေ
တဲ့ လက်မောင်းတွေထဲမှာ အသာအယာ ထွေးပိုက်ထားလိုက်တဲ့ အချိန်
နဲ့ မိန်းကလေး အိပ်ရာက နီးပြီး လှမ်းကြည့်လာတဲ့ အချိန်က ကွက်တိခွ
င်ကျပဲ။ ခဏနေရင်တော့ ကောင်လေးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က နွေးသွားမှာ ပါ။
ဒါပေမဲ့ အခုနက သူ့ဝိညာဉ်ကို နုတ်ယူပွေ့ချီလိုက်တုန်းကတော့ ရေခဲမုန့်
တစ်ခုလို နူးညံ့အေးစက်လို့ နေတယ်။ ကျုပ်လက်ထဲမှာ တင်
ဖြည်းဖြည်းချင်း အရည် ပျော်ကျစပြု လာပြီ။ နောက်တော့ လုံးလုံးကြီး
ပူနွေးသွားတာပေါ့။

လစ်ဇာမာမင်ဂါကတော့ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တောင့်တင်းသွားပုံနဲ့
နေရာမှာ တင် မလှုပ်မယှက်ထိုင်ရင်း ခေါင်းထဲကို ဝင်ရောက်လာတဲ့ အ
တွေး ဆိုးတွေနဲ့ အံ့အားကြီးသင့်နေရှာတာပေါ့။ ဒါ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါ တ
ကယ်ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး လို့ တွေးနေမှာ ပေါ့။

ပြီးတော့၊ မိန်းကလေးတစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်လာတယ်။

ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ဘာဖြစ်လို့ တဆတ်ဆတ်တုန်စေရတာလဲ။

ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကို ကျုပ်သိထားတယ်။ ဒါဟာ လူရဲ့ ပင်ကိုအသိ စိ
တ်နဲ့ ဆိုင်တဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခုလို့ ကျုပ်က ယူဆတယ်။ အဖြစ်မှန်
ကို လက်ခံဖို့ အတွက် အဲဒီအချိန်မှာ မိန်းကလေးရဲ့ နှလုံးသားက ယုံကြ
ည်နိုင်စွမ်း မရှိလောက်အောင်ဖြစ်နေပြီ။ ပူလောင်လွန်းနေတယ်။ နှလုံး
ခုန်သံတွေက လည်း ကျယ်သည် ထက်ကျယ်လောင်လာလို့ နေလေရဲ့ ။

ကျုပ်ကတော့ မိုက်မိုက်မဲမဲနဲ့ ပဲ အဲဒီနားမှာ ဆက်နေပြီးစောင့် ကြည့်

နေမိတယ်။

နောက်တစ်ယောက်က သူရဲ့ အမေပဲ။

သူ့အမေကလည်း အိပ်ရာကနေ အထိတ်တလန့်နဲ့ နိုးလာတယ်။

သူ့အဖြစ်ကို တွေးမကြည့်တတ်ဘူးဆိုရင် သိပ်ပြီးတော့ သေသေ သပ်သပ်မရှိလှတဲ့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုမျိုးကိုသာ စဉ်းစားကြည့်လိုက်ပါ။ တစ်စစီပြိုကွဲပြီး လေထဲမှာ လွင့်မျောနေတဲ့ မျှော်လင့်ချက် ဆိတ်သုဉ်းမှုတွေကို တွေးကြည့်လိုက်ပါ။ ရထားစီးရင်း ရေနစ်နေသလိုပါပဲ။

* * *

နှင်းတွေက အတောမသတ် ကျနေတုန်းပဲ။ မြူးနစ်ခရီးစဉ်ဟာလည်း သံလမ်းချို့ယွင်းမှုတစ်ခုကြောင့် ရပ်တန့်ထားလိုက်ရတယ်။ အမျိုး သမီးကြီးတစ်ယောက်က ငိုကြွေးနေပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်က နံဘေး မှာ မလှုပ်မယှက်နဲ့ ရပ်နေတယ်။

မအေလုပ်သူက ကြောက်လန့်တဲ့ စိတ်နဲ့ တံခါးကိုဖွင့်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ သေးငယ်တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ပွေ့ဖက်ပြီး နှင်းတောထဲကို ဆင်းသွားခဲ့တယ်။

မိန်းကလေးလည်း နောက်က လိုက်ရုံကလွဲလို့ ဘာလုပ်နိုင်မှာ တဲ့ လဲ။

အခုနက ကျုပ်ပြောသလိုပေါ့၊ ရထားတဲ့စောင့်လုံခြုံရေးနှစ်ယောက်လည်း ရထားပေါ်ကနေ ဆင်းလာတယ်။ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သူတို့ ချင်း ငြင်းခုံဆွေးနွေးနေကြတာလေ။ အခြေအနေကတော့ နှစ်မြို့စရာ တစ်စက် ကလေးမှ မရှိဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ သူတို့ သုံးယောက်ကို နောက်မြို့နယ် တစ်ခုဆီကို ရောက်အောင် ပြန်ခေါ်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး ပြ

သနာတွေကို ဖြေရှင်းဖို့ ထွက်သွားခဲ့ကြတယ်။

ဒီတစ်ကြိမ်မှာ တော့ ရထားကြီးက နှင်းဖုံးနေတဲ့ တောနယ်ဒေသထဲ ကို ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ တိုးဝင်ခုတ်မောင်းသွားခဲ့တယ်။

* * *

ရထားက ဘူတာရုံကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ခုတ်မောင်းဝင် လာပြီး ရပ်သွားတယ်။

မအလုပ်သူက ကောင်လေးရဲ့ အသက်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို လက်ထဲ မှာ ပွေ့ချီထားပြီး မိန်းကလေးနဲ့ အတူ ဘူတာစင်ကြံလမ်းပေါ်ကို ဆင်းလိုက် တယ်။

စင်ကြံလမ်းပေါ်မှာ သူတို့ မတ်တတ်ရပ်နေကြတယ်။

ကောင်လေးရဲ့ ကိုယ်က လေးလံစပြု လာပြီလေ။

ဘယ်နေရာရောက်နေတယ်ဆိုတာ လစ်ဇာမသိပါဘူး။ အရာအား လုံးဟာ နှင်းတွေနဲ့ ဖွေးဖွေးဆွတ်ဖြူနေတယ်။ ဘူတာရုံစင်ကြံလမ်းမထ က် မှာ ရပ်နေရင်း ရှေ့တည့်တည့်မှာ ရှိတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်က ဆေးရောင် မှိန်နေ တဲ့ စာလုံးတွေကို လစ်ဇာစိုက်ကြည့်နေမိတယ်။ လစ်ဇာအတွက် တော့ ဒီမြို့လေးက နာမည်မဲ့နေသလို နောက်နှစ်ရက်အကြာမှာ အသက် မဲ့နေတဲ့ သူမောင်လေး ဗယ်ရ်နာရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို နာမည်မဲ့နေတဲ့ မြို့ လေးမှာ မြုပ်နှံခဲ့ ရတယ်။ ဗယ်ရ်နာရဲ့ အသုဘအခမ်းအနားကို တက် ရောက်ပေးသူတွေက တော့ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးနဲ့ ခိုက်ခိုက်တုန် အောင်ချမ်းနေတဲ့ သုဘရာဇာ နှစ်ယောက်ပါပဲ။

စောင့်ကြည့်ခြင်း

ရထားတဲ့စောင့်က နှစ်ယောက်။

သုဘရာဇာက နှစ်ယောက်။

မြပ်နှံဖို့ အချိန်ရောက်လာတော့ တစ်ယောက်က ဦးဆောင်လုပ် တယ်။ နောက်တစ်ယောက်က သူ့ကိုပြောတဲ့ အတိုင်း လိုက်လုပ်တယ်။ ဒီနေရာမှာ မေးစရာရှိတယ်။ နောက်တစ်ယောက်က ပထမတစ်ယောက်ထက် ဘာလို့ ပိုလုပ်ရတာလဲ။

အမှားတွေ၊ အမှားတွေပါပဲလား။ ဒါဟာ အချိန်တိုင်းမှာ ကျုပ်လုပ် နိုင်တယ် ထင်ခဲ့တာတွေပဲလား။

နှစ်ရက်လောက် ကျုပ်အလုပ်ထဲမှာ ပဲ နှစ်ထားလိုက်တယ်လေ။ အခါတိုင်းလိုပဲ ကမ္ဘာပတ်ပြီး နတ်ယူလာတဲ့ အသက်ဝိညာဉ်တွေကို တမလွန် သွားရာ ရွေ့လျားစက်ခါးပတ်ပေါ် လွှဲပြောင်းတင်ပေးနေခဲ့တာပေါ့။ သူတို့ တွေ နှေးကွေးလေးကန်တဲ့ ခြေလှမ်းတွေနဲ့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ထွက်သွားကြတာကို ကျုပ် မတုန်မလှုပ် ရပ်ကြည့်နေခဲ့မိတယ်။

လစ်ဇာမာမင်ဂါရဲ့ မောင်ဖြစ်သူကို မြူဝီနဲ့ တွဲ နေရာကနေ ခပ်ဝေးဝေးမှာ နေဖို့ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် အကြိမ်ကြိမ် သတိပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က ကိုယ့်စကားကိုယ် နားမထောင်ခဲ့ဘူးလေ။

မိုင်ပေါင်းများစွာအကွာကနေ ကျုပ် ချဉ်းကပ်လာနေရင်းနဲ့ နှင်းလွှမ်းနေတဲ့ ဖုန်းဆိုးမြေမှာ တက်ကြွဟန်မရှိတဲ့ လူတစ်စု မတ်တတ်ရပ် လျက်ရှိနေတာကို လှမ်းမြင်ထားပြီးသားပါ။ သင်္ချိုင်းကုန်းမြေကတော့ ကျုပ်ကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို ကြိုဆိုခဲ့တယ်။ မကြာခင်မှာ ပဲ သူတို့ အနားကို ကျုပ်ရောက်သွားတယ်။ ကျုပ် ခေါင်းကို ညွတ်လိုက်မိတယ်။

လစ်ဇာရဲ့ ဘယ်ဘက်မှာ မတ်တတ်ရပ်နေတဲ့ သုဘရာဇာတွေက သူ

တို့ လက်တွေ့ကို တစ်ဖက်နဲ့ တစ်ဖက် ပွတ်သပ်ရင်း ထူထဲလှတဲ့ နှင်း
တွေနဲ့ ကျင်းတူးရတဲ့ အခြေအနေတွေကို ငြီးတွားပြောကြားနေကြတယ်
။ 'ရေခဲပြင်ကို ထွင်းပြီးတူးရတာ၊ ပင်ပန်းလိုက်တာ' စသဖြင့်
ပြောနေကြတာ ပေါ့။ သူတို့ ထဲက တစ်ယောက်က အသက် ၁၄ နှစ်ထက်
ပိုနိုင်မယ် မထင်ဘူး။ အလုပ်သင်နဲ့ တူပါရဲ့ ။ မြေပုံနားကနေ သူ လမ်း
လျှောက်ထွက် သွားပြီး ခြေလှမ်းတစ်ဒီဇင်လောက်အရမှာ သူရဲ့ ကုတ်
အင်္ကျီအိတ်ထောင် ထဲကနေ အနက်ရောင်စာအုပ်လေးတစ်အုပ် ထွက်
ကျကျန်ရစ်တာကို သူ မသိလိုက်ပါဘူး။

နောက် မိနစ်ပိုင်းလောက်နေတော့ လစ်ဇာရဲ့ အမေကလည်း ဘုန်း
တော်ကြီးနဲ့ အတူ ထွက်လာတယ်။ လစ်ဇာအမေက အသုဘအခမ်းအနား
ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့တဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးကို ကျေးဇူးစကားတွေဆိုနေတာ
ပေါ့။

ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးက သူ့မောင်လေး မြုပ်နှံထားရာနေရာမှာ ကျန်
နေရစ်တယ်။

သူရဲ့ ဒူးတွေက မြေကြီးထဲကိုတောင် နစ်ဝင်နေတယ်။ သူ့အလှည့်
ရောက် လာပြီလေ။

မယုံကြည်နိုင်သေးတဲ့ ဟန်နဲ့ လစ်ဇာက မြေကြီးကိုစတုန်းတယ်။ သူမ
သေနိုင်ဘူး။ သူ မသေနိုင်ဘူး၊ သူ မသေနိုင်....။

စက္ကန့်ပိုင်းလောက်အတွင်းမှာ တင် နှင်းတွေက သူ့အရေပြားပေါ် ကို
ဖုံးအုပ်လာတယ်။ လက်ပေါ်က အေးခဲခြောက်သွေ့နေတဲ့
သွေးတွေလည်း အက်ကွဲလို့ ။

နှင်းတွေ ပကတိဖုံးလွှမ်းနေတဲ့ နေရာတစ်နေရာမှာ နှစ်ခြမ်းကွဲနေ
တဲ့ သူရဲ့ အသည်းနှလုံးကို လစ်ဇာမြင်တွေ့မိမှာ ပါ။ ကွဲထွက်နေတဲ့ အ

သည်း နှလုံးတစ်ခြမ်းစီဟာလည်း ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ဖုံးလွှမ်းထားတဲ့ အဖြူရောင်တွေထက် လင်းဝင်းတောက်ပလို့ နေတယ်။ ပခုံးပေါ်ကို အရိုး သာသာပဲရှိတဲ့ လက်တစ်ဖက် လာတင်တော့မှ ပဲ သူ့အမေက သူ့ကို ပြန်လာ ခေါ်တာကို လစ်ဇာသိလိုက်ရတယ်။ လစ်ဇာကို သူ့အမေက ဗယ်ရ်နာနဲ့ ဝေးရာဆီ ဆွဲခေါ်သွားခဲ့တော့တယ်။ လစ်ဇာလည်ချောင်းထဲမှာ တော့ နွေးထွေး စူးရှတဲ့ အော်ဟစ်သံတွေနဲ့ တစ်ဆိုပြည့်နှက်နေတယ်။

မီတာနှစ်ဆယ်ခန့်အဝေးမှ ပုံရိပ်လေးတစ်ခု

အဝေးတစ်နေရာကို ဆွဲခေါ်သွားပြီးနောက်မှာ သားအမိနှစ်ယောက် တစ်နေရာမယ် မတ်တတ်ရပ်ပြီး အသက်ဝအောင် ရှူနေမိကြတယ်။

နှင်းတောထဲမှာ ထောင့်မှန်စတုဂံပုံစံ၊ အနက်ရောင်ပစ္စည်းတစ်ခု

ရှိနေတယ်။ ဒါကို မိန်းကလေးကပဲ မြင်တာပါ။ မိန်းကလေးက ခါးကိုင်းပြီး အဲဒီပစ္စည်းကို ကောက်ယူလိုက်တယ်။ လက်ထဲမှာ မြဲမြံမြဲမြံကိုင်လို့ ။ စာအုပ်အဖုံးမှာ ငွေရောင်စာတန်းရေးထိုးထားတယ်။

သားအမိနှစ်ယောက်၊ လက်ချင်းတွဲထားကြတယ်။

နောက်ဆုံးခွဲခွာနှုတ်ဆက်မှုကတော့ လွတ်ရာကျွတ်ရာ သွားခွင့်ပြုဖို့ ပါပဲ။ သားအမိနှစ်ယောက် မြေပုံကို ကျောခိုင်းလှည့်ထွက်ပြီး အကြိမ်ကြိမ် လည်ပြန်ကြည့်ရင်းနဲ့ ပဲ သီချိုင်းကုန်းမြေကနေ လမ်းလျှောက် ထွက်ခွာလာကြရတော့တယ်။

ကျုပ်ကတော့ မြေပုံနားမှာ ခဏလောက် စောင့်ပေးနေလိုက် သေးတယ်။

ကျုပ်က လက်လှမ်းပြပေမယ့် ဘယ်သူကမှ လက်ပြန်ပြမလာ ဘူး

သားအမိနှစ်ယောက်သား သင်္ချိုင်းကုန်းမြေကနေ ထွက် လာပြီး မြူး နှစ်မြို့ကိုသွားမယ့် ရထားဆီကို ပြန်လျှောက်လာခဲ့ကြတယ်။

နှစ်ယောက်စလုံး အရိုးပေါ်အရေတင် အသားအရေကလည်း ဖြူ ဖပ်ဖြူရော်နဲ့ ။

နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေဟာလည်း အက်ကွဲလို့ ။

နေမွန်းမတည့်ခင်လေးမှာ ရထားပေါ်ကို သူတို့ ပြန်တက်ဖြစ်ကြ တော့ ညစ်ပတ်ပေရေပြီး မြူနှင်းတွေပိတ်ဖုံးနေတဲ့ ရထားပြတင်းမှန်က နေ အဲဒါကို လစ်ဇာသတိပြုမိခဲ့တယ်။ စာအုပ်သူခိုးမလေးက သူကိုယ် တိုင်ရေး ထားတဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ တော့ ရထားကြီးက အရာရာဖြစ်ပျက်ပြီး ခဲ့ပုံနဲ့ ရှေ့ခရီး ဆက်ခဲ့တယ်လို့ ရေးသားဖော်ပြခဲ့တယ်။

မြူးနှစ်ဘူတာရုံကြီးဆီကို ရထားဆိုက်တော့ ခရီးသည် တွေက အထု ပ်တစ်ထုပ်ကို ဖောက်လိုက်သလို ထွက်ကျလာကြတယ်။ ခရီးသည် တွေ ထဲမှာ အဆင့်အတန်းအမျိုးစုံပါတယ်ဆိုပေမယ့် အဲဒီအထဲမှာ မှ ဆင်းရဲ တဲ့ လူတွေကို အလွယ်တကူ ခွဲခြားမြင်တွေ့နေရတယ်။ ဆင်းရဲတဲ့ လူ တွေဟာ တစ်နေရာကနေ တစ်နေရာကို အမြဲပဲပြောင်းရွှေ့နေဖို့ ကြိုး စားနေကြတာ။ တစ်ရွာပြောင်းတိုင်း သူကောင်းဖြစ်မှာ ကျနေတာပဲ။ ဒါ ပေမဲ့ သူတို့ တွေရဲ့ ခရီး စဉ်အဆုံးမှာ ပြဿနာအဟောင်းတွေက အသွင် သစ်နဲ့ စောင့်ကြိုနေကြမယ် ဆိုတဲ့ လက်တွေ့အဖြစ်မှန်ကို သူတို့ တစ် တွေ လျစ်လျူရှုထားကြပုံပဲ။ ကိုယ်က ကြိုဆိုထွေးပွေ့ဖို့ ရာ ကြောက်ရွံ့ နောက်တွန့်နေမိတဲ့ ပြဿနာအဆက်အစပ် တွေက စောင့်ကြိုနေကြမှာ လေ။

ဒါကို သူ့အမေက ကောင်းကောင်း သိထားတယ်လို့ ကျုပ် ထင် တယ်

။ သူက သူ့ရဲ့ ကလေးတွေကို မြူးနစ်မြို့ရဲ့ အဆင့်အတန်းမြင့် လူ့အလွှာ တွေထဲကို မပို့ခဲ့ဘဲ ကလေးတွေအတွက် မွေးစားမိဘရှာပေးတဲ့ ဂေဟာ တစ်ခု ဆီကိုပဲ ပို့ဖို့ ရွေးချယ်ခဲ့ပုံရတယ်။ တခြားဘာမှ မဟုတ်တောင် မိ သားစု အသစ်က သူ့ရဲ့ သားသမီးတွေကို အနည်းဆုံးတော့ ဒီထက် နည်း နည်း ပိုကောင်းအောင် ကျွေးမွေး၊ ပညာကောင်းကောင်း သင်ပေးနိုင်မှ လေ။

ကောင်လေးကတော့ မပါတော့ဘူးပေါ့။

သူ့အမေက သားငယ်လေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အမှတ်ရစရာတွေကို ပခုံး ထက်မှာ သယ်ပိုးလာခဲ့တယ်ဆိုတာ လစ်ဇာက အသေအချာသိနေတာ။ မြူးနစ်ဘူတာရောက်တော့မှ ပဲ သူ့စိတ်ထဲကနေ သားငယ်လေးကို လွှတ် ချ လိုက်တော့တယ်။ ကောင်လေးရဲ့ ခြေထောက်တွေ၊ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ စင်္ကြံလမ်းမပေါ် ရိုက်ခတ်သွားတာကိုတောင် သူ မြင်လိုက်ရတယ်။

ဒီအမျိုးသမီး ဘယ်လိုများ လမ်းလျှောက်လာနိုင်ခဲ့ပါလိမ့်လို့ ကျုပ် စ ဦးစားနေမိတယ်။ သူ ဘယ်လိုလှုပ်ရှားနိုင်ခဲ့တာလဲ။

ဒါက ကျုပ် ဘယ်တော့မှ နားလည်သိရှိလာမှာ မဟုတ်တဲ့ အရာမျိုး ပဲလေ။ လူတွေရဲ့ စွမ်းဆောင်နိုင်ရည်ပဲဆိုပါတော့။

အဲဒီနောက်မှာ လစ်ဇာရဲ့ အမေက သူ့လွှတ်ချထားတဲ့ သားငယ် လေးရဲ့ အမှတ်တရတွေကို ပြန်ကောက်ယူပြီး လမ်းဆက်လျှောက်ပြန် တယ်။ ကလေးမကတော့ သူ့အမေနား မခွာစတမ်း လိုက်သွားတာပေါ့။

ရထားနောက်ကျရတဲ့ အကြောင်းရင်းကို အာဏာပိုင်တွေက မေးမြ န်းနေသေးတယ်။ ကောင်လေးရဲ့ အကြောင်း ပြောပြတော့ စိတ်မလုံမလဲ နဲ့ သူတို့ ခေါင်းတွေ ထောင်လာကြတယ်။ လစ်ဇာက ဖုန်ထူတဲ့ ရုံးခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးရဲ့ ထောင့်တစ်နေရာမှာ ထိုင်နေတယ်။ သူ့အမေ

ကတော့ သက်သောင့်သက်သာမရှိတဲ့ ထိုင်ခုံတစ်လုံးမှာ ထိုင်ရင်း အတွေးတွေထဲမှာ ပိတ်ကြပ်နေလေရဲ့ ။

နှုတ်ဆက်လမ်းခွဲရတာကလည်း ပရမ်းပတာနိုင်လှပါတယ်။

အမေ့ရဲ့ မွေးပွဲကုတ်အင်္ကျီထူထူကြီးထဲကို ခေါင်းထိုးပြီး လမ်းခွဲ နှုတ်ဆက်ရတာဟာ လစ်ဇာရဲ့ မျက်ရည်တွေနဲ့ ရွဲ့ရွဲ့စိုခဲ့တဲ့ နှုတ်ဆက်မှုပါပဲ။ အဲဒီနောက်မှာ လစ်ဇာကို နေရာကနေ ဆွဲခေါ်သွားခဲ့ကြရတယ်လေ။

မြူးနစ်မြို့ရဲ့ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်တွေ ကျော်သွားရင် 'မိုလ်ချင်' ဒါမှ မဟုတ် မိုလ်ခင်လို့ ခေါ်တဲ့ မြို့ကလေးတစ်မြို့ရှိတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ၊ ကျုပ်တို့ ကတော့ 'မိုလ်ခင်' လို့ ပဲ ခေါ်ကြတဲ့ မြို့ပေါ့။ သူတို့ က လစ်ဇာကို အဲဒီမြို့လေး ဆီ ခေါ်သွားခဲ့ကြတာပဲ။ မိုလ်ခင်မြို့က 'ဟင်းမားလ်' လို့ ခေါ်တဲ့ လမ်းမ တစ်နေရာဆီကိုပေါ့။

ဘာသာပြန်ဆိုခြင်း

ဟင်းမားလ် = ကောင်းကင်ဘုံ

ဟင်းမားလ်ဆိုတဲ့ လမ်းနာမည်ကို ဘယ်သူကပဲ ပေးခဲ့ပေးခဲ့ အဲဒီ လူဟာ အတော်လေးကို ဇောက်ထိုးပြောင်းပြန် တွေးတတ်မြင်တတ်တာ သေချာတယ်။ ဟင်းမားလ်လမ်းဟာ ကောင်းကင်ဘုံမဟုတ်တဲ့ အပြင် ငရဲကို အရှင်လတ်လတ် ရောက်နေသလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငရဲဆိုတာ ကောင်းကင်ဘုံ မဟုတ်ဘူး လို့ တော့ အသေအချာ သိသွားနိုင်တာပေါ့လေ။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီဟင်းမားလ်လမ်းမှာ လစ်ဇာကို မွေးစားမယ့် မိဘတွေက အသင့်စောင့်နေကြတယ်လေ။

ဟယူးဘားမန်းဇနီးမောင်နှံက စောင့်ကြိုနေကြတာ။

သူတို့ ဇနီးမောင်နှံက ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေး ရောက်လာမှာ ကို စောင့်မျှော်နေကြတာ။ သူတို့ တွေကို မွေးစားခွင့်ရတဲ့ အတွက် ထောက်ပံ့ငွေ လေး ဘာလေးလည်း ပေးဦးမှာ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကောင်လေးခမျာ မယ် ဒီ ခရီးကြီးကို အသက်နဲ့ ရောက်အောင် မလာနိုင်ခဲ့ဘူးဆိုတာကို တော့ ရိုဇာဟ ယူးဘားမန်းကို ဘယ်သူကမှ ပြောမပြရက်ကြဘူး။ တကယ်တော့ ဘယ်သူ ကမှ ၊ ဘာအကြောင်းမှ သူ့ကို ပြောမပြချင်ကြတာပါ။ ရိုဇာဟယူးဘားမန်းဟာ ကလေးတွေမွေးစားတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အရင်ကတည်းက မှတ်တမ်းကောင်း တွေ ရှိထားသူဖြစ်ပေမယ့်လည်း သူ့ဆီကို လွှဲပြောင်းပေးပြီးတဲ့ အချိန်မှာ သူ့အခြေအနေက မနာလိုစရာဖြစ်လောက်အောင်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကြည့်ရတာကတော့ သူက ဒီလိုကိစ္စတချို့တွေအတွက် အဖြေရှာဖြေရှင်း နိုင်ခဲ့ပုံပါပဲ။

လစ်ဇာအတွက်ကတော့ မော်တော်ကားစီးရတဲ့ အတွေ့အကြုံရခဲ့တယ်။

သူက တစ်ခါမှ ကားစီးဖူးတာ မဟုတ်ဘူး လေ။

လစ်ဇာရဲ့ ဝမ်းဗိုက်က နိမ့်ချည်၊ မြင့်ချည်ဖြစ်နေတယ်။ သူတို့ တွေ စိတ်ပြောင်းသွားမှာ ကို စိုးရိမ်တဲ့ စိတ်နဲ့ ပေါ့။ အဲဒီကြားထဲကနေ လစ်ဇာက သူ့အမေကို သတိရဖြစ်အောင်ရလိုက်သေးတယ်လေ။ မြူးနစ်ရထားဘူ တာရုံမှာ အပြန်ရထားစီးဖို့ စောင့်မျှော်နေမယ့် သူ့အမေကို သတိရနေတာ။ နွေးထွေးမှုမပေးနိုင်တော့တဲ့ ကုတ်အင်္ကျီဝတ်ထားရင်း ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းနေရှာမှာ ပဲ။ အမေက ရထားစောင့်ရင်း လက်သည်းတွေကိုက်နေလိမ့် မယ်လို့ လည်း လစ်ဇာတွေးနေမိခဲ့တယ်။ စင်္ကြံလမ်းက ရှည်လျားသလောက် အေးစက်စက် သမံတလင်းခင်းနဲ့ သက်သောင့်သက်သာ ရှိလှတာမဟုတ် ဘူး။ အပြန်ခရီးမှာ သူ့သားလေးကို အကျဉ်း

ရုံးပြီး သပြေစုတ်ခွဲရတဲ့ နေရာကို မကြည့်ဘဲ နေနိုင်ပါ့မလား။ ဒါမှ မဟုတ် အိပ်ပျော်အောင် နေရတာကပဲ သူ့အတွက် ခက်ခဲလေးလံလွန်းနေမလား။

ဒီကနေ့ ဥရောပရဲ့ အရောင်ကတော့ မီးခိုးရောင်ပါပဲ။

မော်တော်ကားအပြင်မှာ မိုးတွေက မှောင်ပိတ်သွားအောင်ကို ရွာနေတာ။

'ရောက်ခါနီးပါပြီကွယ်' ဂေဟာကလိုက်လာတဲ့ အထိန်းတော် အမျိုးသမီးကြီး ဟိုင်းနရစ်ချ်က လစ်ဇွာဘက်ကို လှည့်ပြီးပြရင်း စကားစ လာတယ်။ 'မင်းရဲ့ အိမ်အသစ်ဆီကိုပေါ့'

လစ်ဇာက မိုးရေတွေ တစက်စက်ကျနေတဲ့ ပြတင်းမှန်ကို အတွင်းကနေ လက်ဖဝါးနဲ့ ရစ်ဝိုက်ပွတ်သပ်ပြီး အပြင်ဘက်ကို ကြည့်လိုက်မိတယ်။

ဟင်းမားလ်လမ်းမကြီး၏ ပုံရိပ်

အိမ်ငယ်လေးတွေအများ စုနဲ့ အိမ်ရာတိုက်ခန်းအကွက်တွေက

ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အသွင်အပြင်နဲ့ ကျပ်ညပ်တည်ရှိနေကြတယ်။

မြင်ကွင်းပိတ်အောင်ကျနေတဲ့ နှင်းထူက လမ်းပေါ်မှာ ကော်ဇောခင်းထားသလိုပဲ။

သစ်ပင်တွေက ဦးထုပ်ချိတ်တဲ့ တိုင်တစ်ခုလို ဗလာကျင်းပြီး တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်တည်နေကြတယ်။

ပြီးတော့ မီးခိုးရောင်လေထုလည်း ရှိတယ်။

ကားထဲမှာ အတူပါလာတဲ့ အမျိုးသားကြီးတစ်ယောက်က အထိန်း
တော်ကြီး ဟိုင်းနရစ်ချ် အိမ်ထဲဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားပြီးတဲ့ အထိ
လစ် ဇာနဲ့ အတူ ကားထဲမှာပဲ ကျန်နေရစ်တယ်။ ဒီလူက
စကားလုံးဝမပြောဘူး။ လစ်ဇာ့စိတ်ထဲမှာ ဒီလူဟာ သူတို့ ကို
ဒုက္ခပေးပြီးထွက်မပြေးအောင် စောင့်ကြည့်နေတဲ့ လူလို့ ပဲထင်တယ်။ ဒါ
ပေမဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ဒုက္ခပေးတာ တွေ စလာတော့လည်း သူက နေရာမ
ရွှေ့ဘဲ ထိုင်စောင့်ကြည့်နေတာပဲ။ မလွဲသာတဲ့
နောက်ဆုံးအခြေအနေမျိုးမှ ပဲ သူက လှုပ်ရှားမယ့်ပုံနဲ့ ။

ခဏနေတော့ အရပ်တော်တော်မြင့်တဲ့ အမျိုးသားကြီးတစ်ယောက်
အိမ်ထဲက ထွက်လာတယ်။ သူက လစ်ဇာရဲ့ မွေးစားအဖေ ဟန်းစ်ဟယူး
ဘားမန်းပဲ။ သူရဲ့ ဘေးတစ်ဖက်မှာ အရပ်မနိမ့်မမြင့်ရှိတဲ့
အထိန်းတော်ကြီးဟိုင်းနရစ်ချ်၊ တခြားတစ်ဖက်မှာ တော့ အရပ်ပုပျပ်ပျပ်
ကိုယ်လုံးဖိုင့်ဖိုင့်နဲ့ ဇနီးသည် ရိုဇာဟယူးဘားမန်းလိုက်လာတယ်။ ရို
ဇာရဲ့ ပုံ က ကုတ်အင်္ကျီတစ်ထည်စွပ်ထားတဲ့ အဝတ်ဗီရိုပုလေးတစ်လုံး
လိုပဲ။ ရိုဇာ လမ်းလျှောက်ပုံက ခြေလှမ်းစိပ်စိပ်နဲ့ ဟိုယိမ်းဒီယိမ်းဆို
တော့ ထူးခြားတဲ့ ဟန်တစ်ခုရှိနေတာပေါ့။ စက္ကူချပ်ပြားတစ်ချပ်ကို ခေါ
က်ရိုးချိုးထားသလို ရှစ်ခေါက်ချိုးမျက်နှာထားကြောင့် သာ မဟုတ်လို့
ကတော့ ရိုဇာဟာ အား လုံးအပေါ် သည်းခံတတ်မယ့်ပုံပါပဲ။

မီးညှိထားပြီး တငွေငွေလောင်ကျွမ်းနေတဲ့ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို
လက်ချောင်းတွေကြားမှာ ညှပ်ကိုင်ထားရင်း ရိုဇာရဲ့ ခင်ပွန်းသည် က
ကားရှိ ရာကို တန်းတန်းမတ်မတ်ပဲ လျှောက်လာနေတယ်။ သူက စီးက
ရက်ကို ကိုယ်တိုင်လိပ်သောက်တတ်တယ်လေ။

ဖြစ်ပုံက ဒီလို။

လစ်ဇာက ကားထဲကနေ မထွက်တာလေ။

'ကလေးဘာဖြစ်လို့လဲ'

ရီဇာဟယူးဘားမန်းက ဂျာမန်လို လှမ်းမေးလာတယ်။ ရီဇာက ကားခန်းထဲကို ခေါင်းထိုးပြီး နောက်တစ်ခါ ထပ်မေးလိုက်တယ်။ 'လာလေ၊ ဆင်းခဲ့လေ'လို့ လည်း သူက ဖိတ်ခေါ်လိုက်တယ်။

လစ်ဇာရှေ့က ထိုင်ခုံကို တွန်းဖယ်လိုက်တယ်။ အေးစက်တဲ့ အလင်းရောင်တန်းတစ်ခုက လစ်ဇာကို အပြင်ထွက်လာဖို့ ဖိတ်ခေါ်နေ သလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ လစ်ဇာနေရာကနေ မရွှေ့ဘူး။

ပြတင်းပေါက်မှန်ကို သုတ်ထားတဲ့ အဝိုင်းပေါက်ကနေ အပြင် ဘက်မှာ ရပ်နေတဲ့ အရပ်မြင့်မြင့်လူကြီးရဲ့ လက်ချောင်းတွေကို လစ်ဇာ မြင်နေရတယ်။ သူ့လက်ထဲမှာ စီးကရက်ကိုင်ထားတုန်းပဲ။ စီးကရက်ထိပ်ဖျားက ပြာတွေ ကြွေပြီး မြေပြင်ပေါ်ကို အကြိမ်ကြိမ် ဒိုက်ထိုးဆင်းသက်လို့ တစ်စစီ လွင့်စဉ်မြောက်တက်သွားကြတယ်။ ကားထဲကနေ လစ်ဇာထွက် လာဖို့ ရာ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ကြာအောင် ဖျောင်းဖျလိုက်ကြရတာလေ။ လစ်ဇာကို ဆင်းလာဖို့ ရာ စွမ်းဆောင်ခဲ့သူကတော့ အရပ်မြင့်မြင့်အမျိုးသား ကြီးပဲ။

သူက အသံတော့ မထွက်ဘူး။

ကားပေါ်ကဆင်းပြီး အဝင်တံခါးဝနားရောက်တော့ လစ်ဇာက တွယ်ကပ်နေပြန်ရော။

တံခါးဝကို တွယ်ကပ်ရင်း အထဲကိုဝင်ဖို့ ငြင်းဆန်နေတဲ့ လစ်ဇာ ရဲ့ မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်ပေါက်တွေက တစ်လိမ့်ချင်း အသုတ်လိုက်

ဆင်းချလာကြတော့တယ်။ လစ်ဇာတို့ အဖြစ်ကို လမ်းပေါ်မှာ လူတွေဝိုင်း အုံကြည့်လာကြပြီး ရိုဇာက အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းလိုက်တော့မှ ပဲလာ ကြည့်တဲ့ လူတွေက လာရာလမ်းကို ပြန်ကြတော့တယ်။

ရိုဇာဟယူးဘားမန်း၏ ကြေညာချက်ကို ဘာသာပြန်ဆိုခြင်း

'ဘာလာကြည့်နေကြတာလဲ၊ ငတုံးကောင်တွေ'

နောက်ဆုံးတော့ လစ်ဇာဟာ အိမ်ထဲကို သတိကြီးကြီးနဲ့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်ဝင်လာခဲ့တယ်။ ဟန်းစ်ဟယူးဘားမန်းက လစ်ဇာလက် တစ်ဖက်ကို ဆွဲထားတယ်။ လစ်ဇာက သူရဲ့ သေတ္တာငယ်လေးကို ကျန်တဲ့ လက်တစ်ဖက်နဲ့ ဆွဲလာတာ။ သေတ္တာထဲမှာ ခေါက်ထည့်ထားတဲ့ အဝတ် အစားတွေကြားမှာ တော့ ကျုပ်တို့ အားလုံးသိထားကြတဲ့ အတိုင်း နာမည်မရှိ တဲ့ မြို့ငယ်လေးတစ်မြို့ဆီက ၁၄ နှစ်သားသုဘရာဇာလေး ကျကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ အနက်ရောင်စာအုပ်လေး ထည့်သိမ်းထားတယ်။ စာအုပ်ပျောက်သွားလို့ သူရဲ့ အလုပ်ရှင်ကို သုဘရာဇာလေးက ဖြေရှင်းချက်တွေ ပေးနေရမယ့်ပုံ ကိုလည်း ကျုပ်က တွေးကြည့်နေလိုက်မိသေးတယ်။ 'ကျွန်တော် တကယ် ပြောတာပါ။ ဒီစာအုပ် ဘယ်ပျောက်သွားမှန်း ကျွန်တော် မသိရိုးအမှန်ပါ။ ကျွန်တော် နေရာအနှံ့လိုက်ရှာပါတယ်။ နေရာကို နဲ့နေအောင် ရှာတာပါ' စသဖြင့်ပေါ့လေ၊ အမျိုးမျိုး ဖြေရှင်းပြောပြီးနေလောက်ရောပေါ့။ ဒီသုဘရာဇာ လေးက သူ့စာအုပ်ကို မိန်းကလေးတစ်ယောက် ယူသွားတယ်လို့ တော့ သံသယဝင်မှာ မဟုတ်တာ ကျုပ်အတပ် ပြောနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖုံးမှာ ငွေရောင်စာတန်းရိုက်နှိပ်ထားတဲ့ စာအုပ်အနက်လေးကတော့ မိန်းကလေးရဲ့ အဝတ်ထပ်တွေကြားမှာ ရောက်နေလေရဲ့ ။

သုဘရာဇာလက်စွဲစာအုပ်

သုဘရာဇာကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ရန်

လမ်းညွှန်ချက် ၁၂ ရပ်

ဘိုင်ယန်သီချိုင်းများ အသင်းမှ ထုတ်ဝေသည်။ ။

လူသိများ ထင်ရှားလှတဲ့ အလုပ်တစ်ခုရဲ့ နိဒါန်းကို စတင်မြင်တွေ့လိုက်ရချိန်မှာ စာအုပ်သူခိုးမလေးဟာ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် စိတ်မလှုပ်ရှားစဖူး လှုပ်ရှားသွားခဲ့ရတယ်။

ဝက်မလေးတစ်ကောင် ကြီးပြင်းခြင်း

ဟုတ်တယ်။ အဲဒီအလုပ်က လူသိများ ထင်ရှားတဲ့ အလုပ်တစ်ခုပဲ။

ဒီနေရာမှာ တစ်ခုတော့ ခပ်သွက်သွက်နဲ့ ကျုပ် ဝန်ခံရဖို့ ရှိတယ်။ အဲဒါက ပထမဆုံးခိုးယူခံရတဲ့ စာအုပ်အကြောင်းနဲ့ ဒုတိယမြောက်ခိုးယူခံရတဲ့ စာအုပ်အကြောင်း ကြားမှာ အချိန်ကာလအတိုင်းအတာတစ်ခု အဆက် ပြတ်သွားခဲ့တာပဲ။ နောက်ထပ် မှတ်ချက်ပြုထိုက်တဲ့ အချက်ကတော့ ပထမ တစ်အုပ်ကို နှင်းတောထဲက ခိုးယူခဲ့တာဖြစ်ပြီး ဒုတိယတစ်အုပ်ကို မီးပုံထဲက ခိုးယူခဲ့တယ်ဆိုတာပဲ။ တခြားစာအုပ်တွေက သူ့ကို ဒီအတိုင်းပေးကြတာ ဆိုတာကိုလည်း ချန်ထားပြီးပြောလို့ မဖြစ်ဘူးပေါ့။ အားလုံးပြောကြတာ ကတော့ သူ့မှာ စာအုပ်ဆယ်လေးအုပ်ရှိတယ်တဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ သူရဲ့ ဇာတ်လမ်း မှာ တော့ စာအုပ်ဆယ်အုပ်အကြောင်းပဲ အဓိကပါဝင်ပါတယ်။ အဲဒီစာအုပ် ဆယ်အုပ်ထဲကမှ ခြောက်အုပ်က ခိုးထားတဲ့ စာအုပ်တွေပါ။ တစ်အုပ်က မီးဖိုဆောင်ထဲက ထမင်းစားစားပွဲပေါ်မှာ ၊ နှစ်အုပ်ကိုတော့ အိမ်မှာ လာပုန်း နေတဲ့ ဂျူးလူမျိုးတစ်ယောက်က သူ့အတွက်ရေးပေးတာ။ နောက်ဆုံး တစ်အုပ်က နူး

ညံ့တဲ့ အဝါရောင်ဆင်မြန်းထားတဲ့ နေ့လယ်ခင်းတစ်ခုမှာ သူ့ဆီကို ရောက်လာခဲ့တာ။

လစ်ဇာက သူ့ဇာတ်လမ်းကိုရေးမယ်ဆိုတော့ စာအုပ်တွေနဲ့ စကားလုံးတွေက တစ်စုံတစ်ခုရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကိုသာမကဘဲ အရာရာအတွက်ပါ အဓိပ္ပာယ်အတိအကျ ရှိနေတာကို အံ့အားသင့်စရာမြင်တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ဒါက စာအုပ်စင်တွေ အပြည့်ရှိနေတဲ့ အခန်းမှာ စာအုပ်တွေကို စင်နဲ့ အပြည့် မြင်တွေ့ ခဲ့ရချိန်မှာ ဖြစ်ခဲ့တာလား။ ဒါမှ မဟုတ် ဒုက္ခလက်တစ်ဆုပ်စာကို သယ်ပိုး၊ ဟစ်တလာရဲ့ 'မိုင်ကမ့်ပ်' စာအုပ်ကို လက်မှာ ကိုင်စွဲပြီး ဟင်းမားလ်လမ်းကို 'မက်စ်ဖန်ဒင်ဘူဂ်' ရောက်လာတဲ့ အချိန်က အဲဒီလို သိမြင်ခဲ့တာပဲလား။ ဗုံး ခိုကျင်းထဲမှာ စာဖတ်ရင်းနဲ့ ပဲ သိခဲ့တာလား။ ဒါမှ မဟုတ် 'ဒက်ခေါင်' အကျဉ်းစခန်းဆီကို နောက်ဆုံး လမ်းလျှောက်သွားခဲ့ရင်းနဲ့ ပဲ သိခဲ့ရတာလား။ ဒါဟာ 'ဝါဒီရှိတ်ကာ' စာအုပ်ဖတ်ရချိန်ပေပဲလား။ ဘယ်အချိန် ဘယ်နေရာမှာ အဲဒီလိုဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ တိကျတဲ့ အဖြေတော့ ရှိမယ်မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်ကိစ္စ မှာ ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်အတွေးက လိုက်လို့ မမီဘူးဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီတော့ အဲဒါတွေထဲက တစ်ခုခုကို ကျုပ်တို့ မလုပ်ခင်မှာ ပထမဆုံး ကျုပ်တို့ သိထား ဖို့ လိုအပ်တာက လစ်ဇာမာမင်ဂါရဲ့ ဟင်းမားလ်လမ်းမပေါ်က ဘဝနီဒါန်းပဲပေါ့။ ပြီးတော့ သူ့ကို ဝက်မလေးလို့ ခေါ်တဲ့ အကြောင်းကိုရောပေါ့။

လစ်ဇာရောက်လာခဲ့တုန်းက လက်မှာ နှင်းကိုက်တဲ့ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ လက်ချောင်းတွေမှာ အေးခဲခြောက်သွေ့နေတဲ့ သွေးတွေ စွန်းထင်းနေခဲ့တယ်။ သူနဲ့ ပတ်သက်သမျှ အရာရာဟာ ချို့ချို့ငဲ့ငဲ့ချည်းပါပဲ။ ညို့သကျည်း တွေက ဝိုင်ယာကြိုးတွေလို။ လက်တွေက ကုတ်အင်္ကျီချိတ်မျိုး။ ပြုံးပြ တယ်ဆိုတာ သူ့အတွက် အလွယ်တကူ လုပ်လို့ ရတဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ပေမယ့် ပြုံးပြရမယ့်အချိန် ရောက်ရင်တော့ သူက ဆာလောင်နေတဲ့

အပြုံးမျိုးနဲ့ ပြုံးပြ တတ်ပါတယ်။

လစ်ဇာရဲ့ ဆံပင်အရောင်က ဂျာမန်လူမျိုးတွေရဲ့ အမှတ်တံဆိပ်ဖြစ် တဲ့ ရွှေရောင်ဆံပင်လို့ ပဲ ဆိုနိုင်လောက်ပေမယ့် သူရဲ့ ညိုမှောင်တဲ့ မျက် လုံး တွေကတော့ ပြဿနာများ လှတယ်။ အဲဒီခေတ်က ဂျာမနီနိုင်ငံမှာ ခင်ဗျားဆို လည်း မျက်လုံးအညိုရောင်တော့ ဖြစ်ချင်မယ်မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါတွေက သူ့အဖေဆီက အမွေရခဲ့တာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပေမယ့် သူ့အ နေနဲ့ ကတော့ ဘယ်လိုမှ မသိနိုင်တော့ဘူးလေ။ သူ့အဖေကို သူမှ မမှတ် မိတာ။ သူ့အဖေ အကြောင်း သူသိတာဆိုလို့ တစ်ခုတည်းပဲရှိတယ်။ အဲဒါက သူနားမလည် တဲ့ နာမည်တံဆိပ် ခတ်နှိပ်မှုတစ်ခုပဲ။

ထူးဆန်းသောစကားလုံးတစ်လုံး

ကွန်မြူနစ်

ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ အဲဒီစကားလုံးကို လစ်ဇာ အကြိ မ်ကြိမ် ကြားခဲ့ရတယ်။

'ကွန်မြူနစ်'တဲ့ ။

အဲဒီမှာ က လူတွေပြည့်ကျပ်နေတဲ့ တည်းခိုခန်းတွေ၊ မေးခွန်းတွေ အပြည့်ရှိနေတဲ့ အခန်းတွေရှိခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီစကားလုံးပေါ့။ အဲဒီ ထူးဆန်းတဲ့ စကားလုံးက တစ်နေရာမဟုတ် တစ်နေရာမှာ အမြဲရှိနေ တာ။ အခန်းထောင့်တစ်နေရာမှာ ရပ်ရင်ရပ်နေမယ်၊ အမှောင်ထဲကနေ စောင့်ကြည့် ရင် ကြည့်နေမယ်။ ပြီးတော့ ကုတ်အင်္ကျီတွေ၊ ယူနီဖောင်း တွေ ဝတ်ရင်လည်း ဝတ်လာမယ်။ သူတို့ ဘယ်ကိုပဲသွားသွား သူရဲ့ အ ဖေအကြောင်း ဖော်ပြတဲ့ အခါတိုင်းမှာ ဒီစကားလုံးကရှိနေမှာ ပဲ။ အဲဒီစ ကားလုံးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို လစ်ဇာ က သူ့အမေဆီ မေးကြည့်ဖူးတယ်။ အဲ

ဒီအဓိပ္ပာယ်က အရေးမကြီးပါဘူးလို့ ပဲ သူ့အမေက ပြန်ပြောတာလေ။
အဲဒီလိုဆိုတော့ ဒီလိုမျိုးအဖြစ်အပျက် တွေကိုလည်း သူ စိုးရိမ်နေစရာမ
ရှိဘူးပေါ့။ တည်းခိုခန်းတစ်ခုမှာ ကလေး တွေကို စာသင်ပေးဖို့ ကြိုးစား
တဲ့ သန်သန်မာမာ အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူက အုတ်နံ
ရံပေါ်မှာ မီးသွေးခဲနဲ့ ရေးပြီး စာသင်ပေးတာ။ လစ်ဇာက ထူးဆန်းတဲ့ စ
ကားလုံးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို အဲဒီဆရာမဆီမှာ မေးကြည့်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သေး
တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါမှ တော့ အထမြောက်အောင် မမေးဖြစ်ခဲ့ ပါဘူး။
တစ်နေ့မှာ အဲဒီအမျိုးသမီးကြီးကို မေးစရာရှိလို့ ဆိုပြီး ခေါ်သွားလိုက်
တာ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာနိုင်တော့ဘူးလေ။

မိုလ်ခင်မြို့လေးကို လစ်ဇာရောက်လာတဲ့ အချိန်မှာ အနည်းဆုံး
တော့ သူဟာ ကယ်တင်ခံရတာလားဆိုတဲ့ အသိလေးတစ်ခု ရှိနေခဲ့တယ်
။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအသိလေးက စိတ်သက်သာရာရစရာတော့ မဟုတ်ခဲ့ဘူး။
အမေက သူ့ကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် သူများ အိမ်တံခါးပေါက်မှာ ဘာ
ဖြစ်လို့ ထားခဲ့ရတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ။

ဘာဖြစ်လို့ ထားခဲ့တာလဲ။

အဖြေကို သူသိထားတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကိုက အခြေခံအကျဆုံး အ
ဆင့်မှာ တောင်မှ သိပ်ပြီး အရေး မပါဘူးဖြစ်နေတယ်။ အမေလုပ်သူက
နာတာရှည်ရောဂါသည် ၊ ပြီးတော့ ဆေးဝါးကုသဖို့ ငွေကြေးဆိုတာက
လည်း ဘယ်တော့မှ ပြည့်စုံတယ်မရှိဘူးလေ။ ဒါကို လစ်ဇာ သိတယ်။ ဒါ
ပေမဲ့ အဲဒီလိုသိတာက ဒါကိုလက်ခံဖို့ အကြောင်းရင်း မဟုတ်ဘူး ။ သူ
ကိုချစ်ပါတယ် လို့ ဘယ်နှကြိမ် ဘယ်နှခါပဲပြောပြော အဲဒီစကားကို အ
သိအမှတ်ပြုလို့ မရဘူး။ သူ့ကို စွန့်ပစ်သွားခဲ့တာက လက်တွေ့သက်သေ
ပဲလေ။ လစ်ဇာဟာ သူစိမ်းတွေရဲ့ မြေမှာ ၊ မရင်းနှီးဖူးတဲ့

လူတွေကြားမှာ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ ပိန်ပိန် လှိုလှိုကလေးတစ်ယောက်ပဲ
ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကို ဘယ်လိုအကြောင်း အရာကမှ
ဖုံးလွှမ်းပြောင်းလဲပစ်လို့ မရပါဘူး။ အထီးကျန်သမားပေါ့။

ဟယူးဘားမန်းမိသားစုဟာ ဟင်းမားလ်လမ်းပေါ်က မီးခြစ်ဘူးလို
အိမ်သေးသေးလေးတွေထဲက တစ်လုံးမှာ နေကြတာ။ အခန်းတချို့ရယ်၊
မီးဖိုဆောင်တစ်ခန်းရယ်၊ အိမ်နီးချင်းတွေနဲ့ တွဲသုံးရတဲ့ အိမ်အပြင်ဘက်
က အိမ်သာခန်းတစ်ခန်းရယ်ပါတယ်။ အိမ်က အမိုးပြားမိုးထားတဲ့ အိမ်၊
ပစ္စည်း ပစ္စယတွေထားဖို့ ရာ မြေအောက်ခန်းလေးတစ်ခန်းလည်း ပါတ
ယ်။ မြေ အောက်ခန်းကတော့ ခပ်နိမ့်နိမ့်ပါပဲ။ တကယ့်မြေအောက်ခန်း
တစ်ခန်းလို လုံလောက်တဲ့ အမြင့်ပေတော့ မရှိဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ၁၉၃၉ ခု
နှစ်လောက်တုန်း ကတော့ ဒါက ပြဿနာမဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီနောက် ၁
၉၄၂-၄၃ ခုနှစ် တွေလောက် ရောက်တဲ့ အခါကျတော့မှ မြေအောက်ခန်း
တွေကို ခပ်တိမ်တိမ် ပေးမဆောက်တော့တာ။ လေကြောင်းကနေ ရန်
သူတွေ စီးနင်းတိုက်ခိုက် လာပြီဆိုရင် လမ်းပေါ်ကနေ ဆင်းပြေးပြီး ခို
လှုံစရာ နေရာကောင်းတစ်ခုရှိ ဖို့ သူတို့ အမြဲလိုအပ်တယ်လေ။

အစပိုင်းမှာ တော့ ရိုဇာရဲ့ အော်ဟစ်သံတွေက ဆဲဆိုရေရွတ်သံတွေ
လိုပဲ လစ်ဇာစိတ်ထဲမှာ ခံစားရတယ်။ စကားလုံးတွေက
ပြင်းထန်အားပါပြီး များ ပြားလွန်းလှတယ်။ ရိုဇာနှုတ်က ထွက်လာတဲ့
ဒုတိယမြောက်စကား လုံးတိုင်းဟာ 'ဇောင်းမန့်ရှ်' ဒါမှ မဟုတ် 'ဇောင်း
ကားလ်' ၊ 'အ့ရှ်လော့ခ်' စတဲ့ စကားလုံး တစ်လုံးမဟုတ် တစ်လုံးတော့
ပါလာတာချည်းပဲလေ။ ဒီဂျာမန် စကားလုံးတွေနဲ့ မရင်းနှီးတဲ့ သူတွေကို
ကျုပ် ရှင်းပြရမယ် ဆိုရင်တော့ ဇောင်းဆိုတာက ဝက်ကိုပြောတာ၊ ဇော
င်းမန့်ရှ်ဆိုတာက ဝက်မလေးလို့ ဆိုတာပေါ့။ ဇောင်းကားလ်ဆိုတာက ဝ
က်အထီးကိုပြောတာ။ အ့ရှ်လော့ခ် ဆိုတာက မုန်းဖို့ ကောင်းတဲ့ လူလို့

အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ အဲဒီစကားလုံးကတော့ အထီး၊ အမ မရွေးသုံးလို့ ရတယ်လေ။ ရိုးရိုးလေးပါပဲ။

လစ်ဇာ ပထမဆုံးရောက်လာတဲ့ နေ့က ရေချိုးဘူးလို့ ငြင်းနေတော့ သူ့ရဲ့ မွေးစားအမေက သူ့ကို အော်တော့တယ်။ 'ညစ်ပတ်တဲ့ ဝက်မလေး၊ ဘာဖြစ်လို့ အဝတ်အစားမချွတ်သေးတာလဲ' လစ်ဇာရဲ့ မွေးစားအမေက ဒေါသဖြစ်လွယ်တယ်လေ။ တကယ်မှာတော့ ရီဇာဟယူးဘားမန်း ရဲ့ မျက်နှာဟာ အမြဲတမ်း ဒေါသရိပ်လွှမ်းနေတာလို့ လည်း ခင်ဗျားပြောနိုင်ပါတယ်။ ဒါက ရီဇာဟယူးဘားမန်းရဲ့ စရိုက်ကို ပေါ်လွင်အောင် ပုံဖော်ပေး တဲ့ ခေါက်ရိုးကြောင်းတွေပါပဲ။

သာမန်အားဖြင့်ဆိုရင် လစ်ဇာက ရေချိုးကြောက်သူပါ။ အဲဒီအကြောင်းအတွက်နဲ့ သူက ရေချိုးရမှာ ကိုလည်း စိတ်ဝင်စားစရာမရှိသလို အိပ်ရာဝင်ဖို့ ရာတောင် စိတ်မပါတတ်သူပါ။ ရေချိုးခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးရဲ့ ထောင့်တစ်နေရာမှာ တွန့်လိမ်နေပြီးတော့ အခန်းနံရံကို အကူအညီရမလား လို့ တွယ်ကပ်နေတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခန်းနံရံပေါ်မှာ သုတ်ထားတဲ့ ဆေးကလွဲလို့ သူ့အတွက် အကူအညီဖြစ်စေမယ့် ဘယ်လက်တံမှ ပေါက် မနေတဲ့ အပြင် အသက်ရှူကကျပ်သေး၊ ရီဇာရဲ့ ကြိမ်းမောင်းရေရွတ်သံတွေ ကလည်း နားနဲ့ မဆုံအောင် ကြားနေရသေးတယ်။

။

'သူ့ဘာသာ တစ်ယောက်တည်းနေပါစေ'

ရီဇာနဲ့ လစ်ဇာကြားက တင်းမာနေတဲ့ အခြေအနေထဲကို ဟန်းစ် ဟယူးဘားမန်းက ဝင်လာတာပါ။ သူ့ရဲ့ နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ အသံက လူအုပ်ကြီး ကြားထဲ တိုးဝင်လာသလိုပဲ ဝင်လာတယ်။

'သူ့ကို ကိုယ်နဲ့ ထားခဲ့လိုက်ပါ'

ဟန်းစ်က ရှေ့နားကိုတိုး လာပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်ထိုင်ချလိုက်တယ်။
ကြမ်းခင်းကျောက်ပြားတွေကလည်း မညှာမတာကို အေးစက်လို့ နေ
တာ။

'မင်း စီးကရက်လိပ်တတ်လား'

ဟန်းစ်က လစ်ဇာကို အဲဒီလို မေးလိုက်ပြီး နောက်နာရီပိုင်းမှာ တော့
တစ်စတစ်စ တိုးလာတဲ့ အမှောင်ထုထဲမှာ နှစ်ယောက်သားထိုင်ရင်း
ဆေးရွက်ကြီးတွေ၊ စီးကရက်စက္ကူတွေနဲ့ စီးကရက်လိပ်နေကြတော့တ
ယ်။ ပြီးတော့ ဟန်းစ်က စီးကရက်ထိုင်သောက်နေလေရဲ့ ။

အချိန်အတော်ကြာ ကုန်သွားပြီးနောက်မှာ လစ်ဇာက စီးကရက် တ
စ်လိပ်ကို အတော်လေးအဆင်ပြေအောင် လိပ်တတ်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့
လစ်ဇာက ရေတော့မချိုးရသေးဘူးလေ။

ဟန်းစ်ဟယူးဘားမန်းနှင့် ပတ်သက်သည့် အချို့သော

အကြောင်းအရာများ

သူက ဆေးလိပ်သောက်ရတာကို သဘောကျတယ်၊

စီးကရက်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲ သောက်ဖြစ်ရတဲ့ အဓိကအကြောင်းက

ကိုယ်တိုင်လိပ်သောက်လို့ ပဲ။

သူက အိမ်ဆေးသုတ်သမားတစ်ယောက် အကော်ဒီယံလည်း တီးတ
တ်တယ်၊

ဆောင်းတွင်းရာသီဆိုရင် မိုလ်ခင်မြို့ထဲက ဘီယာဆိုင်တွေမှာ အ
ကော်ဒီယံလိုက်တီးပြီး အပိုဝင်ငွေ နည်းနည်းရှာတတ်တယ်လေ။

နော်လာဆိုတဲ့ ဘီယာဆိုင်မျိုးတွေမှာ ပေါ့။

ကမ္ဘာစစ်ကာလ တိုက်ပွဲတစ်ခုမှာ တုန်းက ကျုပ်လက်ထဲ သူရောက်
မလိုဖြစ်ပြီးမှ လွတ်သွားခဲ့ဖူးတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ သူက (အသက်ဆက်
ရှင်သန်ဖို့ ဆုလာဘ်တစ်ခု ခက်ခက်ခဲခဲရခဲ့ပြီး) ကျုပ်နဲ့ ထပ်မတွေ့ရ
အောင် ရှောင်နေနိုင်ခဲ့တာလေ။

လူတော်တော်များများက ဟန်းစ်ဟယူးဘားမန်းကို မြင်တွေ့ရခဲ့ပါ
တယ်။ ဘာမှ ထူးခြားတဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး ။ ဆေးသုတ်တဲ့ လ
က်ရာ ကတွေ့ ကောင်းတာသေချာတယ်။ ဂီတဘက်မှာ ဆိုလည်း
ရွက်ကြမ်းရေ ကျိုတော့မကဘူး။ သူ့ကျွမ်းကျင်မှုက ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ
လေ၊ ဒီလိုလူမျိုးကို ခင်ဗျားလည်း ကြုံဖူးမှာ ပါ။ သူက ရှေ့ဆုံးတန်းမှာ
မတ်တတ်ရပ်နေရင်တောင် မှ ရှေ့ထွက်ပြီး လူလုံးပြချင်တတ်တဲ့ လူမျိုး
မဟုတ်ဘူး ။ သူက နေရာတစ် ခုမှာ ရှိတော့နေတယ်။ သတိထားမိစရာ
မရှိဘူး။ အရေးမပါတာ၊ ဒါမှ မဟုတ် ထူးထူးခြားခြား တန်ဖိုးမရှိတဲ့ ပုံစံ
မျိုးလို့ ထင်မှတ်ရတယ်။

တကယ်တော့ သူ့ပုံပန်းသွင်ပြင်ကိုပြောပြီး ခင်ဗျားစိတ်ထဲမှာ
တွေ့မြင်ကြည့်နေ မိမှာ တွေက ရေလိုက်လွဲမှာ လုံးဝပါပဲ။
ခင်ဗျားအတွေးတွေ လုံးဝကို အချည်းနှီးဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ သူ့ဆီမှာ တ
န်ဖိုးတစ်ခု အသေအချာ ကို ရှိနေတာလို့ ပဲ ပြောရမှာ ပဲ။ အဲဒါကို လစ်
ဇာမာမင်ဂါကလည်း သတိပြုဖြစ် အောင်ပြုမိခဲ့တယ်။ (လူသားကလေး
ငယ်တွေဟာ တစ်ခုခုဆို သေသေချာချာ မတွေးတောနိုင်ဘဲ လေးကန်
နေတဲ့ လူကြီးတွေထက် ပိုပြီး ဉာဏ်များ တတ် ကြတယ်လေ။) လစ်ဇာ
က ဟန်းစ်ဟယူးဘားမန်းဟာ တန်ဖိုးရှိတဲ့ လူတစ် ယောက်ဆိုတာကို ချ
က်ချင်း သတိပြုမိခဲ့တာ။

သူ့ရဲ့ အပြုအမူတွေ၊

သူ့ပတ်ဝန်းကျင်က တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတဲ့ လေထုကြောင့် ပဲ ဆို
ပါတော့။

အဲဒီညက ရေချိုးခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးရဲ့ မီးခလုတ်ကို ဟန်းစံက ဖွင့်
လိုက်တော့ သူ့မွေးစားဖခင်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲက ထူးခြားဆန်းကြယ် မှု
ကို လစ်ဇာမြင်တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ငွေရောင်အရည်လဲ့နေတဲ့ ဟန်းစံရဲ့ မျက်
ဝန်းတွေက ကြင်နာမှုတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတာပဲ။ ဒါကို မြင်တွေ့လိုက်တဲ့
လစ်ဇာက ဟန်းစံဟယူးဘားမန်းဟာ တန်ဖိုးရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆို
တာ သိခဲ့ရတယ်။

ရီဇာဟယူးဘားမန်းနှင့် ပတ်သက်သည့်

အချို့သော အကြောင်းအရာများ

ရီဇာက အရပ် ငါးပေ တစ်လက်မလောက်မြင့်တယ်၊

သူရဲ့ ပျော့ပျောင်းပြီး အညိုရောင်သန်းနေတဲ့ မီးခိုးရောင်ဆံပင်တွေ
ကို

ရစ်ခွေပြီး နောက်မှာ ထုံးထားတယ်။

မိသားစုဝင်ငွေ ပိုပြီးရဖို့ အတွက် ရီဇာက မိုလ်ခင်မြို့ထဲက

သူဌေးအိမ် ငါးအိမ်လောက်မှာ အဝတ်လျှော်၊ မီးပူတိုက်လုပ်ရတယ်။

ဟင်းချက်တဲ့ လက်ရာကတော့ တော်တော်ညံ့တယ်။

သူရဲ့ ထူးခြားတဲ့ အရည်အချင်းတစ်ရပ်ကတော့

တွေ့တဲ့ လူတိုင်းနဲ့ ပြဿနာဖြစ်တတ်တာပဲ။

ဒါပေမဲ့ လစ်ဇာကိုကျတော့ သူက ချစ်ရှာတယ်။

သူချစ်တာကို ဖော်ထုတ်ပြသပုံကတော့ နည်းနည်းထူးဆန်းတယ်ဆို ရမယ်။

လစ်ဇာကို သစ်သားယောက်မနဲ့ ရိုက်တာ၊ စကားလုံးမျိုးစုံနဲ့

တစ်ခါပြီးတစ်ခါ အော်ဟစ်ဆူပူနေတာတွေနဲ့ ပဲ သူ့အချစ်ကို ပြတယ် လေ။

နောက်ဆုံးတော့ လစ်ဇာရေချိုးဖြစ်ခဲ့ပြီး ဟင်းမားလ်လမ်းနေအိမ် ကို ရောက်လာတာ သီတင်းနှစ်ပတ်လောက်ကြာတဲ့ အခါမှာ ရိုဇာက လစ်ဇာ ကို အားပါးတရ ပွေ့ဖက်တတ်လာခဲ့တယ်။ ရိုဇာက လစ်ဇာကို အသက်ရှူ ကြပ်မတတ် ပွေ့ဖက်ထားရင်း ပြောတတ်လာတယ်။ 'ဝက်မလေး၊ အညစ်ပတ်အိုးလေး၊ ရေချိုးဖို့ အချိန်ကျပြီ'

ဒီလိုနဲ့ လပိုင်းလောက်အကြာ နေသားကျလာတဲ့ အခါမှာ မစ္စတာတွေ မစ္စစ်ဟယူးဘားမန်း စတဲ့ အခေါ်အဝေါ်တွေမရှိတော့ဘူး။ ရိုဇာက ထုံးစံအတိုင်း ပြောနေကျစကားလုံးလက်တစ်ဆုပ်စာလောက်နဲ့ ပြောလာတယ်။ 'ကဲ..နားထောင်၊ လစ်ဇာ အခုကစပြီး ငါ့ကို မာမာလို့ ပဲ ခေါ်ရမယ် နော်' ရိုဇာက ပြောရင်းနဲ့ ခဏရပ်စဉ်းစားလိုက်သေးတယ်။ ပြီးမှ စကား ပြန်ဆက်တယ်။ 'မင်းအမေရင်းကိုရော ဘယ်လိုခေါ်သလဲ'

လစ်ဇာက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ ပြန်ဖြေတယ်။

'မာမာလို့ ပဲ ခေါ်ပါတယ်'

'ကောင်းပြီလေ။ ဒါဆို ငါက နံပါတ်နှစ် မာမာပေါ့'

ရိုဇာက သူ့ယောက်ျားကို လှမ်းကြည့်ပြီး စကားဆက်တယ်။ 'သူ့ကို ဘယ်လိုခေါ်ရင် ကောင်းမလဲဆိုတော့...'

ရိုဇာက စကားလုံးတွေကို လက်ဝါးထဲမှာ ရှာသလို ဟန်မျိုးနဲ့

လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ပုတ်ပြီး စားပွဲဘက် တွန်းလွှတ်ဟန်ပြုရင်း ပြောလာ
တယ်။ 'အဲဒီ ညစ်ပတ်တဲ့ ဝက်ကြီးကိုတော့ ပါပါလို့ ပဲခေါ် နားလည်လား
,

'ဟုတ်ကဲ့ပါ'

လစ်ဇာ ကမန်းကတန်း သဘောတူလိုက်ရတယ်။ ဒီမိသားစုမှာ က
တစ်ခုခုမေးရင် မြန်မြန်ဖြေမှ သဘောကျတတ်တာလေ။

'ဟုတ်ကဲ့၊ မာမာ လို့ ပြော' မာမာက လစ်ဇာကို ပြန်ပြင်ပြော ခိုင်းတ
ယ်။ 'ဝက်မလေး ငါနဲ့ စကားပြောရင် မာမာလို့ ထည့်ပြော'

အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ ဟန်းစ်က စီးကရက်တစ်လိပ် လိပ်ပြီးသွားလို့ စက္က
ပါးကို လျှာနဲ့ လျက်ပြီးကပ်လိုက်တယ်။ ဟန်းစ်က လစ်ဇာကို လှမ်းကြ
ည့် ရင်း မျက်စိတစ်ဖက်မှ တ်ပြပြီး ကြိုဆိုလိုက်တယ်။ ဟန်းစ်ကို ပါပါ
လို့ ခေါ်ဖို့ ရာ လစ်ဇာအတွက် ဘာအခက်အခဲမှ မရှိခဲ့ပါဘူး။

သံလက်သီးရှင် အမျိုးသမီးကြီး

ဟင်းမားလ်လမ်းနေအိမ်မှာ နေရတဲ့ ပထမလပိုင်းတွေဟာ လစ်ဇာ
အတွက် အခက်ခဲဆုံးအချိန်တွေပါပဲ။

လစ်ဇာဟာ ညတိုင်းပဲ အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်နေမိတယ်။

သူ့မောင်လေးရဲ့ မျက်နှာကိုလည်း မြင်ယောင်နေမိတယ်။

ရထားကြမ်းခင်းကို ငေးစိုက်ကြည့်နေတဲ့ မောင်လေးရဲ့ မျက်လုံး
တွေပေါ့။

လစ်ဇာဟာ ညညဆို အိပ်ရာထက်မှာ ယောင်ယမ်းအော်ဟစ်ပြီး အိပ်
ရာခင်းအထပ်ထပ်တွေကြားမှာ ရေနစ်သလို မွန်းကျပ်လန့်နိုးလာတတ်

တယ်။ သူ့အခန်းရဲ့ တစ်ဖက်အစွန်မှာ သူ့မောင်လေးအိပ်ဖို့ ရာ ဆင်ပေးထား တဲ့ ခုတင်က လှေတစ်စင်းလို အမှောင်ထုထဲမှာ ပေါ်လောပေါ်နေတယ်။ အသိစိတ် တဖြည်းဖြည်း ပြန်ဝင်လာတာနဲ့ အမျှ အဲဒီခုတင်က ကြမ်းပြင်ထဲ ကို နစ်မြုပ်သွားသလိုပဲ။ ဒီမြင်ကွင်းက သူရဲ့ အခက်အခဲတွေကို ကူညီဖြေရှင်း မပေးနိုင်ပါဘူး။ ပြီးတော့ သူ့အော်သံ မရပ်ခင်လေးမှာ ဒီမြင်ကွင်းက ပျောက်သွားတတ်တယ်လေ။

အဲဒီချောက်အိပ်မက်တွေက ယူဆောင်လာပေးတဲ့ ကောင်းကွက် တစ်ခုလို့ ဆိုရမှာ ကတော့ သူရဲ့ ပါပါအသစ်ကျပ်ချွတ် ဟန်းစ်ဟယူးဘားမန်းက အိပ်ခန်းထဲဝင်လာ၊ သူ့ကို ချောမော့နှစ်သိမ့်ပြီး အချစ်တွေဝင်စေခဲ့တာပဲ။

ဟန်းစ်က လစ်ဇာအခန်းထဲကို ညတိုင်း ဝင်လာထိုင်တတ်တယ်။ ပထမတစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်လောက်မှာ တုန်းကတော့ အခန်းထဲကို ဟန်းစ်လာ နေပေးတာဟာ လစ်ဇာတစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်မနေရအောင်ပါ။ အဲဒီနောက်ထပ် ညအတော်ကြာလာတဲ့ အခါမှာ တော့ ဟန်းစ်က လစ်ဇာကို တီးတိုးပြောလာတတ်တယ်။ 'ရှူး...မအော်နဲ့ တော့ ပါပါရောက်နေပြီ။ အဆင်ပြေမှာ ပါ'

'သီတင်းသုံးပတ်လောက်ကြာတဲ့ အထိ ဟန်းစ်က အဲဒီလို လာလာ အဖော်ပြုပေးပြီးတဲ့ နောက်မှာ လစ်ဇာက ဟန်းစ်အပေါ် မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပဲ ယုံကြည်လာမိတယ်။ အဓိကအကြောင်းရင်းကတော့ ဒီလူကြီးရဲ့ လူကြီး လူကောင်းဆန်တာရယ်၊ လစ်ဇာလိုအပ်တဲ့ အခါတိုင်း အနားကို ရောက် ရောက်လာတတ်တာရယ်တို့ ကြောင့် ယုံကြည်လာခဲ့တာပဲ။ ညသန်းခေါင်ယံ မှာ သူ လန့်နိုးအော်ဟစ်မိတဲ့ အခါတိုင်း ဟန်းစ်ဟယူးဘားမန်းရောက်လာ မယ်ဖြစ်ပြီး သူ့ကို တစ်ယောက်တည်းထားပစ်ခဲ့မှ

မဟုတ်မှန်း လစ်ဇာဟာ အစကတည်းက သိနေခဲ့တာဖြစ်တယ်။

အဘိဓာန်စာအုပ်တွင် မတွေ့ရသော အဓိပ္ပာယ်တစ်ရပ်

စွန့်ခွာမသွားခြင်းသည် ယုံကြည်မှုနှင့် မေတ္တာတရား၏

လုပ်ဆောင်ချက်တစ်ရပ်ဟု ကလေးများက အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူ
လေ့ရှိကြသည် ။

ဟန်းစ်ဟယူးဘားမန်းက ငိုက်မျဉ်းနေတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ခုတင် ပေါ်
မှာ ထိုင်နေပြီး လစ်ဇာက သူ့အင်္ကျီလက်ပေါ် မျက်နှာအပ် ငိုကြွေးရင်း ပ
င့်သက်ရှိနေတယ်။ မနက်နှစ်နာရီကျော်လောက်မှ ဟန်းစ်ရဲ့ ကိုယ်နဲ့
ကို ရှူရှိုက်ရင်း လစ်ဇာအိပ်မောကျခဲ့ရတာ နေ့တိုင်းပါပဲ။ သူ့ရဲ့ ကိုယ်နဲ့
က ဆေးလိပ်တိုအနံ့တွေ၊ ဆယ်စုနှစ်နဲ့ ချီပြီး စွဲနေတဲ့ အိမ်သုတ်ဆေး အ
နံ့တွေ၊ လူ့ခန္ဓာကိုယ်အရေပြားက ပေါ်ထွက်လာတဲ့ အနံ့တွေနဲ့ ရောထွေး
နေတာလေ။ ပထမတော့ လစ်ဇာက အဲဒီအနံ့တွေအားလုံးကို ရှိုက်သွင်း
လိုက်တာပဲ။နောက်တော့ အသက်ရှူသွင်းလိုက်တာ
ပြန်ပြီးအိပ်ပျော်သွားတဲ့ အထိပေါ့။ မနက်တိုင်ဆိုရင် ဟန်းစ်က လစ်ဇာ
နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ပဲ ရှိနေတတ်တယ်။ ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ကိုယ်တစ်ခြမ်းစာ
လောက် နေရာလေးနဲ့ ကျုံ့ပြီးထိုင်နေ တတ်တယ်။ ဟန်းစ်က တစ်ဖက်
မှာ အပိုရှိနေတဲ့ ခုတင်ပေါ်ကို ဘယ်တော့မှ သွားအိပ်လေ့မရှိဘူး။ လစ်
ဇာက ခုတင်ပေါ်ကနေဆင်းပြီး အိပ်ပျော်နေတဲ့ ဟန်းစ်ရဲ့ ပါးပြင်ကို တိ
တိတိတ်လေး နမ်းလိုက်တဲ့ အခါတိုင်း ဟန်းစ်က နိုး လာပြီး ပြုံးပြတတ်
တယ်။

တချို့နေ့တွေကျရင် သူ့ရဲ့ ပါပါက အိပ်ရာနီးလာတဲ့ လစ်ဇာကို ခုတင်
ပေါ်ပြန်တက်၊ ခဏစောင့်နေခိုင်းတတ်တယ်။ ပြီးရင် သူက အကော် ဒီ
ယံသွားယူ လာပြီး လစ်ဇာကို တီးပြတတ်တယ်လေ။ အဲဒီအခါမျိုးကျရင်

လစ်ဇာက ထထိုင်ပြီး ပါးစပ်ပိတ်သီချင်းညည်းရင်း သူရဲ့ အေးစက်နေတဲ့ ခြေချောင်းလေးတွေက စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ကုပ်ဝင် သွားတတ်တယ်။ ဘယ်သူကမှ လစ်ဇာရဲ့ သီချင်းသံကို ခွင့်မပြု ခဲ့ကြဖူးဘူး လေ။ လစ်ဇာက ဟန်းစ်ရဲ့ မျက်နှာပေါ်က အထင်းသားပေါ်နေတဲ့ အရေး အကြောင်းတွေနဲ့ အပျော့စားသတ္တုရောင်မျက်လုံးတွေကို ငေးကြည့်ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် 'အ' ရန်ကောလို့ ပြုံးနေမိလိုက်တာ မီးဖိုဆောင်ဘက်က အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းသံ ထွက်လာတဲ့ အထိပဲ။

'ရပ်လိုက်စမ်း ဝက်ကြီး၊ ဒီလောက် ဆူညံနေတဲ့ အသံကို'

ပါပါက ချက်ချင်းတော့ရပ်မပစ်ပါဘူး။ နည်းနည်းဆက်တီးနေ သေးတယ်။

ပြီးတော့ သူက လစ်ဇာကို မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြတယ်။ လစ်ဇာ မျက်စိပြန်မှိတ်မပြခဲ့ပါဘူး။

တစ်ခါတလေမှာ တော့ ပါပါက မာမာ စိတ်တိုစရာဖြစ်အောင် သူ့ အကော်ဒီယံကြီးကို မီးဖိုဆောင်ထဲ ယူသွားပြီး မနက်ခင်းစာစားချိန် တစ်လျှောက်လုံး တီးခတ်ပြတတ်တယ်။

တစ်ကိုက်သာ ကိုက်ရသေးတဲ့ ပါပါရဲ့ မုန့်ယိုသုတ်က ပန်းကန်ပြားထဲမယ် ဒီအတိုင်းရှိနေပြီး သူရဲ့ အကော်ဒီယံက လစ်ဇာရှေ့တည့်တည့်မှာ လွင့်ပျံ့နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါက လစ်ဇာခံစားရပုံမဟုတ်သေးဘူး။ ပါပါရဲ့ ညာဘက်လက်ချောင်းလေးတွေက သွားတွေလိုဖြူဖွေးတဲ့ အရောင်ရှိတဲ့ ခလုတ်တွေပေါ်မှာ လမ်းသလားနေကြတယ်။ ။ ဘယ်ဘက်လက်ကတော့ နှိပ်ခလုတ်လေးတွေပေါ်ကို ဖိထားတယ်။ (ငွေရောင်တောက်နေတဲ့ 'စီ' မေဂျာခလုတ်ပေါ်နှိပ်တာကို လစ်ဇာက သိပ်သဘောကျတာလေ။) ပွန်းရာ၊ ခြစ်ရာမထင်သေးတဲ့ အကော်ဒီယံရဲ့ အ

နက်ရောင် အပြင်ကိုယ်ထည်က ဟန်းစိရဲ့ လက်မောင်းတွေ ညှစ်ပြီး လှုပ်ရှားလိုက်တဲ့ အခါတိုင်း ရှေ့တိုး နောက်ငင်နဲ့ လေကိုစုပ်ယူ၊ ပြန်ထုတ်ရင်း အသံတွေ ထွက်ပေါ်လာစေတယ်။ အဲဒီလို မနက်ခင်းတွေမှာ ဆိုပါပါက မီးဖိုဆောင်ထဲမှာ အကော်ဒီယံ တစ်လက်နဲ့ အသက်ဝင်လှုပ်ရှားစေခဲ့တယ်။ ကျုပ်ကတော့ ဟန်းစိရဲ့ လုပ်ရပ် က ကျိုးကြောင်းဆီလျော်တယ်ထင်တာပဲ။ ခင်ဗျားလည်း သေသေချာချာ တွေးကြည့်ရင်တွေ့မှာပါ။

တစ်စုံတစ်ခုက အသက်ရှင်သန်နေတယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျား ဘယ်လို လုပ်ပြောနိုင်မလဲ။ အသက်ရှူနေသေးလားလို့ ကြည့်မှာ လား။

တကယ်တော့ အဲဒီအကော်ဒီယံအသံက ဘေးအ္ဋရာယ်ကင်း ရှင်းတယ်ဆိုတာကို ကြေညာလိုက်တာလည်း ဖြစ်တယ်။ နေ့ခင်းကြောင် တောင်ကြီးမှာ လစ်ဇာက သူရဲ့ မောင်လေးအကြောင်း အိပ်မက်မက်ဖို့ ရာမဖြစ်နိုင်ဘူးလေ။ လစ်ဇာက ရေချိုးခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ မကြာခဏ ဆိုသလို အသံမထွက်အောင်ကျိတ်ငိုပြီး တမ်းတနေရတာ။ ဒါပေမဲ့ အိပ်ရာက နိုးနေတာကိုပဲ သူက ဝမ်းသာနေရသေးတယ်။ ဟယူးဘားမန်း မိသားစု နေအိမ်ကို ပထမဆုံးရောက်လာတဲ့ ညက သူမောင်လေးနဲ့ နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ရ တဲ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ကောက်ယူလာခဲ့တဲ့ သုဘရာဇာလက်စွဲစာအုပ် ကို သူ့မွေ့ရာအောက်မှာ လစ်ဇာက ဝှက်ထားခဲ့တာ။ တစ်ခါတလေတော့ လစ်ဇာကစာအုပ်လေးကို ဝှက်ထားရာကဆွဲထုတ်ပြီး ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ပိုက် ထားတတ်တယ်။ အဖုံးပေါ်က စာလုံးတွေကို ငေးကြည့်၊ အတွင်းစာမျက်နှာ တွေထဲက ပုံနှိပ်စာလုံးတွေကို လက်နဲ့ စမ်းကြည့်နေမိပေမယ့် အဲဒီစာအုပ်က ဘာ အကြောင်းတွေ ရေးထားတယ်ဆိုတာကို လစ်ဇာမသိရှာဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီစာအုပ်မှာ ဘာရေးပြထားတယ်ဆိုတာက အရေးကြီးတဲ့ အချက် မဟုတ်

ဘူး ။ ဒီစာအုပ်လေးက သူ့ဘဝအတွက် အဓိပ္ပာယ်ရှိပုံကသာ ပိုပြီးအရေးကြီးတာပါ။

စာအုပ်၏ အဓိပ္ပာယ်

၁။ သူ့မောင်လေးနဲ့ နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အချိန်

၂။ သူ့မိခင်နဲ့ နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အချိန်

တစ်ခါတလေမှာ လစ်ဇာက 'မာမာ' လို့ တစ်ကိုယ်တည်း တီးတိုး ရေးရွတ်ရင်း နေ့လယ်ခင်းတစ်ခုတည်းမှာ တင် သူ့အမေရဲ့ မျက်နှာကို အခါတစ်ရာလောက် မြင်ယောင်နေမိတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါက သူရဲ့ ချောက်အိပ်မက်တွေနဲ့ နှိုင်းစာလိုက်ရင် ဘာမှ မပြောပလောက်ပါဘူး။ အဲဒီလိုအချိန်မျိုးတွေမှာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျနေရင်း အထီးကျန်ဆန် တဲ့ စိတ် လုံးလုံးကိုမရှိတော့ဘူး။

ဟယူးဘားမန်းအိမ်မှာ လစ်ဇာကလွဲပြီး တခြားကလေးတစ်ယောက်မှ မရှိတာကို ခင်ဗျား သတိပြုမိပြီးဖြစ်မှာ ကျုပ် အတပ်ပြောနိုင်ပါ တယ်။

ဟယူးဘားမန်းမောင်နှံမှာ သားသမီးအရင်း နှစ်ယောက်ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ က အရွယ်ရောက်ကုန်ကြပြီဖြစ်လို့ ဒီမှာ မနေတော့ဘူးလေ။ ဟန်းစ်ဂျူနီယာက မြူးနစ်မြို့လယ်မှာ အလုပ်လုပ်တယ်။ သမီးကြီး 'ထရူဒီ' က အိမ်ဖော်၊ ကလေးထိန်းအလုပ်လုပ်တယ်။ နောက်မကြာခင်မှာပဲ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး စစ်ထဲလိုက်သွားကြတာလေ။ တစ်ယောက်က ကျည်ဆန် တွေ ထုတ်တဲ့ အလုပ်လုပ်ရတယ်။ နောက်တစ်ယောက်က အဲဒီကျည်ဆန်တွေ ကို ပစ်တဲ့ အလုပ်လုပ်တာပေါ့။

စာသင်ကျောင်းဆိုတာကတော့ ခင်ဗျားထင်တဲ့ အတိုင်းပဲ ဘယ်လိုမှ

သွားသင်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ။ စာသင်ကျောင်းက အစိုးရစာသင်ကျောင်း
ဆို ပေမယ့် ကက်သလစ်ဘာသာရဲ့ အရိပ်ဩဇာတော်တော့်ကို လွှမ်းမိုး
ထားတာ။ လစ်ဇာက ပရိတ်စတင့်ဘုန်းတော်ကြီး မာတင်လူသာရဲ့
နောက်လိုက် ဖြစ်နေတယ်။ အစကတည်းက သူတို့ အကြိုက် မဟုတ်ဘူး
ပေါ့လေ။ လစ်ဇာက စာရေး စာဖတ် လုံးဝမတတ်မှန်း သူတို့ သိသွားကြ
တယ်။

ရှက်စရာကောင်းတာကတော့ လစ်ဇာကို အခုမှ အက္ခရာစာလုံးတွေ
စသင်တဲ့ ကလေးတွေနဲ့ အတူ သင်ယူစေတာပဲ။ လစ်ဇာက ဘယ်လော
ကံပိန် ချုံးပြီး အသားအရေက ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေတယ်ပဲပြောပြော၊
ကလေး သေးသေးလေးတွေကြားမှာ သူ့ကိုယ်သူ လူထွားကြီးလို ခံစား
နေရတယ်။ ဖျော့တော့တဲ့ သူ့အသားအရေနဲ့ သူ့ပါ တစ်ခါတည်း ပျောက်
ကွယ်သွားရင် ကောင်းမှာ လို့ လည်း ခဏခဏ ဆုတောင်းနေမိတတ်တ
ယ်။

အိမ်မှာ တောင်မှ လစ်ဇာအတွက် သင်ပြပေးမယ့်လူ ရှိတာမဟုတ်
ဘူး။

'သူ့ဆီက အကူအညီမတောင်းနဲ့ '

မာမာက ပြတင်းပေါက်ဘေးမှာ ထိုင်နေကျအတိုင်း ထိုင်ငေးနေတဲ့
ဟန်းစ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီးပြောလာတယ်။

'အဲဒီဝက်ကြီးက လေးတန်းနဲ့ ကျောင်းထွက်ခဲ့တာ'

ပါပါက သူတို့ ဘက်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ခါးသီးမှုအပြည့်နဲ့ ခပ် အေး
အေးပြန်ဖြေတယ်။

'ဟုတ်ပါပြီ။ သူ့ကိုလည်း မမေးနဲ့ '

ဟန်းစံက စီးကရက်ပြာကို ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက် လှမ်းမြွေလို ကံပြီး ဆက်ပြောလာတယ်။

'သူက သုံးတန်းနဲ့ ကျောင်းထွက်လာတာ'

သူတို့ အိမ်ထဲမှာ စာအုပ် တစ်အုပ်မှ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ။ (မွေ့ရာ အောက်မှာ လစ်ဇာဝှက်ထားတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ကလွဲလို့ ပေါ့။) လစ်ဇာ လုပ် နိုင်တာကတော့ သူ့ကို တိတ်တိတ်နေလို့ လှမ်းမပြောမချင်း အကွ ရာစာ လုံးတွေကို အသံထွက် ဖတ်ကြည့်နေတာပဲ။ မာမာက အော်လိုက် တော့ လည်း တိုးတိုးလေးပဲ အသံထုတ်ဖတ်ရတာပေါ့။ အဲဒီနောက် အိပ် ရာထဲ ရှူးထွက်ကျတဲ့ အထိ ကြောက်စရာချောက်အိပ်မက်တွေ မက်လာ တဲ့ အချိန်မှာ ပဲ အချိန်ပိုစာသင်တဲ့ အတန်းတွေ စဖွင့်လာတယ်။ တရားဝ င်သင်တာ မဟုတ် ပေမယ့် ဒါကို ညကျောင်းလို့ ပဲ ခေါ်ကြတယ်။ မနက် နှစ်နာရီလောက် အချိန်ကြီးကျမှ အတန်းစတာဖြစ်ပေမယ့် ဒီလိုပဲခေါ်ကြတာလေ။ သိပ်မကြာ ခင်မှာ အဲဒီလို အတန်းတွေ ပိုများ လာခဲ့တယ်။

* * *

ဖေဖော်ဝါရီလလယ်ရောက်တော့ လစ်ဇာ အသက်ဆယ်နှစ်ပြည့်ပြီ။ လစ်ဇာအတွက် ကစားစရာအရုပ် အဟောင်းလေးတစ်ရုပ်ပေးလာတယ် ။ အရုပ်က ခြေတစ်ဖက်မရှိတော့ဘူး။ ဆံပင်က အဝါရောင်။

'တို့ တတ်နိုင်တာလေးပေါ့ကွယ်'

ပါပါက လစ်ဇာကို တောင်းပန်သံနဲ့ ဆိုတယ်။

'ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ ဒီအရုပ်ရတာ သူ ဘယ်လောက် ကံ ကောင်းလိုက်သလဲ'

မာမာက ပါပျံ့စကားကို ဝင်ပြင်ပေးရှာတာပါ။

အရပ်ကလေးရဲ့ ကျန်နေသေးတဲ့ ခြေတစ်ဖက်ကို ဟန်းစ်က စစ်ဆေးကြည့်နေတုန်းမှာ လစ်ဇာက သူ့ရဲ့ ကျောင်းဝတ်စုံအသစ်ကို စမ်းဝတ်ကြည့်နေတယ်။ အသက်ဆယ်နှစ်အရွယ်ဆိုတာက 'ဟစ်တလာလူငယ်' အရွယ်လေ။ ဟစ်တလာလူငယ်ဆိုတော့ အညိုရောင်ဝတ်စုံဝတ်ရတော့မှာ ပေါ့။ လစ်ဇာက မိန်းကလေးဖြစ်နေလို့ ဘေဒေအမ်လို့ ခေါ်တဲ့ အဖွဲ့ထဲကိုဝင်ဖို့ စာရင်းပေးခဲ့ရတယ်။

အတိုကောက်စကားလုံးတစ်လုံး၏ အဓိပ္ပာယ်ရှင်းပြခြင်း

ဘေဒေအမ်ဆိုတာက ဂျာမန်မိန်းကလေးအဖွဲ့လို့ အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်။

ဘေဒေအမ်မှာ ပထမဆုံးသင်တာက 'ဟိုင်းလ်၊ ဟစ်တလာ' လို့ နှုတ်ဆက်အလေးပြုတာပဲ။ အဲဒါကို ကျကျနနတတ်အောင် သင်ပေးတယ်။ နောက်ပြီးရင် စစ်ချီတက်ပုံ၊ ပတ်တီးလိပ်ပုံ၊ အဝတ်အစားတွေ ချုပ်လုပ်ပုံ တွေ သင်ပါတယ်။ အဲဒီအပြင် ခရီးကြမ်းထွက်တာတို့ ၊ တခြားလှုပ်ရှားမှုတွေ တို့ ကို သင်ပေးတယ်။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့၊ စနေနေ့တွေဆိုရင် နေ့လယ်သုံးနာရီ ကနေ ညနေငါးနာရီအထိ အစည်းအဝေးလုပ်ဖို့ သတ်မှတ်ပေးထားတယ်။

အဲဒီဗုဒ္ဓဟူးနဲ့ စနေနေ့တွေရောက်ရင် ပါပါက လစ်ဇာကို ကျောင်း အထိ လမ်းလျှောက်လိုက်ပို့ပေးတယ်။ နောက်နှစ်နာရီနေတော့ တစ်ခေါက် ပြန်လာကြပါတယ်။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ အစည်းအဝေးက အကြောင်း တွေမပြောဖြစ်ကြပါဘူး။ နှစ်ယောက်သား ကိုယ့်ခြေသံကိုယ် နားထောင်ရင်း လက်ချင်းတွဲပြီး လျှောက်လာတတ်ကြတယ်။ ပါပါကတော့ စီးကရက် တစ်လိပ်၊ နှစ်လိပ်သောက်ဖြစ်တာပေါ့။

လစ်ဇာ့ကို သူ့ပါပါ စိတ်ပူစေတဲ့ အကြောင်းကတော့ ပါပါက အမြဲလို အပြင်ထွက်နေရလို့ ပဲ။ ညနေခင်းတော်တော်များများမှာ ပါပါက (သူတို့ ဇနီး မောင်နှံအိပ်တဲ့ အခန်းထက် နှစ်ဆလောက်ကျယ်တဲ့)ဧည့်ခန်းထဲဝင်၊ ဗီရိုအဟောင်းထဲက အကော်ဒီယံကို ဆွဲထုတ်ယူပြီး မီးဖိုဆောင်ကနေဖြတ်လို့ အရှေ့တံခါးကနေ ထွက်သွားလေ့ရှိတယ်။

ဟင်းမားလ်လမ်းမပေါ် ပါပါရောက်သွားပြီဆိုရင် မာမာက ပြတင်းပေါက်ဖွင့်ပြီး အော်ပြောတတ်တယ်။

'အိမ်အပြန် နောက်မကျနဲ့ နော်'

'အကျယ်ကြီးမအော်နဲ့ ' ပါပါက ပြန်လှည့်ပြောတတ်သေးတယ်။

'ဝက်ကြီး အသံကျယ်တော့ ဘာဖြစ်သေးလဲ။ ငါ့ဟာငါ အော်ချင် သလောက်အော်မယ်'

မာမာရဲ့ အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းသံက လမ်းမပေါ်အထိ လွင့်ပျံ့ လိုက်ပါသွားတယ်။ ပါပါက ဘယ်တော့မှ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လေ့မရှိဘူး။ အနည်းဆုံးတော့ သူ့မိန်းမပြန်ဝင်သွားတာ မသေချာမချင်း လှည့်မကြည့် ဘူးပေါ့။ အဲဒီလို ညနေခင်းမျိုးတွေဆိုရင် အကော်ဒီယံသေတ္တာကို လက်ထဲ ဆွဲသွားတဲ့ ဟန်းစ်ဟာ လမ်းထောင့်က မစွစ်ဒီလာရဲ့ ဆိုင်ကို မရောက်ခင်လေး မှာ ခဏရပ် လည်ပြန်လှည့်ကြည့်ရင်း ပြုတင်းပေါက်က သူ့မိန်းမနေရာမှာ ပေါ်လာမယ့်သူကို လှမ်းမျှော်ကြည့်တတ်တယ်။ သွားရမယ့်လမ်းဘက် ပြန် လှည့်မလျှောက်ခင် သူရဲ့ လက်တံရှည်ရှည်ကြီးကို ခဏတော့ မြှောက်ပြသွားတတ်ပါတယ်။ နောက်တစ်ကြိမ် ပါပါ့ကို လစ်ဇာ မြင်တွေ့ချိန်ကတော့ သူရဲ့ ချောက်အိပ်မက်တွေထဲကနေ ဆွဲခေါ်ထုတ်ပေးတဲ့ မနက်နှစ်နာရီလောက် အချိန်ပါပဲ။

မီးဖိုဆောင်ကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲက ညနေခင်းတိုင်းဟာလည်း အော်

ဟစ်ကြိမ်းမောင်းငေါက်ငမ်းသံတွေနဲ့ မပြတ်ရပါဘူး။ ရီဇာဟယူးဘား မန်းက အမြဲပဲ၊ ဆူပူကြိမ်းမောင်းတဲ့ ဟန်နဲ့ မြည်တွန်တောက်တီးနေကျပါ။ သူက အမြဲပဲ အငြင်းအခုံလုပ် အပြစ်ရှာပြောကြားတတ်သူပါ။ သူနဲ့ ဖက်ပြီး ငြင်းချင်တဲ့ သူ တစ်ယောက်မှ မရှိပေမယ့် မာမာကတော့ အခွင့်အရေးရရင်ရ သလို ငြင်းခုံပြောကြားနေကျပဲဖြစ်တယ်။ အဲဒီမီးဖိုဆောင်လေးထဲမှာ မာမာက တစ်လောကလုံးနဲ့ ဘက်ပြိုင်ငြင်းခုံချင်သူပါ။ ညနေခင်းတိုင်းလောက်နီးပါး ကို မာမာက အကြောင်းမရှိအကြောင်းရှာပြီး အငြင်းအခုံ လုပ်တတ်တယ်။ ညနေစာ စားပြီးကြတာနဲ့ ပါပါက အပြင်ထွက်သွားပြီး ရီဇာနဲ့ လစ်ဇာတို့ နှစ်ယောက်သာ ကျန်ရစ်လေ့ရှိတယ်။ ဒီအချိန်မျိုးမှာ ရီဇာက မီးပူတိုက်ပါ တယ်။

တစ်ခါတလေတော့ မာမာက မိုလ်ခင်မြို့ထဲမှာ နေတဲ့ လူချမ်းသာတွေအိမ်မှာ အဝတ်လျှော်စရာတွေယူ၊ မီးပူတိုက်ပြီးသားတွေ ပြန်ပို့ဖို့ သွားရင်း လစ်ဇာကို ကျောင်းမှာ ဝင်ကြိုတယ်။ မိုလ်ခင်မြို့ရဲ့ လမ်းမတွေပေါ်မှာ နှစ် ယောက်အတူ လမ်းလျှောက်သွားဖြစ်ကြတယ်။ ကနောက်ပဲလမ်း၊ ဟိုက်ဒါ လမ်း စတဲ့ လမ်းတွေပေါ်မှာ အတူလျှောက်ကြတာပေါ့။ တခြား လမ်းတချို့ တွေလည်း ပါပါသေးတယ်။ မာမာက လျှော်စရာအဝတ်တွေယူ၊ မီးပူတိုက် ပြီးသားတွေ ပြန်ပို့ရတဲ့ အိမ်တွေမှာ အလုပ်သဘောနဲ့ ဝတ်ကျောတန်းကျော ပြုံးပြတတ်ပေမယ့် အိမ်တံခါးပိတ်လိုက်တာနဲ့ ကျောခိုင်းလှည့်ထွက်ပြီး ပိုက်ဆံ ရှိတဲ့ လူချမ်းသာတွေ အပျင်းကြီးပုံကို တဖျစ်တောက်တောက် ပြစ်တင် ပြောကြား ဆဲဆိုနေတတ်ပါတယ်။

'ကိုယ့်အဝတ်တောင် ကိုယ်မလျှော်နိုင်လောက်အောင် တော်တော် အလုပ်များ နေကြတဲ့ ဟာတွေ' အဲဒီလိုလူတွေအပေါ်မှီပြီး သူ အလုပ်ရနေတာတောင်မှ မာမာက အဲဒီလိုပြောတတ်သူပါ။

'ဒီလူပေါ့' မာမာက ဟိုက်ဒါလမ်းမှာ နေတဲ့ မစ္စတာဖော့ဂါလ်ကို စွပ်စွဲပြန်တယ်။ 'သူ့ငွေတွေအားလုံး အဖေဆီက ရတာ၊ အရက်နဲ့ မိန်းမ အတွက် ငွေတွေဖြုန်းနေတဲ့ လူ၊ အဝတ်လျှော်၊ မီးပူတိုက်တာတွေအတွက် လည်း ပါတော့ပါတာပေါ့လေ'

မာမာရဲ့ ပါးစပ်က စာသင်ခန်းထဲမှာ အတန်းတက်၊ မတက် နာမည်ခေါ်စစ်သလိုပဲ။ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်တွေ ထွက်လာတယ်။

မစ္စတာဖော့ဂါလ်၊ ပျံဖယ်ဟယူးဗားရ်ဇနီးမောင်နှံ၊ ဟယ်လင်နာ ရှမစ်ဒ်၊ ဗိုင်းဂါတနာမိသားစု စတဲ့ လူတွေအားလုံးဟာ မာမာ့ပါးစပ်ထဲမှာ တော့ တစ်ကြောင်းမဟုတ်တစ်ကြောင်းနဲ့ အပြစ်ရှိနေကြတာပဲလေ။

မာမာရဲ့ အဆိုအရတော့ အရက်သေစာနဲ့ ကာမဂုဏ်လိုက်စားတဲ့ အနှစ်ဖော့ဂါလ်ဟာ ပိုက်ဆံပေးရခါနီးတိုင်း သန်းတွေသီးနေတဲ့ သူ့ဆံပင်တွေကို အယားဖျောက်ပြီး လက်ချောင်းတွေကို တံတွေးဆွတ်၊ ငွေကို ရေတွက်ပြီးမှ ကမ်းပေးလေ့ရှိတယ်လို့ သိရတယ်။ ပိုက်ဆံပေးရတိုင်းလည်း သူ့လက်သုံးစကားတစ်ခု ပြောလေ့ရှိတယ်။ 'အိမ်ကို မလာခင်ကတည်းက ငါလျှော်ထားလိုက်ရမှာ ' လို့ ပေါ့။

ပျံဖယ်ဟယူးဗားရ်လင်မယားကကျတော့ စစ်စီလွန်းတယ်တဲ့ လေ။ 'အင်္ကျီတွေကို မတွန့်မကြေစေနဲ့ နော် ကျေးဇူးပြုပြီးတော့' လို့ မှာတတ်ကြတယ်။ ရီဇာကလည်း ဒါမျိုးဘယ်ခဲနေလိမ့်မလဲ၊ သူတို့ စကားလုံးအတိုင်း ပြန်ပြောတာပေါ့။ 'တွန့်ရာလေးတစ်ခုတောင်မပါစေရဘူး'လို့ 'ပြီးတော့ ဒီလူတွေက ငါ့ရှေ့မှာ တင် အဝတ်အစားတွေကို ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန် စစ်နေကြ သေးတာ။ ငါ့နှာခေါင်းအောက်မှာ တင်လေ၊ ဘယ်လောက်မုန်းစရာကောင်း လိုက်သလဲ။ အလကားဟာတွေ'

ဗိုင်းဂါတနာမိသားစုကျတော့ အမွေးကျွတ်တဲ့ ကြောင်တစ်ကောင်ကို တပွေ့ပွေ့လုပ်နေတဲ့ ငတုံးတွေတဲ့ ။ 'အဲဒီကြောင်မွေးတွေကို အဝတ်အစား တွေပေါ်က ရှင်းပစ်ရတာ ဘယ်လောက်ကြာတယ်ထင်လဲ။ တစ်ထည်လုံး ကြောင်မွေးတွေချည်းပဲ'

ဟယ်လင်နာရှုမစ်ဒ်ဆိုတဲ့ မိန်းမကတော့ ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့ မုဆိုးမတစ်ယောက်ပေါ့။ 'အဲဒီမစွမ်းမသန်အဘွားကြီးကလည်း တစ်နေကုန်အချိန် ထိုင်ဖြုန်းနေတာ။ သူ့တစ်သက်လုံး အိမ်အလုပ်ကို တစ်ရက်ကလေးတောင် လုပ်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး '

ရီဇာစိတ်ထဲမှာ အရံရှာဆုံး၊ အထင်အသေးဆုံးကတော့ ဂရင်းဒါး လမ်းမကြီးက အိမ်နံပါတ်(၈)ပဲ။ မိုလ်ခင်မြို့ရဲ့ အမြင့်ပိုင်း တောင်ကုန်းတစ်ခု ထက်မှာ ရှိတဲ့ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းတစ်ခုပါ။

'အဲဒီအိမ်ပဲ'

ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အိမ်နားရောက်တဲ့ အခါမှာ ရီဇာက လစ်ဇာကို ညွှန်ပြခဲ့တယ်။ 'ဒီအိမ်က မြို့တော်ဝန်ရဲ့ အိမ်။ အဲဒီလူက လူညစ်။ သူ့မိန်းမက အိမ်မှာ တစ်နေ့လုံးထိုင်နေတာ။ မီးတောင် ထမွှေးချင်တာ မဟုတ်ဘူး ။ အိမ်ထဲမှာ ဆို အမြဲအေးစိမ့်နေတာ။ သူက အရူးပဲ။' ရီဇာက စကားပြောခဏရပ်လိုက်ပြီးမှ ။ 'လုံးဝကို ရူးနေတာ'လို့ ဆိုတယ်။ အိမ်အဝင်ဝ ရောက်တော့ ရီဇာက လစ်ဇာကို လက်ပြရင်းပြောတယ်။ 'မင်းသွားလိုက်'

လစ်ဇာလည်း ကြောက်နေမိတယ်။ လှေကားထစ်တချို့အဆုံးမှာ ဧည့်သည် ရောက်ရင် အသံပေးဖို့ ကြေးကွင်းတစ်ခုချိတ်ထားတဲ့ အညိုရောင်တံခါးတစ်ချပ်ရှိတယ်။ 'ဘာလဲဟင်' လစ်ဇာက ရီဇာကို ပြန်မေးလိုက်တယ်။

မာမာက လစ်ဇာကို တွန်းထုတ်ပြန်တယ်။ 'ဝက်မလေး၊ ငါ့ကို 'ဘာလဲ' လို့ ပြန်မမေးစမ်းနဲ့၊ သွားမှာ သာသွား'

ဒါနဲ့ လစ်ဇာလည်း လမ်းအတိုင်းလျှောက်ဝင်၊ လှေကားထစ်တွေ အတိုင်း နင်းတက်သွားပြီး အသံမထွက်ဘဲ ရပ်စောင့်နေရင်း လက်ကိုင်ကြေးကွင်းကို ဆွဲခေါက်လိုက်တယ်။

ရေချိုးခန်းဝတ်ရုံဝတ်ထားတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က တံခါး လာဖွင့်တယ်။

အထဲမှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က လစ်ဇာရှေ့တည့်တည့်မှာ ရပ်နေတယ်။ သူ့မျက်လုံးက သတိထားတဲ့ အကြည့်တွေနဲ့၊ ဆံပင်တွေက ပွပွရွရွနဲ့ အမွှေးနုတွေလိုပဲ။ မတ်တတ်ရပ်နေတဲ့ ပုံကလည်း လျော့တိလျော့ ရဲ့နဲ့ ။ သူက ဂိတ်အဝင်ဝမှာ ရပ်နေတဲ့ မာမာ့ကို မြင်လိုက်တာကြောင့် လျှော်စရာအဝတ်တွေ ထည့်ထားတဲ့ အိတ်ကို လစ်ဇာဆီလှမ်းပေးလာတယ်။ လစ်ဇာက 'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်'လို့ ပြောလိုက်ပေမယ့် သူက ဘာမှ ပြန် မပြောဘူး။ တံခါးကြီးကပဲ အဖြေပြန်ပေးလာတယ် ။ ပိတ်လိုက်တာလေ။

'တွေ့ပြီ မဟုတ်လား'

ဂိတ်ဝကို လစ်ဇာပြန်ရောက်တာနဲ့ မာမာက ဆီးပြောတော့တာ။ 'ဒါပဲလေ၊ ငါသည်းခံ ခံနေရတာတွေ။ ပိုက်ဆံရှိသလောက် အကျင့်တန်တဲ့ ဝက်ပျင်းတွေ'

အဝတ်အိတ်ကို လက်ထဲမှာ ဆွဲရင်း လမ်းလျှောက်ပြန်ထွက်လာတဲ့ လစ်ဇာက အိမ်ကြီးဆီကို လည်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်မိတယ်။ တံခါးပေါ်က ကြေးလက်ကိုင်ကွင်းက လစ်ဇာကို ကြည့်နေရစ်လေရဲ့ ။

သူ့အလုပ်ရှင်တွေအကြောင်း အားရအောင် ပြောဆိုဆူပူပြီးတဲ့ အခါ ကျတော့ ရိုဇာက သူ ပြစ်တင်ကြိမ်းမောင်းနေကျ အကြောင်းအရာဆီကို ဦးလှည့်သွားပြန်တယ်။ တခြား မဟုတ်ဘူး လေ၊ သူ့ယောက်ျားအကြောင်းပေါ့။ ရိုဇာက အဝတ်အိတ်ကို ကြည့်လိုက်၊ လမ်းတစ်လျှောက်တွေ့ရတဲ့ အိမ်အမိုး ခုံးခုံးမောက်မောက်တွေကို ကြည့်လိုက်နဲ့ တစ်ချိန်လုံး လမ်းလျှောက်ရင်း စကားပြောလာတာ။ မိုလ်ခင်လမ်းမတွေပေါ် အတူ လျှောက်ဖြစ်တဲ့ အခါတိုင်း 'မင်းပါပါသာ အလုပ်ကောင်းကောင်း လုပ်ရင်' ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ အစချီပြီးပြော တော့တာပဲ။ 'မင်းပါပါသာ အလုပ်ကောင်းကောင်း လုပ်ရင် ဒါမျိုးတွေ ငါ လုပ်စရာမလိုဘူး' ရိုဇာက ပြက်ရယ်ပြုတဲ့ ဟန်နဲ့ နှာခေါင်းရှုံ့တယ်။ 'ဆေး သုတ်သမားတဲ့ ။ ဒီလိုအသုံးမကျတဲ့ လူကို ဘာဖြစ်လို့ ယူခဲ့တာလဲ။ ငါ့မိသားစုက ပြောတာ ဒါပဲလေ။ အဲဒါပဲ'

လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ သူတို့ နှစ်ယောက် ခြေသံတွေပဲ တရှုပ်ရှုပ် ထွက်ပေါ်နေတယ်။ 'အခုတော့ ငါက ဒီမှာ လမ်းတကာလျှောက်၊ ကိုယ့် မီးဖိုဆောင်ထဲမှာ ကျွန်တစ်ယောက်လို အလုပ်လုပ်နေရတယ်လေ။ ဒါက ဝက်ကြီးအလုပ်မလုပ်တာကြောင့် ပဲ။ တကယ့် အလုပ်ကို လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး ။ အဲဒီသနားစရာ အကော်ဒီယံကြီးနဲ့ ညစ်ပတ်တဲ့ အခန်းကျဉ်းလေးတွေထဲမှာ ပဲ ညတိုင်းသွား တီးခတ်နေတာ'

'ဟုတ်ကဲ့၊ မာမာ'

'မင်းပြောတတ်တာ၊ ဒါ အကုန်ပဲလား'

မာမာရဲ့ မျက်လုံးတွေက အပြာရောင်ဖျော့ဖျော့တွေကို မျက်နှာပေါ် ဖြတ်ကပ်ထားသလိုပဲ။

နှစ်ယောက်သား လမ်းဆက်လျှောက်ကြတယ်။

လစ်ဇာက အဝတ်အိတ်ကို သယ်လို့ ပေါ့။

အိမ်ရောက်တော့ မီးဖိုဘေးက သံကန်ကြီးထဲမှာ ထည့်လျှော်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲက မီးလင်းဖိုနားမှာ အဝတ်လှန်းကြရတယ်။ မီးပူတိုက်တော့ မီးဖိုဆောင်ထဲမှာ ပါ။ မီးဖိုဆောင်က အလုပ်လုပ်တဲ့ နေရာပဲလေ။

'မင်း၊ အသံကြားလိုက်လား' မာမာက ဒီမေးခွန်းကို ညတိုင်းလို လိုပဲ လစ်ဇာကို မေးလေ့ရှိတယ်။ သူ့လက်သီးဆုပ်ထဲမှာ မီးဖိုကနေအပူ ပေးထားတဲ့ မီးပူကိုကိုင်ထားတတ်တယ်။ အလင်းရောင်က အခန်းထဲမှာ မှန်ပျံ့ပဲ့ရှိတာ။ မီးဖိုခန်းက စားပွဲနားမှာ ထိုင်နေတဲ့ လစ်ဇာက သူ့ရှေ့က မီးတောက်တွေထဲ ငေးစိုက်ကြည့်နေရင်း ပြန်မေးတယ်။

'ဘာလဲဟင်၊ ဘာသံကိုပြောတာလဲ မာမာ'

'အဲဒါ၊ 'ဟို့လ်စ်အပ်ဖဲလ်' ပဲ' မာမာက စကားမဆုံးခင် ထိုင်ရာ ကထပြီးနှင့် နေပြီ။

'ဒီဝက်မကတော့ တို့ အိမ်တံခါးကို တံတွေးနဲ့ ထွေးပြန်ပြီ'

ရီဇာရဲ့ အိမ်နီးချင်းအမျိုးသမီး တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ မစ္စစ်ဟို့လ်စ်အပ်ဖဲလ်က ရီဇာအိမ်ရှေ့ကနေ ဖြတ်လျှောက်တဲ့ အခါတိုင်း အခုလို တံတွေးထွေး နေကျပဲ။ ရှေ့တံခါးက ဂိတ်ဝကနေ မီတာနည်းနည်းပဲဝေးတာ။ မစ္စစ်ဟို့လ်စ် အပ်ဖဲလ်က ဒီလောက် အကွာအဝေးကို တိတိကျကျဖြစ်အောင် တံတွေး လှမ်းထွေးတတ်တယ်ပဲဆိုပါတော့။

ဒီလို တံတွေးထွေးရတဲ့ အကြောင်းက သူတို့ နှစ်ယောက် ဟိုးအရင် ဆယ်နှစ်ကျော်လောက်က စကားများ ခဲ့ကြဖူးလို့ ပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အခုလို ရန်စောင်နေတယ်ဆိုတာတော့ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။ သူတို့ လည်း အကြောင်းရင်းကို သူတို့ ဘာသာတောင်

မေ့နေပုံပါပဲ။

မစ္စစ်ဟိုလ်စ်အပ်ဖဲလ်က သန်မာပြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်းနေတတ်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပဲ။ သူက အိမ်ထောင်မကျဖူးပေမယ့် သားနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ ဟယူးဘားမန်းသားသမီးတွေထက် အသက်နည်းနည်းပိုကြီး ကြတယ်။ နှစ်ယောက်စလုံးက စစ်မှုထမ်းတွေ။ အခု ကျုပ်တို့ ပြောနေတဲ့ အကြောင်းတွေပြီးရင် သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ဧည့်သည် ဇာတ်ဆောင်အခန်းတွေ ကိုလည်း ပြောပြဦးမှာ ပါ။ ကျုပ် အာမခံပါတယ်။

စရိုက်ကြမ်းကြမ်းရှိတဲ့ မစ္စစ်ဟိုလ်စ်အပ်ဖဲလ်ဟာ တံတွေးလည်း ကောင်းကောင်း ထွေးတတ်မယ်လို့ ကျုပ်ပြောရမှာ ပဲ။ သူက အိမ်နံပါတ် '၃၃' ရှေ့ကို ဖြတ်သွားတဲ့ အခါတိုင်း တံခါးပေါ်ကို တံတွေးမထွေးဘဲ ဘယ်တော့မှ မသွားဘူး။ အဲဒီအပြင် ရှေ့ကဖြတ်လျှောက်သွားတိုင်းလည်း 'ဝက်တွေ'လို့ ပြောသွားတတ်သေးတယ်။ ဒီနေရာမှာ ဂျာမန်တွေနဲ့ ပတ်သက်တာတစ်ခုကို ကျုပ် သတိထားလိုက်မိတယ်။

သူတို့ တွေက 'ဝက်' ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို တော်တော်ကြိုက်ကြပုံပဲ။

မေးခွန်းလေးတစ်ခုနှင့် အဖြေတစ်ရပ်

ညတိုင်း၊ ညတိုင်း တံခါးမှာ ပေသွားတဲ့ တံတွေးတွေကို ဘယ်သူကသန့်ရှင်းရေးလုပ်ရတယ်လို့ ၊

ခင်ဗျားထင်သလဲ။

ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားထင်တဲ့ အတိုင်းပါပဲ။

မီးပူတစ်လုံးကို လက်သီးဆုပ်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်က ခင်ဗျားကို ရှေ့ထွက်ပြီး တံခါးပေါ်က တံတွေးတွေသုတ် လို့

ဆိုလာရင် ခင်ဗျားလုပ်ရမှာ ပဲလေ။ အထူးသဖြင့် သူ့လက်ထဲက မီးပူက ပူနေတဲ့ အခါမျိုးမှာ ပေါ့။

ဒါက နိစ္စဓူဝ ဖြစ်ပျက်နေကျတွေပဲ။ တကယ်ပြောတာပါ။

လစ်ဇာဟာ ညတိုင်းပဲ အိမ်ရှေ့ထွက်ပြီး တံခါးကို သုတ်ရတယ်။ ပြီးရင် မိုးကောင်းကင်ကြီးကို သူက မော့ကြည့်နေတတ်တယ်လေ။ ထုံးစံ အတိုင်း ဆိုရင်တော့ မိုးကောင်းကင်က အေးမြလေးလံပြီး ချော်ချွတ်ချွတ်နီ င်လှ တဲ့ မီးခိုးရောင်တွေ ဖိတ်စဉ်ကျနေသလိုမျိုးပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေကျ တော့ ကြယ်လေးတွေက မိနစ်ပိုင်းလောက်လေးတောင် မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ် လင်းလက်မလာကြဘူး။ အဲဒီလိုညမျိုးတွေဆိုရင် လစ်ဇာက အချိန် နည်းနည်းပိုကြာအောင် စောင့်ကြည့်တတ်တယ်။

'ဟဲလို-ကြယ်လေးတွေရေ'

လစ်ဇာအော်ဟစ်နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး စောင့်နေမိတယ်။

မီးဖိုဆောင်ဘက်က ထွက်လာမယ့်အသံကိုပေါ့။

ဒါမှ မဟုတ် ဂျာမနီကောင်းကင်ရဲ့ ရေပြင်ထဲကို ကြယ်လေးတွေ ဆွဲချသွားခံရတဲ့ အထိ စောင့်နေမိတယ်ဆိုကြပါစို့။

အနမ်း

(ကလေးဘဝ လက်တွေ့သမား)

တခြားမြို့ငယ်လေးတွေ အများ စုလိုပဲ၊ မိုလ်ခင်မြို့လေးက ဇာတ်ကောင်တွေ အပြည့်နဲ့ ပေါ့။ သူတို့ ထဲက တချို့က ဟင်းမားလ်လမ်းမှာ နေ ကြတာလေ။ မစ္စဟိုလ်စ်အပ်ဖဲလ်က အဲဒီလူတွေထဲက တစ်ယောက်ပဲ။

သူ့လိုပဲ တခြားဇာတ်ကောင်တွေလည်း ရှိပါသေးတယ်။

ရူဒီရှတိုင်းနားဆိုတဲ့ ကောင်လေးက ဘေးအိမ်ကကောင်လေး၊ သူက အမေရိကန်လူမည်းအားကစားသမား ဂျက်ဆီအိုဝင်ကို အရမ်း သဘော ကျတာ။

မစ္စစ်ဒီလာကတော့ လမ်းထောင့်ကဆိုင်ပိုင်ရှင်၊ သစ္စာရှိတဲ့ အာရ ယ န်အမျိုးသမီးကြီး။

တော်မီမျူလာဆိုတဲ့ ကလေးက နာတာရှည်နားရောဂါနဲ့ ခဏခဏ ခွဲ စိတ်ကုသခံရတဲ့ ကလေးပေါ့။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးက ပန်းရောင်ပြေးနေပြီး အကြောက်လည်း ဆွဲချင်သေးတာ။

ဖစ်ဖီကပ်စ်လို့ သိကြရတဲ့ လူကြီးရဲ့ ရိုင်းစိုင်းပုံကတော့ ရီဇာဟယူး ဘားမန်းကိုတောင် စကားပြောလိမ္မာရေးခြားရှိတဲ့ သူလို၊ သူတော်စင်တစ်ယောက်လိုဖြစ်သွားအောင် လုပ်နိုင်တာလေ။

ဟစ်တလာလက်ထက်မှာ ဂျာမနီနိုင်ငံစီးပွားရေး တက်လာပုံရတယ် ဆိုပေမယ့် ခြုံပြီးတော့ ပြောရရင် ဟင်းမားလ်လမ်းဟာ ဆင်းရဲသားတွေ နဲ့ ပြည့်နှက်နေတဲ့ လမ်းတစ်လမ်းပဲ။ ဆင်းရဲသားတွေနေတဲ့ အပိုင်းက ဒီမြို့မှာ အခုထိ ရှိနေတုန်းပဲလေ။

အခုနက ကျုပ်ပြောသလိုပေါ့။ ဟယူးဘားမန်းမိသားစုဘေးက အိမ်ကို ရှတိုင်းနားမိသားစုက ငှားနေကြတယ်။ ရှတိုင်းနားမောင်နှံမှာ ကလေး ခြောက်ယောက်ရှိတယ်။ သူတို့ ထဲက တစ်ယောက်က မကြာခင်မှာ လစ်ဇာရဲ့ အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်းဖြစ်လာမယ့် နာမည်ဆိုးနဲ့ ကျော်ကြားတဲ့ ရူဒီပဲပေါ့။ ရူဒီက နောက်ပိုင်းမှာ လစ်ဇာရဲ့ အဖော်တစ်ယောက်ဖြစ် လာပြီး၊ တစ်ခါတလေ မှာ ရာဇဝတ်ပြစ်မှုတွေကျူးလွန်ဖို့ လှုံ့ဆော်တဲ့ သူလည်း ဖြစ်တယ်။ လစ်ဇာက ရူဒီကို လမ်းပေါ်မှာ စတွေ့ခဲ့

တာလေ။

လစ်ဇာ ပထမဆုံးရေချိုးပြီးနောက် ရက်ပိုင်းလောက်အကြာမှာ မာမာက သူ့ကို အပြင်ထွက်ပြီး တခြားကလေးတွေနဲ့ ကစားဖို့ ခွင့်ပြုပေး ခဲ့တယ်။ ဟင်းမားလ်လမ်းမှာ တော့ သူငယ်ချင်းဖွဲ့တယ်ဆိုတာ လမ်းပေါ်မှာ တင်ပဲလေ။ နေပူပူ၊ မိုးရွာရွာ အရေးမကြီးဘူးပဲ။ ကလေးတွေက တစ်ယောက်အိမ်တစ်ယောက် လိုက်လည်ခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ အရွယ်တွေက ငယ်ကြသေးတဲ့ အပြင် အဲဒီလိုအလေ့အထကလည်း သူတို့ မှာ သိပ်ရှိကြတာ မဟုတ်ဘူး လေ။ သူတို့ သဘောကျတဲ့ အတိတ်က ဖြစ်ရပ်တွေကို သူတို့ က လမ်းပေါ်မှာ တင် ပညာသည် တွေလို လိုက်လုပ်တတ်ကြသေးတာ။ ဘောလုံး အသင်းတွေလည်း ဖွဲ့ထားတယ်။ အမှိုက်ပုံးတွေက ဂိုးတိုင်တွေပေါ့။

အခုမှ မြို့ကိုရောက်လာခါစကလေးဆိုတော့ လစ်ဇာကို ချက်ချင်းပဲ အမှိုက်ပုံးနှစ်ပုံးကြားမှာ ဂိုးစောင့်ဖို့ တွန်းလွှတ်လိုက်ကြတယ်။ (ဟင်းမားလ် လမ်းမမှာ ဘောလုံးကစားခဲ့သမျှ ကလေးတွေထဲမယ်၊ အညံ့ဆုံးလို့ ဆိုရမယ့် တော်မီမျူလာကတော့ နောက်ဆုံးမှာ ဂိုးတိုင်စောင့်ရတဲ့ ဝဋ်ကျွတ်သွားတာ ပေါ့။)

ဘောလုံးပွဲက ပထမတော့ အဆင်ပြေပြေရှိနေပေမယ့် အရဲကိုးပြီး တွန်းတိုက်ကစားလိုက်တဲ့ တော်မီမျူလာကြောင့် နှင်းတောထဲကို ရုဒီရှုတိုင်း နားလဲကျသွားရတဲ့ အခါမှာ ကြမ္မာငင်တော့တာပဲ။

'ဘာလဲကွာ'

တော်မီက အော်ထည့်လိုက်တယ်။ သူ့မျက်နှာ က အရဲစွန့်ပြီး စကားပြောရလို့ အကြောဆွဲနေသေးတယ်။

'ငါ ဘာလုပ် လိုက်လို့ လဲ'

အဲဒီအတွက် ရူဒီတို့ အသင်းက ပိုင်နယ်တီကန်ခွင့်ရသွားတယ်လေ။
အခုတော့ ရူဒီရှုတိုင်းနားနဲ့ လူသစ်လေး လစ်ဇာမာမင်ဂါတို့ ထိပ်တိုက်ရ
င် ဆိုင်တွေကြရပြီပေါ့။

ရူဒီက ညစ်ပတ်ပေရေနေတဲ့ နှင်းတွေကို တောင်ပူစာလေးတစ်ခု လို
စုပုံလိုက်ပြီး အပေါ်တည့်တည့်မှာ ဘောလုံးကို တည်ထားလိုက်တယ်။
ထုံးစံအတိုင်း ထွက်ပေါ်လာမယ့်ရလဒ်အပေါ် ယုံကြည်မှုအပြည့်နဲ့ ။ ရူဒီ
က ပိုင်နယ်တီ ၁၈ လုံး ကန်ခဲ့ရာမှာ တစ်လုံးမှ လွဲခဲ့ဖူးတဲ့ သူ မဟုတ်ဘူး
။ တစ်ဖက်အသင်းကလူတွေက တော်မီမျူလာကို ရှေ့ထွက်ဖမ်းဖြစ်
အောင် ဆောင့်ကန်လွှတ်တာတောင်မှ ရူဒီက ဂိုးရအောင်သွင်းနိုင်ခဲ့သူ
လေ။ တော်မီ နေရာမှာ ဘယ်သူ့ကိုပဲ အစားထိုးထိုး ရူဒီကတော့ ဂိုးရ
အောင်သွင်းမှာ ပဲ။

အခုလည်း ပဲ သူ့လူတွေက လစ်ဇာရှေ့ထွက်ဖမ်းဖို့ ကြိုးစားဖိအား
ပေးကြတယ်။ ခင်ဗျားစဉ်းစားကြည့်သလိုပါပဲ၊ လစ်ဇာက လက်မခံဘဲ
ကန့်ကွက်တယ်။ ရူဒီကတော့ သဘောတူပါတယ်။

'နေပါစေ၊ နေပါစေ' ရူဒီက ပြုံးနေတယ်။ 'သူ့နေရာမှာ ပဲ ပေးနေ လို
က်ပါ' ရူဒီက လက်နှစ်ဖက်ကို ပွတ်ရင်း အားရဟန်ပြနေတယ်။

ညစ်ပတ်ပေကျနေတဲ့ လမ်းမပေါ်ကို နှင်းတွေကျတာတော့ ရပ်သွား
ပြီ။ ရွံ့ပေနေတဲ့ ခြေရာတွေကတော့ နှင်းတွေကြားမှာ အများကြီးစု ဝေး
နေတာပေါ့။ ရူဒီက နေရာကနေ ကိုယ်ကိုနည်းနည်းရွှေ့ပြီး ဘော လုံးကို
ကန်ထည့်လိုက်တယ်။ လစ်ဇာက ဒိုက်ထိုးပြီး ဘောလုံးကို တံတောင် ဆ
စ်နဲ့ ရိုက်ထုတ်လိုက်တယ်။ ပြုံးပြုံးကြီးထရပ်လာတဲ့ လစ်ဇာ ပထမဆုံး
မြင်လိုက်ရတာကတော့ သူ့မျက်နှာတည့်တည့်ပြေးဝင်လာတဲ့
နှင်းလုံးကြီး တစ်ခုပဲ။ တစ်ဝက်လောက်က ရွံ့တွေနဲ့ ရောပြီး လုံးထား

တာလေ။ နာလိုက် တာ အရမ်းပဲပေါ့။

'အဲဒါရော နင်ကြိုက်လား'

ရူဒီက ပြုံးပြုံးကြီးပြောရင်း ဘေးထွက်သွားတဲ့ ဘောလုံးနောက်ကို အပြေးလိုက်သွားတယ်။

'ဝက်ကောင်'

လစ်ဇာတစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်ရင်းကျန်ရစ်တယ်။ သူ့ရဲ့ အိမ် အသစ်က လက်သုံးစကားကို အမြန်ပဲအသုံးချသွားတတ်ပြီလေ။

ရူဒီရှုတိုင်းနားနှင့် ပတ်သက်သည့် အချို့သောအကြောင်းအရာများ

ရူဒီက လစ်ဇာထက် အသက်ရှစ်လကြီးတယ်၊ ခြေထောက်တွေက

အရိုးချည်းပဲ။ သွားတွေက ထက်ကထက်နဲ့ မျက်လုံးတွေကျတော့

အပြာရောင်မွဲမွဲ။ ဆံပင်အရောင်က ရှောက်သီးအရောင်။

ရှုတိုင်းနားမိသားစုရဲ့ ကလေးခြောက်ယောက်ထဲမှာ သူက အမြဲဆာလောင်နေတဲ့ သူပဲ။ ဟင်းမားလ်လမ်းမပေါ်မှာ တော့ သူ့ကို အရူးလေးတစ်ယောက်လို့ မြင်ကြတယ်။ အခုပြောပြမယ့်အကြောင်းက လူတွေပြောပြခဲ့ကြပေမယ့် 'ဂျက်ဆီအိုဝင်ဖြစ်စဉ်' လို့ လူသိများကြတဲ့ အကြောင်းပဲ။ အဲဒီဖြစ်စဉ်မှာ ရူဒီက သူ့ကိုယ်သူ မည်းမှောင်နေအောင် လိမ်းခြယ်ပြီး တစ်ညသား ကစားကွင်းထဲမှာ မီတာတစ်ရာပြေးပွဲကို ပြေးပြခဲ့တာပဲဖြစ်တယ်။

ရူးတယ်ပဲပြောပြော ရူဒီက လစ်ဇာရဲ့ အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်းဖြစ်ဖို့ အမြဲပဲ ရည်မှန်းထားခဲ့တာလေ။ လစ်ဇာမျက်နှာကို ရူဒီ ပစ်လိုက်တဲ့ နှင်းလုံး က သူတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ရေရှည်တည်တံ့မယ့် အဆွေခင်ပွန်း

ဖြစ်တည်မှု အတွက် အကောင်းဆုံးနိဒါန်းပဲဆိုတာ သေချာပါတယ်။

လစ်ဇာ ကျောင်းစတက်ပြီး ရက်ပိုင်းလောက်နေတော့ ရှုတိုင်းနားမိသားစုတွေနဲ့ အတူ ကျောင်းသွားတတ်လာတယ်။ ရူဒီအမေ ဘာဘရာက လူသစ်ကလေးမနဲ့ အတူ ကျောင်းကို လမ်းလျှောက်သွားပါ့မယ်လို့ ရူဒီကို ကတိပေးထားတယ်လေ။ ဘာဘရာက လစ်ဇာကို နှင်းလုံးနဲ့ ရူဒီပစ်ထားတာ ကြားပြီးသားဖြစ်မှာ ကိုး။ မိခင်ဖြစ်သူရဲ့ လိုက်လျောမှုအတွက် ရူဒီလည်း တော်တော်လေး ပျော်နေမိတယ်။ ရူဒီက မိန်းကလေးတွေကို မုန်းတတ်တဲ့ ကောင်လေးမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ သူက မိန်းကလေးတွေကို တော်တော် သဘောကျတတ်သူပါ။ (နှင်းလုံးနဲ့ ပေါက်မိတာကစလို့) ရူဒီက လစ်ဇာကို သဘောကျနေခဲ့တာဆိုပါတော့။ အမှန်မှာ တော့ ရူဒီရှုတိုင်းနားက အင်မတန် အတင့်ရဲတဲ့ လူဆိုးလေးတစ်ယောက်ပဲ။ သူက မိန်းကလေးတွေနဲ့ တွဲခုတ် ချင်နေတာလေ။ လူတိုင်းရဲ့ ကလေးဘဝ အမှတ်ရစရာတွေထဲမှာ အဲဒီလို လူငယ်မျိုး တစ်ယောက်လောက်တော့ တွေ့ဖူးကြုံဖူးခဲ့ကြမှာ ပါပဲ။ သူက ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်မိန်းကလေးတွေကို ကြောက်ရကောင်းမှန်းသိတဲ့ သူ မဟုတ်ဘူး လေ။ ဒါကလည်း တခြားလူတွေအားလုံးက ကြောက်တတ်တာ ကြောင့် ပဲဖြစ်မယ်။ ပြီးတော့ သူက ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချဖို့ နောက်တွန့် မနေတတ်တဲ့ လူမျိုး။ လစ်ဇာနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့လည်း ရူဒီက သူ့စိတ်ထဲမှာ ပိုင်းဖြတ်ထားပြီးသားဖြစ်မှာ ပါ။

ကျောင်းအသွားလမ်းမှာ ရူဒီက မိုလ်ခင်မြို့လေးရဲ့ ထင်ရှားတဲ့ နေရာဒေသတွေကို လစ်ဇာသိအောင် ပြောပြဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ထက်ငယ်တဲ့ ကလေးတွေကို မျက်နှာပိုးသတ်ဖို့ ပြောရင်း၊ အကြီးတွေက သူ့ကို ပါးစပ်ပိတ်ထားဖို့ ပြောရင်းနဲ့ ပဲ အဲဒီနေရာတွေအားလုံးကို မပြလိုက်ရဘဲ ကျော်သွားခဲ့ရတယ်။ ရူဒီ ပထမဆုံး စိတ်ဝင်စားမိလိုက်တာက

တိုက်ခန်း တွဲတစ်လုံးရဲ့ ဒုတိယထပ်က ပြတင်းပေါက်ငယ်လေးတစ်ခုပါပဲ။

'အဲဒီမှာ တော်မီမျူလာနေတယ်လေ' တော်မီကို လစ်ဇာမှတ်မိမှာ မဟုတ်ဘူး လို့ ပဲ ရူဒီက နားလည်ထားတာ။ 'အကြောဆွဲတဲ့ တစ်ယောက်ကို မှတ်မိလား။ သူ့ အသက်ငါးနှစ်လောက်အရွယ်တုန်းက တစ်နှစ်လုံးမှာ အအေးဆုံးရက်ကျမှ ဈေးထဲမှာ လူကွဲပြီးပျောက်သွားခဲ့တာ။ သုံးနာရီ လောက်ကြာပြီးမှ သူ့ကို ပြန်ရှာတွေ့ကြရတာလေ။ အဲဒီအချိန်မှာ သူက တစ်ကိုယ်လုံးမလှုပ်နိုင်အောင် အေးခဲထုံကျင်နေပြီး အေးလွန်းလို့ ကြောက် စရာကောင်းလောက်အောင် နားကိုက်တဲ့ ဝေဒနာရခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက် နား ကိုက်တဲ့ ရောဂါက နှစ်ဖက်စလုံးကူးပြီး ဆရာဝန်တွေနဲ့ သုံးလေးခါလောက် ခွဲစိတ်ကုသခဲ့ကြရတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဆရာဝန်တွေက သူ့အာရုံကြောတွေကို ဖျက်ဆီးလိုက်ကြတာ။ အခုတော့ သူက အကြောဆွဲနေရတော့တာပေါ့'

လစ်ဇာက အသံလွင်လွင်လေးနဲ့ ပြောလာတယ်။ 'သူက ဘော လုံးကန်လည်း မကောင်းဘူးလေ'

'အညံ့ဆုံးပဲဟ'

နောက်တစ်နေရာကတော့ ဟင်းမားလ်လမ်းအဆုံးမှာ ရှိတဲ့ လမ်းထောင့်ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ပေါ့။ ဖရောင်ဒီလာရဲ့ ဆိုင်တဲ့ ။(အင်္ဂလိပ်လိုဆိုရင် တော့ မစွပ်ဒီလာပေါ့။)

ဖရောင်ဒီလာနှင့် ပတ်သက်သော

အရေးကြီးမှတ်သားရမည့် အချက်

သူ့မှာ ရွှေလိုတန်ဖိုးထားတဲ့ စည်းကမ်းတစ်ခုရှိတယ်။

ဖရောင်ဒီလာဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးက မျက်မှန်ထူထူကြီးတပ်ပြီး ကောက်
ကျစ်တဲ့ အကြည့်ပိုင်ရှင်ဖြစ်တဲ့ အပြင် စကားပြောရင်လည်း အထွေ အ
ငေါ့တွေနဲ့ ပြောတတ်သူလေ။ သူက သူ့ဆိုင်က ပစ္စည်းတွေ အခိုးခံရမှာ
စိုးလို့ အဲဒီလိုပုံမျိုးဖမ်းထားတာနေမှာ ။ ဆိုင်ထဲမှာ လည်း သူက စစ်သား
တစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်နေဟန်ထားမျိုးနဲ့ ရပ်နေတတ်ပြီး အသံကလည်း
ရေခဲ ရိုက်အသံမျိုးနဲ့ ။ သူ့အသက်ရှူသံကတောင် 'ဟိုင်းလ်၊ ဟစ်တလာ'
လို့ အော်မြည်နေသလိုပဲ။ ဆိုင်ခန်းလေးကိုယ်၌ ကတော့ အဖြူရောင်
ဖွေးဖွေး လေးနဲ့ အေးမြပြီး ဘာခံစားချက်မှ ရှိမယ့်ပုံမရဘူး။ ဆိုင်ဘေး
မှာ ကျုံ့ကျုံ့ယုံ့ ယုံ့လေးဆောက်ထားတဲ့ အိမ်လေးကတော့ ဟင်းမားလ်
လမ်းထဲက တခြား အိမ်တွေနဲ့ စာရင် ပိုပြီးတော့ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင်
အေးနေသလိုရှိတယ်။ ဖရောင် ဒီလာက အဲဒီခံစားချက်ကိုပဲ သူ့အဆောက်အအုံထဲမှာ ဖောဖော သီသီနဲ့ အလကားဝေပေးနေတဲ့ တစ်ခုတည်းသောအရာလို လုပ်နေလေရဲ့ ။ သူက သူ့ရဲ့ ဆိုင်အတွက် အသက်ရှင်သန်နေတာဖြစ်သလို သူ့ရဲ့ ဆိုင်ကလည်း 'တတိယမြောက်ရိုက်ခံ နိုင်ငံတော်ကြီး' အတွက် ရှင်သန်နေတာပဲ။ ဒီနှစ် နှောင်းပိုင်းမှာ ရိက္ခာတွေကို ခွဲတမ်းနဲ့ ဝေငှလာရတဲ့ အခါတောင်မှ သူက ရှားပါးပစ္စည်းတွေကို တရားမဝင် မှောင်ခိုရောင်းချပေးပြီး နာဇီပါတီကို အလှူငွေတွေ ထည့်ဝင်နေခဲ့သူလေ။ သူထိုင်နေကျနေရာနောက်က အုတ်နံရံ ပေါ်မှာ 'ဖျူးရာ' (ခေါင်းဆောင်ကြီး)ရဲ့ ဓာတ်ပုံကို မှန်ပေါင်သွင်းပြီး ချိတ်ထား သေးတာ။ ခင်ဗျားသူ့ဆိုင်ထဲကို ဝင်သွားပြီး 'ဟိုင်းလ်၊ ဟစ်တလာ' လို့ အလေးမပြုလို့ ကတော့ သူက ခင်ဗျားကို ဘာမှ လုပ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး ။ ဆိုင်ရှေ့က ဖြတ်သွားကြတော့ ပြတင်းပေါက်ကနေ စားမလိုဝါးမလို အကြည့်မျိုးနဲ့ ကြည့်နေတဲ့ ကျည်ဆန်တောင်မတိုးမယ့် မျက်လုံးအစုံကို လစ်ဇာမြင်အောင် ရှုဒီက ပြလာတယ်။

'နင် အဲဒီဆိုင်ထဲကိုဝင်ရင် 'ဟိုင်းလ်' လို့ ပြောနော်။' ရူဒီက လစ်ဇာကို အတင်းပဲသတိပေးနေတယ်။ 'ဆိုင်ထဲကို ဆက်မဝင်ချင်ဘူးဆိုရင် တောင် မှ အလေးပြုရမှာပဲ။' ဆိုင်ရှေ့က ဖြတ်သွားပြီးတာတောင်မှ လစ်ဇာလည်ပြန် လှည့်အကြည့်မယ် ပြတင်းပေါက်မှာ အခုထိရှိနေသေးတဲ့ မျက်မှန်ထူကြီး နောက်က မျက်လုံးအစုံကို လစ်ဇာမြင်တွေ့နေရပါသေးတယ်။

လမ်းထောင့်နားကို ရောက်တဲ့ အခါကျတော့ (မိုလ်ခင်မြို့ရဲ့ မြို့ထွက်ပင်မလမ်းမကြီးဖြစ်တဲ့) မြူးနစ်လမ်းမကြီးက ရေပွက်အိုင်တွေအပြည့်နဲ့ စန့်စန့်ကြီးရှိနေတယ်။

လှေကျင့်ခန်းဆင်းနေတဲ့ စစ်သည် တွေ အတန်းလိုက်ချီတက်သွားကြတာကိုလည်း မြင်တွေ့နေကျအတိုင်း မြင်နေရတယ်။ စစ်ယူနီဖောင်းဝတ်တွေက ကိုယ်ကို တောင့်တောင့်မတ်မတ်ကြီး လျှောက်လှမ်းသွားနေကြ ချိန်မှာ သူတို့ တွေရဲ့ အမည်းရောင်ဘွတ်ဖိနပ်တွေကတော့ နှင်းတောထဲမှာ ညစ်ပတ်ပေရေကုန်တာပေါ့။ သူတို့ မျက်နှာတွေက ရှေ့တူရူကိုပဲ အာရုံစူးစိုက် ကြည့်နေကြတယ်။

စစ်သားတွေ မြင်ကွင်းကနေ ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့ အထိ စောင့် ကြည့်နေပြီးမှ ရှုတိုင်းနားမိသားစုနဲ့ လစ်ဇာတို့ ဟာ လမ်းဆက်လျှောက်ရင်း ဆိုင်ခန်းပြတင်းပေါက်တချို့နဲ့ မြို့တော်ခန်းမရှေ့က ဖြတ်သန်းလာခဲ့ကြ တယ်။ မြို့တော်ခန်းမက နောက်ပိုင်းနှစ်တွေမှာ အခြေကနေ ဖြိုလှဲခံရပြီး ဇာတ်သိမ်းသွားခဲ့တယ်လေ။ ဆိုင်တချို့က ပိုင်ရှင်တွေစွန့်ပစ်သွားခဲ့ကြပုံ ရှိပေမဲ့ အဝါရောင်ဒေးဗစ်ကြွယ် အမှတ်တံဆိပ်တွေနဲ့ ဂျူးဆန့်ကျင်ရေးကြွေးကြော်သံတွေ ကပ်ထားတုန်းပဲတွေ့ရတယ်။ အောက်ဘက်ကို ဆက် လျှောက်သွားကြ

တော့ မိုးကောင်းကင်ကို အမိုးချန်ချန်နဲ့ ထိုးညွှန်ပြသလိုရှိ နေတဲ့ ဝတ်ကျောင်းတော်ကိုတွေ့ရတယ်။ ဝတ်ကျောင်းတော်ရဲ့ အမိုးထိပ် က အမိုးပြားတွေ စပ်ထားပုံကလည်း လက်ရာမြောက်ပါပေတယ်။ ခြုံပြီး ပြောရရင်တော့ မြူးနစ်လမ်းမကြီးက ရှည်လျားတဲ့ မီးခိုးရောင်ဖြွန်ကြီး တစ်ခု လိုပဲ။ စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းနေတဲ့ လူသွားလမ်းမပေါ်မှာ လူတွေက ချမ်းချမ်းစီးစီး နဲ့ နှင်းတောထဲ ခါးကိုင်းလမ်းလျှောက်ရာက တစွက်စွက်ထွက်ပေါ်လာတဲ့ ရေအိုင်ထဲက ခြေနုတ်သံတွေ ကြားနေရတယ်။

တစ်နေရာမှာ ရူဒီက လစ်ဇာကို သူနဲ့ အတူဆွဲခေါ်ရင်း အားလုံးထက် ရှေ့ကိုရောက်အောင် သုတ်သုတ်လျှောက်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ အပ်ချုပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရဲ့ ပြတင်းမှန်တံခါးကို ရူဒီက ခေါက်လိုက်တယ်။

လစ်ဇာက ဆိုင်းဘုတ်ကို ဖတ်တတ်ပြီဆိုတော့ ဒီဆိုင်က ရူဒီအဖေရဲ့ ဆိုင်ဖြစ်မယ်ဆိုတာ လစ်ဇာ သတိထားမိလောက်ပါတယ်။ ဆိုင်က မဖွင့်သေး ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အထဲမှာ လူတစ်ယောက်က ကောင်တာနောက်မှာ အင်္ကျီချုပ် စရာပစ္စည်းတွေ ပြင်ဆင်နေတယ်။ တံခါးခေါက်သံကြားတော့ အဲဒီလူက မော့ကြည့်ပြီး လက်ပြနုတ်ဆက်လာတယ်။

'အဲဒါ ငါ့အဖေပဲ'

ရူဒီက လစ်ဇာကို ပြောပြလာတယ်။ မကြာခင်မှာ ပဲ သူတို့ နှစ်ယောက်ဟာ အဖေဆီကို လက်ပြနုတ်ဆက်ရင်း အလှအယက် အနမ်းပေးနေကြတဲ့ အရွယ်စုံ ရှုတိုင်းနားမိသားစုအုပ်ကြီးထဲကို ရောပါသွားကြတော့ တယ်။ အဖေလုပ်တဲ့ လူကတော့ ဒီအတိုင်းသားလေးပဲ မတ်တတ်ရပ်နေရင်း (ကလေးအကြီးတွေကိုတော့) ခေါင်းညိတ်နှုတ်ဆက်လို့ နေတယ်။ အားလုံး နှုတ်ဆက်ပြီးကြတော့ ကျောင်းမရောက်ခင် နောက်ဆုံး

ကျန်နေသေးတဲ့ ထင်ရှားတဲ့ အမှတ်အသားနေရာတစ်ခုဆီ ဦးတည်လှမ်း
လျှောက်သွားကြ ပါလေရော။

* * *

* * *

နောက်ဆုံးမှတ်တိုင် အဝါရောင်ကြယ်တွေနဲ့ လမ်းမကြီး

အဲဒီနေရာက ဘယ်သူမှ မနေချင်ရုံသာမက ယောင်လို့ တောင် မကြည့်ချင်တဲ့ နေရာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီရှေ့ရောက်ရင် လူတိုင်းနီးပါးက မကြည့်ဘဲ မနေဖြစ်ကြပါဘူး။ ရှည်လျားပြီး ထက်ပိုင်းကျိုးနေတဲ့ လက်မောင်းတစ်ခု ပုံစံရှိတဲ့ လမ်းမကြီးမှာ အိမ်အတော်များများ ဟာ ပြတင်းမှန်တွေကွဲ၊ အိမ်နံရံ တွေ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်အပြည့်နဲ့ ရှိနေတာတွေ့ရတယ်။ သူတို့ အိမ်တံခါးတွေ မှာ ဒေးဗစ်ကြယ်ပုံ ဆွဲထားကြတယ်။ အိမ်တွေကို ကြည့်ရတာ နှုနာရောဂါ သည် တွေကျနေတာပဲ။ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ ပြည့်နှက်နေတဲ့ ဂျာမနီမြေ မျက်နှာပြင်ပေါ်က ကူးစက်တတ်တဲ့ အနာတွေ လိုပဲလို့ ပြောရမှာ ပဲ။

'ရှီးလားလမ်း' ရူဒီက ပြောပြလာတယ်။ 'အဝါရောင်ကြယ်တွေရဲ့ လမ်းပေါ့။'

လမ်းအောက်ပိုင်းမှာ လူတချို့ သွားလာနေကြတယ်။ မိုးဖွဲလေးတွေကြားမှာ ဒီလူတွေကိုကြည့်ရတာ တစ္ဆေတွေလိုပဲ လူနဲ့ မတူဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခဲရောင် တိမ်တိုက်တွေအောက်မှာ အဲဒီသဏ္ဌာန်တွေက လှုပ်ရှားသွားလာနေ ကြလေရဲ့ ။

'ဟိုနှစ်ယောက် လာကြလေ' (ရုတိုင်းနားမောင်နှမတွေထဲက အကြီး

ဆုံးဖြစ်တဲ့)ကွတ်က လှမ်းခေါ်လာတာကြောင့် ရူဒီနဲ့ လစ်ဇာလည်း သူ့ဆီကို ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားလိုက်ကြရတယ်။

ကျောင်းမှာ စာသင်ချိန်ခဏနားတော့ ရူဒီက လစ်ဇာ့ဆီ လာတွေ့တယ်။ ကျောင်းသူအသစ်ရဲ့ ညံ့ဖျင်းပုံကို တခြားသူတွေ သံသေးသံကြောင်နဲ့ ရှုတ်ချပြောနေကြတာတွေကို ရူဒီက ဂရုစိုက်မနေပါဘူး။ အစပိုင်းမှာတော့ လစ်ဇာအတွက် ရူဒီက လာပေးတာပါ။ လစ်ဇာ တစ်ယောက်တည်းစိတ်ပျက် ဒေါသဖြစ်နေရတဲ့ အခါတွေမှာလည်း ရူဒီက ရောက်ရောက်လာတတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက အလကား လာလာပေးနေတာတော့ မဟုတ်ဘူး ။

* * *

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အမုန်းခံရသည် ထက်

ပို၍ ဆိုးသည့် တစ်ခုတည်းသောအဖြစ်

ကိုယ့်ကိုချစ်တဲ့ ယောက်ျားလေးက မုန်းသွားတာမျိုးပေါ့။

ဧပြီလကုန်ပိုင်းတစ်ရက်မှာ လစ်ဇာနဲ့ ရူဒီတို့ ကျောင်းကအပြန် ဟင်းမားလ်လမ်းမပေါ်မှာ ဘောလုံးကန်ဖို့ စောင့်နေကြတယ်။ သူတို့ နှစ်ယောက်က အချိန်နည်းနည်းစောပြီး ရောက်နေကြတာ။ တခြားကလေးတွေ မရောက်ကြသေးဘူးလေ။ သူတို့ တွေ့တဲ့ လူတစ်ယောက်က ဖစ်ဖီကပ်စ်ဆိုတဲ့ လူ၊ ဒီလူက ပေါက်လွှတ်ပဲစားစကားတွေ တအားပြောတတ်တဲ့ လူ။

'ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း'

ရူဒီက လက်ညှိုးထိုးပြလာတယ်။

ဖစ်ဖီကပ်စ်၏ ပုံတူကောက်ကြောင်း

သူက ချည့်နဲ့ နဲ့ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ ။ ဆံပင်တွေက ပွေးပွေးဖြူလို့

အနက်ရောင်မိုးကာအင်္ကျီခြုံ၊ အညိုရောင်ဘောင်းဘီ၊ စုတ်ပြတ်နေတဲ့ ရှူးဖိနပ်တစ်ရန် ဝတ်ဆင်ထားပြီး ပါးစပ်ကတော့ တကယ့်ပါးစပ်ပါပဲ။

'ဟေး...ဖစ်ဖီကပ်စ်'

ရှူဒီရဲ့ အော်ခေါ်သံကြောင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရှိနေတဲ့ လူက သူတို့ ဘက်လှည့်လာတယ်။ ရှူဒီက စပြီးလေချွန်လိုက်တယ်။

အဘိုးကြီး ဖစ်ဖီကပ်စ်က လေချွန်သံကြားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်မှာပဲ ခန္ဓာကိုယ်ကို မတ်မတ်ကြီးပြုပြီး အယုတ္တအနတ္တတွေနဲ့ ဆဲတော့တာပဲ။ ဒါကိုပဲ သူ့အရည်အချင်းလို့ ဆိုရလေမလား။ သူ့နာမည်အရင်းကို ဘယ်သူမှ မသိကြဘူးလေ။ သိတောင်မှ နာမည်ရင်းကို မခေါ်ကြဘူးဆိုပါတော့။ သူ့ကို ဖစ်ဖီကပ်စ်လို့ ပဲ ခေါ်ကြတော့တာ။ လေချွန်တာကို သဘောကျတဲ့ လူဆိုရင် ဖစ်ဖီကပ်စ်လို့ ခေါ်ကြလေ့ရှိတာကိုး။ သူကလည်း ပဲ လေချွန်တာ ကြိုက်တယ် လေ။ သူက 'ရာဒက်ဇီမတ်ချီ' ဆိုတဲ့ စစ်ချီသီချင်းကို အမြဲတမ်းလေချွန် နေတာ။ မြို့ပေါ်က ကလေးတွေအား လုံးကလည်း သူ့ပုံစံ အတုခိုးပြီး အဲဒီစစ်ချီသီချင်းကို လေလိုက်ချွန်ပြတတ်ကြတယ်လေ။ အဲဒီလိုကလေးတွေက လေချွန်ပြလိုက်ရင် ဖစ်ဖီကပ်စ်က သူ လမ်းလျှောက်နေကျ(လက် နှစ်ဖက် နောက်ပစ် ခန္ဓာကိုယ်ရှေ့ကိုင်းပြီး ပိန်လိုတဲ့ ခြေတံရှည်ကြီးတွေနဲ့ ခပ်ကျဲကျဲ လှမ်းလျှောက်တဲ့) ဟန်ကိုစွန့်လို့ ခန္ဓာကိုယ်ကို တောင့်တောင့် မတ်မတ်ကြီး ရပ်ပြီး ဆဲရေးတိုင်း ထွာတော့တာပဲ။ ဒေါသတွေ ပြည့်လျှံနေတဲ့ သူ့အသံက ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ တည်ငြိမ်အေးချမ်းမှုကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဖျက်ဆီး ပစ်လိုက်တယ်။

အဲဒီအခါမျိုးမှာ လစ်ဇာကလည်း မစဉ်းမစားနဲ့ ရှူဒီလှောင်ပြောင် သ

လိုမျိုး လိုက်လုပ်လေ့ရှိတယ်။

'ဖစ်ဖီကပ်စ်' လစ်ဇာကလည်း သံယောင်လိုက် အော်ခေါ်ပြီး ကလေး ဘဝရဲ့ အလေ့အထတစ်ခုလိုဖြစ်နေတဲ့ အလိုက်ကန်းဆိုးမသိ ရိုင်းစိုင်းမှု မျိုးကို လက်ခံကျင့်သုံးလိုက်တယ်။ လစ်ဇာရဲ့ လေချွန်သံက တော်တော် ကို မစွဲတာပေမယ့် ဒီထက်ကောင်းအောင်လုပ်ဖို့ ရာ အချိန်လည်း မဟုတ်ဘူး လေ။

ဖစ်ဖီကပ်စ်က သူတို့ နှစ်ယောက်နောက်ကို အော်ဟစ်ရင်းလိုက် လာတယ်။ 'သွားကြစမ်း၊ ချေးထုပ်တွေ။' ဆိုတာနဲ့ သူရဲ့ အဆဲအရေးတွေကို စလိုက်တာ၊ နောက်ပိုင်း ပိုပိုပြီး ကြမ်းလာတော့တယ်။ ပထမတော့ သူက ရူဒီကိုပဲ ဆဲနေရာကနေ ဆဲလို့ ဝတော့ လစ်ဇာဘက်လှည့်လာပြန်ပါလေရော။

'ဟသည့် မလေး။' ဖစ်ဖီကပ်စ်က လစ်ဇာကိုလှမ်းဆဲလာတယ်။ ဖစ်ဖီကပ်စ်ရဲ့ ဆဲရေးသံက လစ်ဇာနောက်ကျောကို လာမှန်သလိုပဲ။ 'နင့်ကို ငါ မမြင်ဖူးပါဘူး။' ဆယ်နှစ်သမီးအရွယ်လေးကို ပြည့်တန်ဆာလို့ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ဆဲရေးတတ်တာ ဖစ်ဖီကပ်စ်ပဲလေ။ လူတော်တော်များများကတော့ ဖစ်ဖီကပ်စ်နဲ့ ဖရောင်ဟိုလ်စ်အပ်ဖဲလ်တို့ နှစ်ယောက်ကို အတော်လိုက်ဖက်တဲ့ အတွဲလို့ ဆိုကြတယ်။ 'ပြန်လာခဲ့စမ်း' ဆိုတဲ့ ဖစ်ဖီကပ်စ်ရဲ့ အသံက လစ်ဇာနဲ့ ရူဒီတို့ ပြေးရင်းလွှားရင်း နောက်ဆုံးကြားလိုက်ရတဲ့ အသံပဲ။ မြူးနစ်လမ်းမကြီးပေါ်ရောက်တဲ့ အထိကို ပြေးကြတာ။

'နေဦးကွာ' အသက်ရှူသံနည်းနည်းမှန်လာတော့ ရူဒီကပြော လာတာ။ 'ဒီနားမှာ ခဏလောက်နားရအောင်'

ရူဒီက လစ်ဇာကို မိုလ်ခင်မြို့ရဲ့ အထိမ်းအမှတ်နေရာတစ်ခုဖြစ် တဲ့ 'ဟယူးဘုတ်အိုဗယ်လ်' ပြေးလမ်းဆီ ခေါ်သွားတယ်။ အဲဒီမှာ ဂျက်ဆီအို

ဝင် အပြေးပြိုင်ခဲ့တာလေ။ နှစ်ယောက်သား
ဘောင်းဘီထဲလက်နှိုက်ရင်း ရပ်ကြည့်နေမိကြတယ်။ ပြေးလမ်းက သူ
တို့ ရှေ့မှာ စန့်စန့်ကြီး ရှိနေတယ်။ ဖြစ်စရာက တစ်ခုတည်းပဲရှိတာလေ။
ရူဒီက စပြီးစိန်ခေါ်လိုက်တာ။

'မိတာတစ်ရာအပြေးပြိုင်မယ်ဟေ့'

သူက ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ လစ်ဇာ့ စိတ်ကို ဆွလာတယ်။ 'နင် ငါ့ကို နိုင်
အောင် မပြေးနိုင်ပါဘူး။ လောင်းမလား'

လစ်ဇာက သူ့ကို အလေးထားပုံမရဘူး။ 'လောင်း လိုက်လေ။ ငါ နိုင်
မှာပဲ'

'ဘာကြေးလောင်းမှာ လဲ၊ ဝက်မလေး။ နင့်မှာ ပိုက်ဆံရှိလို့ လား'

'မရှိဘူးလေ၊ နင်ရောရှိလို့ လား'

'ငါ့လည်း မရှိပါဘူး'

ဒါပေမဲ့ ရူဒီက အကြံတစ်ခုရလာတယ်။ သူ့ စိတ်ထဲက ငုံ့လျှိုးနေတဲ့
အချစ်စိတ်လေးထွက်လာတာနေမှာ ။ 'ငါနိုင်ရင် နင့်ကို နမ်းမယ်လေ' ရူ
ဒီက တာထွက်ဖို့ ခါးကိုင်းကိုင်းအနေအထားပြုရင်းကနေ ဘောင်းဘီရှု
ည်အောက် နားတွေကို လိပ်တင်နေတယ်။

လစ်ဇာကတော့ ဒီကိစ္စကို ခပ်အေးအေးဖြေရှင်းဖို့ စိတ်ထဲက သတိ
ပေးလာနေတယ်။ 'နင်က ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို နမ်းချင်ရတာလဲ၊ ဒီ လောက်
ညစ်ပတ်နေတာကို။'

'ငါလည်း ညစ်ပတ်နေတာပဲလေ'

ဘာမဟုတ်တဲ့ ညစ်ပတ်ပေရေမှုလေးက ဒီကိစ္စမှာ အဟန့်အတား ဖြ

စံစရာ ဆင်ခြေမဟုတ်မှန်း ရူဒီက ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသိနေပြီးသားပဲ
လေ။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ရေချိုးထားခဲ့ကြတဲ့ အချိန်ကလည်း ကြာ
ခဲ့ပြီပဲကိုး။

လစ်ဇာက သူ့ပြိုင်ဘက်ရဲ့ ခြေတံကို လှမ်းကြည့်အကဲခတ်ရင်း စဉ်း
စားနေမိတယ်။ ခြေတံချင်းကတော့ ရွယ်တူလောက်ပဲ။ သူ ငါ့ကို နိုင်
အောင်မပြေးနိုင်လောက်ဘူးလို့ လည်း လစ်ဇာကတွေးတယ်။ နောက်
တော့ လစ်ဇာက ခေါင်းကို အလေးအနက် ညိတ်လိုက်တယ်။ ဒါက အ
လုပ် သဘောပဲ။

'နင်နိုင်ရင် ငါ့ကိုနမ်း။ ဒါပေမဲ့ ငါနိုင်ရင် ဘောလုံးပွဲမှာ ဂိုး မဖမ်း
တော့ဘူး'

ရူဒီကလည်း စဉ်းစားကြည့်တယ်။ ပြီးတော့မှ 'မျှတပါတယ်' လို့ ပြော
ပြီး နှစ်ယောက်သား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကြတယ်။

ကောင်းကင်ကြီးတစ်ခုလုံးက မည်းမှောင်ပြီး မြူနှင်းတွေပိတ်ဆီး
နေတယ်။ မိုးပေါက်လေးတွေကလည်း တဖြောက်ဖြောက်နဲ့
ကျစပြုနေပြီ။

ပြေးလမ်းက အမြင်ထက်ပိုပြီး ရှုံ့တွေထူနေတယ်။

အပြေးသမားနှစ်ယောက်ကတော့ နေရာယူထားကြပြီ။

ရူဒီက ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို တာထွက်သေနတ်ပစ်သလို လေထဲ
မြှောက်ပြီး ပစ်လိုက်တယ်။ မြေပြင်ပေါ်ကျောက်ခဲပြန်ကျတာနဲ့ သူတို့
စပြေးရမှာ ပေါ့။

'ပန်းဝင်မယ့်စည်းကို ငါမမြင်ရဘူး'

လစ်ဇာက အတွန့်တက် လိုက်တယ်။

'ငါကရော မြင်ရလို့ လား'

ရူဒီ မြောက်တင်လိုက်တဲ့ ကျောက်ခဲက ပြန်ကျ လာပြီး ရွံ့မြေပြင် ထဲကို နစ်ဝင်သွားတယ်။ နှစ်ယောက်သား ဘေးချင်းယှဉ်ပြီး ခြေကုန်သုတ် ပြေးလိုက်ကြတာ။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တံတောင်ဆစ်နဲ့ တွက်ပြီး ကျော်တက်နိုင်အောင်လည်း ပြေးလမ်းလုကြသေးတာ။ ရွံ့တွေနဲ့ ချောနေတဲ့ ပြေးလမ်းက သူတို့ ခြေချလိုက်တိုင်း တစွပ်စွပ်အသံတွေ ထွက်နေပြီး နောက်ဆုံးတော့ ပန်းဝင်ဖို့ မီတာနှစ်ဆယ်လောက်အလိုမှာ နှစ်ယောက်စလုံး ချော်လဲကျသွားခဲ့ရတော့တယ်။

'သခင်ယေရှု၊ မယ်တော်မာရီနဲ့ သူတော်စင်ဂျိုးဇက်တို့ ကယ်တော်မူကြပါ'

ရူဒီက အော်ဟစ်ပြီး ဘုရားတနေမိတာ။ 'ငါတော့ ချေးတွေ ပေကုန်ပါပြီ'

'ချေးမဟုတ်ပါဘူးဟဲ့။ ရွံ့တွေပါ'

လစ်ဇာကိုယ်တိုင်က စိတ်ထဲမှာ သံသယရှိနေပေမယ့် ရူဒီစကား ကိုတော့ ပြင်ပေးလိုက်တယ်။ ပန်းဝင်ရမယ့်စည်းဘက်ကို သူတို့ နှစ်ယောက် ငါးမီတာလောက် လျှော့ပါသွားတာလေ။

'သရေပဲ ထားလိုက်တော့ဟာ နော် ရူဒီ'

ရူဒီက ချွန်ထက်တဲ့ သွားတွေ၊ မွဲပြာရောင်မျက်လုံးတွေနဲ့ မော့ကြည့်လာတယ်။ သူ့မျက်နှာတစ်ဝက်လောက်က ရွံ့တွေပေကျံကုန်ပြီလေ။

'သရေဆိုရင် ငါက နမ်းလို့ ရဦးမှာ လား'

'နောက်နှစ်တစ်သန်းတောင် နမ်းဖို့ မရှိဘူး'

လစ်ဇာက မတ်တတ်ထရပ်ရင်း သူ့ဂျက်ကန်အင်္ကျီပေါ်က ရွံ့တွေ
ကို ခါထုတ်နေတယ်။

'နင် ဂိုးမဖမ်းရအောင် ပြောပေးမယ်လေဟာ'

'နင့်ဂိုးသမားပဲ သွားပြောလိုက်တော့'

ဟင်းမားလ်လမ်းဘက်ကို သူတို့ ပြန်လျှောက်လာကြရင်း ရူဒီက လ
စ်ဇာကို ကြိုပြီးသတိပေးလာခဲ့တယ်။

'လစ်ဇာ တစ်နေ့ကျရင် နင် ငါ့ကို သေလုအောင် နမ်းချင်လာ မိလိမ့်
မယ်'

ဒါပေမဲ့ လစ်ဇာသိနေတယ်။

သူ့စိတ်ထဲမှာ လည်း သစ္စာပြုထားတယ်လေ။

သူနဲ့ ရူဒီရှုတိုင်းနားတို့ နှစ်ယောက်စလုံး အသက်ရှင်နေသရွေ့ က
တော့ ဒီလောက် စိတ်ပျက်စရာညစ်ပတ်တဲ့ ဝက်လိုအကောင်ကို ဘယ်
တော့မှ မနမ်းဘူးလို့ ပေါ့။ အထူးသဖြင့် ဒီကနေ့ဆိုပါတော့။ အဲဒီကိစ္စ ထ
က်ပိုပြီး အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတွေရှိသေးတယ်လေ။ လစ်ဇာက ရွံ့တွေ ပေ
ကျနေတဲ့ သူ့ရဲ့ ဝတ်စုံကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ညည်းလိုက်တယ်။

'သူတော့ ငါ့ကို သတ်တော့မှာ ပဲ'

ဟုတ်ပါတယ်။ လစ်ဇာရဲ့ သူဆိုတာက ရီဇာဟယူးဘားမန်းပါပဲ။ မာ
မာလို့ လည်း သိကြတယ်လေ။ ရီဇာက တကယ့်ကို သတ်တော့ဖြတ်
တော့မယ့်အတိုင်း ဆူပူကြိမ်းမောင်းပြစ်တင်လိုက်တာ။ ဝက်မဆိုတဲ့ စ
ကား လုံးလည်း မိုးကိုမွန်နေရောပဲ။ ဈေးထည့်လိုက်တာလည်း
ဘာပြော ကောင်းမလဲ။

ဂျက်ဆီအိုဝင်ဖြစ်စဉ်

ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး သိထားကြတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ရူဒီတစ်ယောက် ကလေးဆိုးလို့ ကျော်ကြားစေတဲ့ အပြုအမူတွေ လုပ်ခဲ့တုန်းက လစ်ဇာ ဟာ ဟင်းမားလ်လမ်းကို ရောက်သေးတာ မဟုတ်ဘူး လေ။ လစ်ဇာ ပြန်စဉ်းစား ကြည့်ပြန်တော့လည်း အဲဒီအချိန်တွေမှာ သူ့အနားမယ် ရှိနေခဲ့သလို ခံစားမိရတယ်။ လစ်ဇာရဲ့ စိတ်မှတ်ထဲမှာ တော့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူဟာ ရူဒီရဲ့ စိတ်ကူးယဉ်ပရိသတ်တစ်ယောက် ဖြစ်လာနေခဲ့ပြီပေါ့။ ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူကမှ တော့ ထုတ်ပြောတယ်မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရူဒီက ဒီလိုပဲ စိတ်ပိုင်း ဖြတ်ထားတာသေချာတယ်။ အဲဒါကြောင့် လည်း လစ်ဇာက သူ့ဇာတ်လမ်း တွေချရေးဖို့ ပြန်စုစည်းတဲ့ အခါ ဂျက်ဆီအိုင်ငံဖြစ်စဉ်က လစ်ဇာကိုယ်တိုင် မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေလိုပဲ ဖြစ်နေခဲ့တာလေ။

၁၉၃၆ ခုနှစ် အိုလံပစ်အားကစားပွဲ၊ ဟစ်တလာရဲ့ ပွဲဆိုပါတော့။

အမေရိကန်လူမည်းအပြေးသမား ဂျက်ဆီအိုင်က မီတာ ၁၀၀ လေးယောက်လက်ဆင့်ကမ်းပြေးပွဲ ပြီးခါစ သူ့ရဲ့ စတုတ္ထမြောက်ရွှေတံဆိပ် ဆွတ်ခူးထားချိန်ပေါ့။ ဂျက်ဆီအိုင်က အနှိမ်ခံလူမည်းတစ်ယောက်မို့လို့ ဟစ်တလာက လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ဖို့ ငြင်းဆိုလိုက်တဲ့ သတင်းက တစ်ကမ္ဘာ လုံးကို ပျံ့နေချိန်လည်း ဟုတ်တယ်။ လူမျိုးရေးအခွဲခြားဆုံးဆိုတဲ့ ဂျာမန်တွေ တောင်မှ ဂျက်ဆီအိုင်ရဲ့ ကြိုးပမ်းမှုကို အံ့အားသင့်ကြရတယ်။ သူ့ရဲ့ စွမ်းဆောင်နိုင်စွမ်းသတင်းစကားတွေကို တမင်တကာလျစ်လျူရှုထားကြတာ။ ဂျက်ဆီအိုင်ကို ဂုဏ်ယူလေးစားတဲ့ နေရာမှာ တော့ ရူဒီကိုမိတဲ့ လူမရှိပါဘူး။

ရှုတိုင်းနားမိသားစုဝင်တွေအားလုံး အိမ်ထဲမှာ စုံစုံညီညီရှိနေတုန်း ရူဒီက မီးဖိုဆောင်ဘက်ကို အသာလေး လစ်ထွက်လာခဲ့တယ်။ မီးဖိုထဲက

မီးသွေးစ နည်းနည်းထုတ်ယူ သူ့လက်ထဲမှာ မှုန့်သွားအောင် ခြေလိုက် တယ်။

'ရပြီကွ'

ရူဒီတစ်ယောက်တည်း ပြုံးနေမိတယ်။ သူက အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီပဲ ။

ရူဒီက မီးသွေးမှုန့်တွေနဲ့ မျက်နှာကို ကောင်းကောင်း သုတ်လိုက် တယ်။ ခပ်ထူထူလေးဖြစ်ပြီး ပိန်းပိတ်အောင်မည်းသွားတဲ့ အထိသုတ်တာ။ သူ့ဆံပင်တွေကိုတောင် ဖျတ်ခနဲ ထိသွားသေးတယ်။

အရမ်းကို လှုပ်ရှားတက်ကြွနေတဲ့ ရူဒီက ပြတင်းပေါက်မှန်မှာ ထင်နေတဲ့ သူ့ပုံရိပ်ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးနေမိတယ်။ သူက ဘောင်းဘီတိုနဲ့ စွပ် ကျယ်ချိုင်းပြတ်ဝတ်ထားတယ်။ သူ့အစ်ကိုရဲ့ စက်ဘီးကို တိတ်တိတ်လေး ဆွဲယူပြီး လမ်းမပေါ်ရောက်တာနဲ့ ဟယူးဘတ်အိုဗယ်လ်အပြေးပြိုင်ကွင်း ရှိရာဘက်ကို ကျိုးနင်းတော့တာပဲ။ သူရဲ့ ဘောင်းဘီအိတ်ထောင်တစ်ဖက် မှာ တော့ မတော်လို့ များ မီးသွေးမှုန့်တွေကျွတ်သွားရင် ထပ်လိမ်းရအောင် မီးသွေးခဲတချို့ လိုရမည်ရ ဝှက်ထည့်လာလိုက်သေးတယ်။

လစ်ဇွဲစိတ်ထဲမှာ တော့ လမင်းကြီးက ကောင်းကင်ထဲမှာ ထည့်ချုပ်ထားသလို ထိန်ထိန်သာလို့ တိမ်တိုက်တွေက ဘေးနားမှာ ချုပ်ရိုးတွေလို ရှိနေတယ်။

ဟယူးဘတ်အိုဗယ်လ် အပြေးပြိုင်ကွင်း ခြံစည်းရိုးနားရောက်တော့ သံချေးအထပ်ထပ်နဲ့ စက်ဘီးလေးက ကျိုးကျပြီး ထိုးရပ်သွားတယ်။ ရူဒီက ခြံစည်းရိုးပေါ်တွယ်တက်လိုက်တယ်။ ခြံစည်းရိုးအတွင်းဘက်ကို ကျော်ပြီး ဆင်းလိုက်မိတာနဲ့ မိတာတစ်ရာပြေးပွဲ တာလွှတ်မယ့်ဘက်ကို ရူဒီက ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွားလိုက်တယ်။ စိတ်အားထက်သန်မှု

အပြည့်ရှိ နေတဲ့ ရူဒီက ခြေထောက်တွေကို အကြောလျှော့၊ ဟိုဆန့်၊ ဒီဆန့်နဲ့ ကိုးရိုးကားရားလုပ်လိုက်သေးတယ်။ ပြီးတော့ ညစ်ပေနေတဲ့ မြေပြင်မှာ ခြေကုပ်ယူဖို့ တွင်းလေးတွေ တူးလိုက်တယ်။

သူ့အလှည့်စောင့်နေတဲ့ ရူဒီက တာထွက်ရမယ့် နေရာနားမှာ လမ်းခဏလျှောက်နေပြီး မည်းမှောင်နေတဲ့ မိုးကောင်းကင်အောက်မှာ သူ့ စိတ်ကို စုစည်းနေတယ်။ မိုးပေါ်က လမင်းနဲ့ တိမ်တိုက်တွေက သူ့ကိုစောင့်ကြည့်နေတာပေါ့။

'အိုဝင်က ကြည့်ကောင်းပါတယ်'

ရူဒီတစ်ယောက်တည်း မှတ်ချက်တွေ ပေးနေမိတယ်။ 'ဒီကနေ့ အောင်ပွဲဟာ သူ့ရဲ့ အကြီးကျယ်ဆုံးအောင်ပွဲ ဖြစ်နိုင်တယ်'

ရူဒီက သူ့စိတ်ကူးယဉ်ပြိုင်ဘက်တွေရဲ့ လက်တွေ့ကို ဆွဲယူနှုတ် ဆက်ဟန်လုပ်ပြီး ကံကောင်းစေဖို့ လည်း ဆုတောင်းပေးလိုက်သေးတာလေ။ ဒီလူတွေ ဘာအခွင့်အရေးမှ ရနိုင်မယ်မဟုတ်မှန်းသိနေချက်နဲ့ သူက ဆုတောင်းပေးလိုက်တာပဲ။

တာလွှတ်တဲ့ လူက သူတို့ ကို ရှေ့တိုးခိုင်းလာတယ်။ ဟယူးဘတ် အိုဗယ်လ်အပြေးပြိုင်ကွင်းထဲမှာ လည်း နေရာလွတ် တစ်လက်မတောင်မှ မကျန်ရအောင် ပရိသတ်တွေပြည့်နေတယ်။ ပရိသတ်တွေအားလုံးက တစ်သံ တည်းဝိုင်းအော်နေကြတာ။ သူတို့ အော်ဟစ်အားပေးနေတာက ရူဒီရှုတိုင်း နားရဲ့ နာမည်ပဲလေ။ ပြီးတော့ သူ့နာမည်က ဂျက်ဆီအိုဝင်တဲ့

။

တာလွှတ်တော့မယ်။ ပရိသတ်တွေအားလုံး ငြိမ်ကျသွားတယ်။

သူ့ရဲ့ ခြေဗလာတွေက မြေပြင်ကို အားယူပြီးကုပ်ထားတယ်။ သူ့ခြေ

ချောင်းတွေကြားမှာ မြဲမြံမြဲမြံကုပ်ထားတဲ့ အထိအတွေ့ကို သူ့စိတ်က သိနေတယ်။

တာလွှတ်တဲ့ လူက အသင့်ပြင်ခိုင်းလာတာနဲ့ ၊ သူက ဒူးတစ်ဖက် ထောက် တစ်ဖက်ကွေးပြီး တာထွက်ဖို့ အသင့်ပုံစံ ယူထားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ တာလွှတ်ခိုင်းရဲ့ သေနတ်က ညကောင်းကင်ယံကို အော်မြည်သံပေး ပြီး ဆုတ်ဖြုတ်လိုက်တော့တယ်။

* * *

ပြေးရမယ့်ခရီးရဲ့ ပထမသုံးပုံတစ်ပုံလောက်မှာ တော့ ပြိုင်ပွဲဝင်ချင်း သူမသာကိုယ်မသာပဲ ရှိနေကြသေးတာ။ ဒါကလည်း မီးသွေးမှုန့်လိမ်းထား တဲ့ အိုဝင်က ပြတ်ပြတ်သားသား ဦးဆောင်မလာခင် အချိန်ပိုင်းလေးတစ်ခု လောက်ပါပဲ။

'အိုဝင်ရှေ့ရောက်နေပြီ။' အိုလံပစ်ဂုဏ်ဆောင်နိုင်ဖို့ အုတ်အုတ် ကျက်ကျက် တီးခတ်အားပေးလာတဲ့ လက်ခုပ်သံတွေဆီ ဦးတည်ရင်း ဘာမှ မရှိတဲ့ ပြေးလမ်းထဲမှာ ပြေးနေတဲ့ ကောင်လေးက စူးရှတဲ့ အသံနဲ့ အော်ပြော လိုက်မိတာပါ။ သူက ပထမနေရာကနေ ပန်းဝင်ရာမှာ တားထားတဲ့ တိတ်ကြိုး ကို ရင်ဘတ်နဲ့ ဖြတ်တိုက်လိုက်ပြီး နှစ်ပိုင်းပြတ်ထွက်သွားတာကိုတောင် စိတ်ထဲက သိနေလိုက်မိတယ်။ ကမ္ဘာ့အမြန်ဆုံး သက်ရှိထင်ရှား လူသားပေါ့။

သူနိုင်တော့မယ့်အပတ်ကျမှ အခြေအနေတွေက ဗွေဖောက်သွားတယ်။ ပရိသတ်အုပ်ကြီးထဲမှာ သူ့အဖေက နတ်ဆိုးတစ်ကောင်လို ပန်း တိုင်နား မတ်တတ်ရပ်နေတယ်။ အနည်းဆုံးတော့ ဝတ်စုံအပြည့်ဝတ်ထားတဲ့ နတ်ဆိုးဆိုပါတော့။ (အရင်က ပြောထားဖူးသလိုပဲ၊ ရုဒီအဖေက အင်္ကျီ ချုပ်တဲ့ လူလေ။ သူက လည်စည်းတွေ၊ ကုတ်အင်္ကျီတွေမပါဘဲ လ

မီးပေါ်ကို အင်မတန်ထွက်ခဲ့တဲ့ လူ။ အခုတစ်ခါမှာ တော့ အင်္ကျီမသပ်မ ရပ်နဲ့ အပေါ်က ကုတ်အင်္ကျီပဲပါတယ်။)

'ဘာဖြစ်တာလဲ' မီးသွေးမှုန့်တွေလိမ်းကျံထားပြီး ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားဟန် နဲ့ သူ့ရှေ့ရောက်လာတဲ့ သားဖြစ်သူကို သူ့အဖေက မေးလိုက်တာပါ။ 'ဒီမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲဟေ့' လူအုပ်ကြီးကလည်း ပျောက်သွားပြီ။ လေပြည်တစ်သုတ်က စွေခနဲ ပြေးဝင်လာတယ်။

'ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ငါ အိပ်ပျော်နေတုန်း မင်းထွက်သွားတာကို ကွတ်က သတိထားလိုက်မိတာ အားလုံးအပြင်ထွက်ပြီး မင်းကို လိုက်ရှာနေကြတယ်'

မစ္စတာရှုတိုင်းနားက သာမန်အခြေအနေတွေမျိုးမှာ ဆိုရင် ထူးထူးကဲကဲကို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့ လူပါ။ နွေရာသီညနေခင်းတစ်ခုမှာ သူ့ကလေး တစ်ယောက်က မီးသွေးမှုန့်အမည်းတွေ သုတ်လိမ်းလာတာကို တွေ့ရတဲ့ အခါမှာ တော့ သူ့အတွက် သာမန်အခြေအနေတစ်ခု မဟုတ်တော့ပါဘူး။ 'ဒီကောင်လေးတော့ ရူးနေပြီ' လို့ သူက မြည်တမ်းရှာတယ်။ သူ့မှာ ကလေး ခြောက်ယောက်ရှိတဲ့ အထဲမယ် ဒါမျိုး တစ်ခါမှ မကြုံဖူးသေးဘူးလေ။ တစ်မိပေါက်တစ်ယောက်ထွန်းဆိုသလို ခပ်ကြောင်ကြောင် တစ်ယောက်ပါ လာလေသလားပဲ။ အခုတော့ သူက မည်းပေနေတဲ့ သားလုပ်သူကို တည့်တည့်ကြည့်ရင်း ပေးလာမယ့်ဖြေရှင်းချက်ကို စောင့်နေတယ်။

'ကောင်းပြီ မင်းဘာပြောချင်သေးလဲ'

ရူဒီက ကိုယ်ကိုရှေ့ကိုင်းပြီး ခူးတွေပေါ်လက်တွေနဲ့ အုပ်ထားရင်း အသက်ကို အမောတကောရှူနေတယ်။ 'ကျွန်တော်က ဂျက်ဆီအိုဝင်လုပ်ကြည့်တာလေ'

သူဖြေပုံက ကမ္ဘာကြီးပေါ်မှာ နိစ္စရူပဖြစ်နေကျ သာမန်ကိစ္စလေး တစ်ခုအကြောင်း ဖြေလိုက်သလိုပဲ။ 'ဘယ်လောက်တောင်ကြည့်လို့ ကောင်း လိုက်သလဲ' ဆိုတဲ့ ရူဒီရဲ့ စကားသံမှာ သွယ်ဝိုက်တဲ့ အဓိပ္ပာယ် တစ်ခုခုပါနေ သလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့အဖေရဲ့ မျက်လုံးတွေအောက်မှာ အိပ် ရေးပျက်တဲ့ လက္ခဏာတွေ တွေ့လိုက်ရတော့ ရူဒီအသံပျောက်သွားရတယ်။

'ဂျက်ဆီအိုဝင်တဲ့ လား'

မစ္စတာရှုတိုင်းနားက သစ်သားနဲ့ ထုထားတဲ့ ပန်းပုရုပ်လို ခံစားချက် မရှိတဲ့ လူမျိုးပဲ။ သူ့အသံက တည်ကြည်ပေမယ့် သိပ်တော့မပြေပြစ်ဘူး။ အရပ်က မြင့်မြင့်၊ ခန္ဓာကိုယ်က ဝက်သစ်ချပင်တစ်ပင်လိုပဲ လေးလံလှ တယ်။ ဆံပင်တွေကလည်း ဖန်ကွဲစတွေလို အရောင်တွေလက်နေသေး တယ်။ 'သူ့အကြောင်း ပြောပါဦးလား'

'ပါပါသိပါတယ်။ သူက မှော်ဆရာတစ်ယောက်လေ။'

'အေး မင်းကို ငါ မှော်သင်ပေးမယ်' မစ္စတာရှုတိုင်းနားက ပြောပြော ဆိုဆိုနဲ့ ရူဒီရဲ့ နားရွက်ကို လက်ညှိုးနဲ့ လက်မညှပ်ပြီး ဆွဲလိုက်တယ်။

ရူဒီ ရှုံ့မဲ့သွားတယ်။ 'အေး...နာလိုက်တာ'

'အော်...နာသလား၊ မင်းက' ရူဒီအဖေက နားရွက်ဆွဲလိုက်လို့ သူ့လက်တွေ မီးသွေးပေကုန်တာကို ဒေါသပိုဖြစ်သွားပုံရတယ်။ ရူဒီက တစ်ကိုယ်လုံးများ မီးသွေးသုတ်ထားသလားလို့ မစ္စတာရှုတိုင်းနားက တွေးလိုက်မိတယ်။ နားရွက်တွေတောင် အလွတ်မပေးဘဲ လိမ်းကျံထား တာ။ 'လာစမ်း၊ ဒီကို'

အိမ်အပြန်လမ်းမှာ မစ္စတာရှုတိုင်းနားက သူ့သားကို နိုင်ငံရေး

အကြောင်းတွေ သူပြောနိုင်သလောက် ပြောပြဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။
ဒါတွေကို နောက်ပိုင်းနှစ်တွေကျမှ ရှုဒီ အကုန်လုံးနားလည်လာမှာ ။
ဘာကို မဆို နားလည်ထားပြီး ပူပင်တတ်ဖို့ ရာ သိပ်နောက်ကျသွားတဲ့
အခါမျိုးမှ သူသိလာမယ့်အရာတွေကို သူ့အဖေက ပြောပြခဲ့တာပါ။

အဲလက်စ်ရှုတိုင်းနား၏ ဝိရောဓိအသွင်ဆောင်နိုင်ငံရေး

တစ်အချက် -သူက နာဇီပါတီဝင်ဖြစ်ပေမယ့် ဂျူးတွေကို မမုန်းဘူး၊
အဲဒီ

အတွက်နဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ လည်း သူက အမုန်းမထားဘူး။

နှစ်အချက် -ဂျူးလူမျိုးဆိုင်ပိုင်ရှင်တွေ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းထဲကနေ ဖ
ယ်ထုတ်

ခံရတာကိုတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ သက်သာရာရသလို(ပိုဆိုးတာလား

ပျော်ရမှာ လား) ဖြစ်မိတဲ့ စိတ်၊ ကျိတ်ပြီးပေါ်နေတဲ့ သူပဲ။ ဝါဒ

ဖြန့်ချိရေးသမားတွေပြောတာကတော့ သူရဲ့ ဖောက်သည် တွေကို

လုယူသွားတဲ့ ဂျူးအင်္ကျီချုပ်ဆိုင်တွေ ကပ်ဆိုက်တော့မှာ အနှေးနဲ့
အမြန်ပဲတဲ့ ။

သုံးအချက် -ဒါပေမဲ့ ဒီစကားက ဂျူးတွေကို လုံးဝမောင်းထုတ်လိုက်
မှာ လို့

များ ဆိုလိုလေသလား။

လေးအချက် -သူ့မိသားစုအနေနဲ့ ကတော့ သူတို့ အတွက် ဘာကိုပဲ ပုံ
ပိုးပေးရ

ပေးရ၊ လုပ်ပေးမှာ အသေအချာပဲ။ ပါတီဝင် ဖြစ်တယ်ဆိုရင်

လည်း ပါတီဝင်ဖြစ်ရုံပဲဖြစ်မယ်။

ငါးအချက် -သူ့နှလုံးသားတစ်နေရာမှာ ယားကျိကျိဖြစ်နေပေမယ့် အဲဒီအယား

ကို သူ မဖျောက်ရဲဘူး။ သတင်းပေါက်ကြားသွားမှာ ကို သူ
စိုးရိမ်တယ်လေ။

သားအဖနှစ်ယောက်သား ဟင်းမားလ်လမ်းအတိုင်း လျှောက်ရင်း
လမ်းသွယ်တချို့ကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ကြတယ်။ အဲလက်စ်က စကားစပြော
လာ တာ။ 'သား..မင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အမည်းတွေသုတ်ပြီး လျှောက်မ
သွားရ ဘူး ကြားတယ်နော်။'

ရူဒီက အဲလက်စ်စကားကို စိတ်ဝင်စားပေမယ့် နားတော့ရှုပ်သွား တ
ယ်။ ကောင်းကင်က လမင်းကြီးလည်း လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ရွေ့လျား
နိုင်နေပြီဖြစ်လို့ ရူဒီရဲ့ မျက်နှာပေါ် အလင်းရောင်တွေ ကြိုးကြားထိုးကျ
နေ စေပြီး မသဲကွဲတဲ့ မြင်ကွင်းအောက်မှာ ကြည့်လို့ တောင် ကောင်းနေ
သေး တယ်။ သူ့အတွေးတွေကလည်း အဲဒီလိုပဲ မသဲမကွဲဖြစ်နေတယ်
လေ။ 'ဘာဖြစ်လို့ လဲ ပါပါ'

'မင်းကို သူတို့ ဖမ်းခေါ်သွားမှာ စိုးလို့ ပေါ့'

'ဘာလို့ ဖမ်းမှာ လဲဟင်'

'ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ လူမည်းဖြစ်ဖြစ်၊ ဂျူးဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်လူမျိုး မ
ဟုတ်တဲ့ ဘယ်လူမျိုးမှ မင်းအားမကျသင့်လို့ ပဲ'

'ဂျူးတွေက ဘယ်သူတွေလဲ၊ ပါပါ'

'ဖေဖေရဲ့ လက်ဟောင်းဖောက်သည် ကြီး မစ္စတာကောက်ဖ်မန်း ကို

မင်းသိတယ်မဟုတ်လား။ မင်းအတွက် ဖိနပ်ဝယ်တဲ့ ဆိုင်ကလေ'

'ဟုတ်ကဲ့၊ သိပါတယ်'

'သူက ဂျူးလူမျိုးပဲကွယ်'

'အဲဒါတော့ ကျွန်တော်မသိဘူး။ ဂျူးဖြစ်ဖို့ ရာ ပိုက်ဆံပေးရလို့ လား ပါပါ။ လိုင်စင်ရော ယူဖို့ လိုသေးလား'

'မဟုတ်ဘူး ၊ ရူဒီ။' မစ္စတာရှုတိုင်းနားက စက်ဘီးကို လက်တစ် ဖက်နဲ့ ထိန်းရင်း တစ်ဖက်က ရူဒီကို တွဲခေါ်လာတယ်။ စကားပြောရင်း လမ်းလျှောက်ရင်းဆိုတော့ ဘီးကိုလက်တစ်ဖက်တည်းနဲ့ ထိန်းရတာ နည်းနည်း အခက်အခဲရှိတယ်လေ။ သူ့သားရဲ့ နားရွက်ဖျားကို ဆွဲထားတာ ကိုလည်း သူက လွှတ်မပေးသေးဘူး။ နားရွက်ဆွဲလာတာ မေ့တောင်နေပုံရ တယ်။ 'ဒါက မင်းလည်း ဂျာမန် ဒါမှ မဟုတ် ကက်သလစ်တစ်ယောက် ဖြစ်လာသလိုပဲပေါ့'

'ဪ...ဂျက်ဆီအိုဝင်က ကက်သလစ်လား'

'ငါ မသိဘူး' မစ္စတာရှုတိုင်းနားက စက်ဘီးခြေနင်းတံနဲ့ ခလုတ် တိုက်မိတာကြောင့် ရူဒီရဲ့ နားရွက်ဆွဲထားတဲ့ လက်ကို လွှတ်လိုက်တယ်။

အဲဒီနောက် ခဏလောက်စကားမပြောဖြစ်ဘဲ ဆက်လျှောက်လာ ကြပြီး ရူဒီကပဲ စကားပြန်စလာတယ်။ 'ကျွန်တော် ဂျက်ဆီအိုဝင်လိုဖြစ် ချင်လိုက်တာ ပါပါ'

ဒီတစ်ကြိမ်မှာ တော့ မစ္စတာရှုတိုင်းနားက သူ့လက်ကို ရူဒီခေါင်းပေါ်တင်ရင်း ရှင်းပြလာတယ်။ 'ဖေဖေ သိပါတယ်၊ သားရယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းမှာ က ရွှေရောင်ဆံပင်လှလှလေးနဲ့ အပြာရောင်မျက်လုံးမျက်ဖန်ကောင်း ကောင်းတစ်စုံ ပိုင်ဆိုင်ထားတာလေ။ အဲဒီအတွက် မင်းက

ဝမ်းမြောက်ဂုဏ် ယူနေသင့်တာ။ ရှင်းတယ်နော်၊ ပါပါပြောတာ'

ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်းမှာ ရူဒီအတွက် ဘယ်အရာမှ ရှင်းရှင်းလင်း လင်းမရှိခဲ့ဘူး။

ရူဒီက ဘာမှ နားမလည်နိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်။ ပြီးတော့ ညက ရှေ့ဆက်ဖြစ်လာမှာ တွေကို နီဒါန်းချီနေပြီလေ။ ဒီလိုနဲ့ နောက်ထပ် ၂နှစ်ခွဲလေ ၁က^၁ အ ကြ ၁မ,၁ ကောက်ဖိမန်းဖိနပ်ဆိုင်ဟာ မှန်ကွဲတွေ အပုံလိုက်ကြီး ဖြစ်သွားပြီး ဂျပ်ဘူးတွေနဲ့ ထည့်ထားတဲ့ ဖိနပ်တွေက တော့ ထရပ်ကား တစ်စင်းပေါ် ပါသွားလေရဲ့ ။

ကော်ပတ်စကူတစ်ချပ်၏ အခြားတစ်ဖက်

ကျုပ်ထင်တယ်လေ။ လူတွေမှာ အရာရာကို အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆို သတ်မှတ်တတ်ကြတဲ့ အချိန်တစ်ခုရှိတယ်ဆိုတာ။ အထူးသဖြင့်တော့ ကလေးဘဝအရွယ်တွေမှာ ပေါ့။ ခုနက ကျုပ်ပြောပြခဲ့တဲ့ ဂျက်ဆီအိုဝင်လို ဖြစ်စဉ်မျိုး က တချို့တွေအတွက် ဥပမာဖြစ်တယ်။ တချို့တွေကျတော့ စိတ်မထိန်း နိုင်ဘဲ အိပ်ရာထဲမှာ အပေါ့ထွက်ကျတတ်တဲ့ အချိန်မျိုးဆိုပါတော့။

၁၉၃၉ ခုနှစ်၊ မေလနှောင်းပိုင်းရဲ့ ညတစ်ည။ ညက တခြားညတွေလိုပဲ အထူးအခြားမရှိပါဘူး။ မာမာက သူ့ရဲ့ သံလက်သီးမီးပူကြီး တယမ်း ယမ်းနဲ့ ။ ပါပါက အပြင်ထွက်သွားလေရဲ့ ။ လစ်ဇာက အရှေ့တံခါးသန့်ရှင်း ရေးထွက်လုပ်ပြီး ဟင်းမားလ်လမ်းမကြီးပေါ်က မိုးကောင်းကင်ကို မော်ကြည့် နေမိတယ်။

အစောပိုင်းက စစ်သည် တော်တစ်စု ချီတက်ဟန်ရေးပြသွားသေးတယ်။

(နာဇီပါတီလို့ လည်း လူသိများ တဲ့) NSDAP အဖွဲ့ရဲ့ ရုပ်ညိုဝတ် အစွ

န်းရောက်အဖွဲ့ဝင်တွေ မြူးနစ်လမ်းအတိုင်း စစ်ရေးပြချီတက်လာခဲ့ကြတာ။ သူတို့ ကိုင်ထားတဲ့ တံခွန်အလံတွေကလည်း ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားဟန်အပြည့်နဲ့ လေမှာ တလူလူလွင့်လို့ ၊ သူတို့ မျက်နှာထားတွေ ချီထားလိုက်ပုံများ တုတ်တွေနဲ့ ထိုးပြီး ထောင်ထားသလိုပဲ။ 'အားလုံးအထက်က ဂျာမနီ' လို့ အမည်ရတဲ့ သီချင်းကို အသံကုန်ဟစ်ပြီး သီဆိုရင်း ချီတက်လာနေကြတာ။

ထုံးစံအတိုင်းပဲ လူတွေက လက်ခုပ်တီးအားပေးကြတာပေါ့။

ဒီလူတွေ ကြိမ်တို့ ခံရသလို ဆက်လျှောက်သွားကြတာပဲ။ ဘယ် ကိုသွားမလဲဆိုတာတော့ ဘယ်သူမှ မသိကြပါဘူး။

လူတွေက လမ်းဘေးကနေ ရပ်ကြည့်နေကြတာ။ တချို့ကတော့ လက်ဆန့်တန်းအလေးပြုလို့ ။ တချို့ကတော့လည်း လက်တွေကျိန်းစပ်လောက်အောင် လက်ခုပ်တွေတီးလို့ ပေါ့။ တချို့တွေကတော့လည်း ဖရောင်ဒီ လာလို ဂုဏ်ယူတဲ့ မျက်နှာပေးမျိုးနဲ့ စုစုရုံးရုံး ရှိနေကြတယ်။ အဲဒီလို လူတွေ ကြားထဲမှာ အဲလက်စ်ရှတိုင်းနားလို ခွတီးခွကျလူတွေလည်း ဟိုနား ဒီနား ပြန့်ကျဲရှိနေသားပဲ။ အဲလက်စ်ရှတိုင်းနားက သစ်သားပန်းပုရုပ်ကြီး တစ်ရုပ်လို ခံစားချက်မရှိ တောင့်တောင့်ကြီး မတ်တတ်ရပ်နေရင်း တာဝန်ကျေရုံပဲ၊ လက်ခုပ်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းတီးနေတယ်။ မနိုင်လို့ သည်းခံရတဲ့ အဖြစ်ကို လှလှပပလေး ပြနေသလိုပေါ့။

ခြေသွားလမ်းလေးမှာ တော့ လစ်ဇာက သူ့ပါပါ။ ရူဒီတို့ နဲ့ အတူ မတ်တတ်ရပ်နေတယ်။ ဟန်းစ်ဟယူးဘားမန်းရဲ့ မျက်နှာကတော့ အရိပ်တွေကို ဆွဲချထားသလို မှောင်ကျလို့ နေလေရဲ့ ။

အသံမြည်သော ကိန်းဂဏန်းအချို့

၁၉၃၃ ခုနှစ်ထဲမှာ ၉၀% သော ဂျာမန်တွေက အဒေါ့ဖ်ဟစ်တလာ အပေါ် မယိမ်းမယိုင်တဲ့ ထောက်ခံမှုတွေ ဖော်ထုတ်ပြသခဲ့ကြတယ်။

ကျန်တဲ့ ၁၀% ကတော့ မထောက်ခံကြဘူးပေါ့။

ဟန်းစ်ဟယူးဘားမန်းက အဲဒီ ၁၀% ထဲမှာ အပါအဝင်ဖြစ်သူပဲ။

အဲဒီအတွက် သူ့မှာ အကြောင်းရင်းခံတစ်ခုရှိတယ်။

ညဘက်ရောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း လစ်ဇာ အိပ်မက်တွေမက်ပြန်တယ်။ ပထမတော့ ရုပ်ညှိတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ ချီတက်လာတာကို သူမြင်တာ။ ဒါပေမဲ့ မကြာခင်မှာ ပဲ သူတို့ က လစ်ဇာကို မီးရထားတစ်စင်းဆီ ခေါ်သွား ကြတယ်။ ထုံးစံအတိုင်းပဲ၊ ရှာဖွေတွေ့ရှိချက်တွေက စောင့်ဆိုင်းနေတယ်။ သူ့မောင်လေးက ထပ်ပြီးစိုက်ကြည့်နေတုန်းပဲ။

လစ်ဇာ လန့်နိုးပြီး အော်ဟစ်မိချိန်မှာ ချက်ချင်းလိုပဲ သိလိုက်တာ တစ်ခုရှိတယ်။ ဒီအိပ်မက်မှာ တစ်ခုခုပြောင်းလဲနေတာပဲ။ အိပ်ရာခင်းအောက် ကနေ မကောင်းတဲ့ အနံ့အသက်က ထိုးထွက်လာတယ်။ ပထမတော့ လစ်ဇာက သူ့ကိုယ်သူ ဘာမှ မဖြစ်သလိုနေဖို့ ကြိုးစားစဉ်းစားလိုက်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပါပါက သူ့အနားရောက် လာပြီး ဖက်ထားလိုက်တော့ လစ်ဇာငိုရင်းနဲ့ ပဲ ပါပါနားနားကိုကပ်ပြီး အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြဝန်ခံလိုက်တယ်။ 'ပါပါ' လစ်ဇာက တိုးတိုးလေးပဲခေါ်တာ။ 'ပါပါ' သူပြောနိုင်တာ ဒါအကုန်ပဲလေ။ ပါပါလည်း အနံ့ရလောက်ပါရဲ့ ။

ပါပါက လစ်ဇာကို ခုတင်ပေါ်ကနေ အသာအယာပွေ့ချီပြီး ရေချိုးခန်းထဲခေါ်သွားတယ်။ မိနစ်ပိုင်းလောက်နေတော့မှ အခုနက ကျုပ်ပြောခဲ့ သလို ကလေးတွေအဓိပ္ပာယ်ဖွင့်တဲ့ အချိန်အခိုက်အတန့်ရော

က်လာခဲ့တယ်။

'တို့ တွေ အိပ်ရာခင်းလဲရအောင်'

ပါပါက ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ အိပ်ရာခင်းစကို ဆွဲချွတ်လိုက်တော့ ပစ္စည်းတစ်ခုက ကြမ်းပြင်ပေါ် ဒေါက်ခနဲ အသံမြည်ပြီး ထွက်ကျလာတယ်။ အဖုံးပေါ်မှာ ငွေရောင်စာတန်းထိုးထားတဲ့ အနက်ရောင်စာအုပ်တစ်အုပ်က အိပ်ရာခင်းစကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်တဲ့ အရှိန်နဲ့ လွင့်ထွက်ပြီး ပါပါရဲ့ ခြေထောက် နှစ်ချောင်းကြား ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို ကျလာတာ။

ပါပါက ငုံ့ကြည့်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ ပါပါက လစ်ဇာကို လှည့်ကြည့်တယ်။ လစ်ဇာက အကြောက်လွန်နေပုံနဲ့ ပခုံးအသာတွန့်ပြလာတယ်။

စာအုပ်အဖုံးပေါ်က ခေါင်းစီးကို ပါပါက အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ ဂရုတစိုက်ဖတ်လိုက်တယ်။

'သုဘရာဇာလက်စွဲစာအုပ်'

ဒါဆို အဲဒါက စာအုပ်နာမည်ပေါ့လို့ လစ်ဇာက တွေးနေမိတယ်။

သူတို့ တစ်တွေကြားမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုတစ်ရပ် လွှမ်းမိုးသွားတယ်။ လစ်ဇာရယ်၊ ပါပါရယ်၊ စာအုပ်ရယ်အကြားမှာ ပေါ့။ ပါပါက စာအုပ်ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး ဝါဂွမ်းတစ်လို့ နူးညံ့တဲ့ အသံနဲ့ စကားလှမ်းပြော လာတယ်။

နံနက် နှစ်နာရီစကားဝိုင်း

'ဒါက မင်းစာအုပ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ပါပါ'

'ဒီစာအုပ်ကို မင်းဖတ်ချင်သလား'

လစ်ဇာထပ်ဖြေတယ်။ 'ဟုတ်ကဲ့ ပါပါ'

နှိမ်းနယ်တဲ့ အပြုံးတစ်ခု၊

သတ္တုရောင်တောက်ပြီး အရည်ပျော်ကျနေတဲ့

မျက်လုံးအစုံနဲ့ ပေါ့။

'ကောင်းပြီလေ ဒီလိုဆိုမှ တော့ တို့ တွေ ဒီစာအုပ်ကို

ဖတ်ကြည့်ဖို့ ကောင်းတာပေါ့'

နောက်ထပ် လေးနှစ်ကြာတဲ့ အခါမှာ လစ်ဇာက မြေအောက်ခန်းထဲ မယ်၊ စာရေးမယ်လုပ်တော့ အိပ်ရာထဲ အပေါ်ထွက်ကျမိခဲ့လို့ စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ ရတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အတွေးနှစ်ခုရိုက်ခတ်လာခဲ့တယ်။ ပထမ အတွေးက တော့ ဒီစာအုပ်ကို ရှာတွေ့သွားတဲ့ လူက ပါပါဖြစ်နေတာဟာ သူ့အတွက် အရမ်းကို ကံကောင်းသွားခဲ့တယ်ဆိုတာပဲ။ (ကံကောင်းချင်တော့ အရင် အခေါက်တွေက အိပ်ရာခင်းလျှော်ဖို့ အချိန် ရောက်တိုင်း ရိုဇာက လစ်ဇာကိုပဲ အိပ်ရာခင်းချွတ်ခိုင်းတတ်တာလေ။ ပြီးတော့ ကိုယ်တိုင်ပြန်ခင်းရသေးတာ။ 'မြန်မြန်လုပ်စမ်း၊ ဝက်မလေး' ဒီအလုပ်လေးတစ်ခုနဲ့ တစ်နေ့ကုန်ရတော့မှာ လား' လို့ လည်း ရိုဇာက အော်တတ်သေးတာ) ဒုတိယအတွေးကတော့ သူ့ရဲ့ ပညာရေးမှာ ဟန်းစ်ဟယူးဘားမန်း ပါဝင်ပေးခဲ့တာအတွက် ဂုဏ်ယူမိ တာပဲ။ 'စာဖတ်သူ တွေးမိမယ်မဟုတ်ပါ' လို့ လစ်ဇာက ပြန်ရေးပြခဲ့တယ်။

'စာသင်ကျောင်းက ကျွန်မ စာဖတ်နိုင်ဖို့ ကို များများ စားစား အထောက်အကူမပြုနိုင်ခဲ့ပါ။ ပါပါကသာ အထောက်အကူကောင်းကောင်း ပြုခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ လူအများက သူ့ကို လူတော်တစ်ယောက်လို့ မထင်

ကြပါ။ သူက စာကို သွက်သွက်လက်လက် မဖတ်နိုင်တာကလည်း အမှန်ပင်။ ဒါပေမဲ့ မကြာခင် ကျွန်မသိလာရတာက စာလုံးတွေနဲ့ စာရေးသားခြင်းတို့ က သူ့ရဲ့ အသက်ကို တစ်ချိန်က ကယ်တင်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါမှ မဟုတ် စာလုံးတွေနဲ့ သူ့ကို အကော်ဒီယံအတီးသင်ပေးခဲ့တဲ့ လူတစ်ဦးက သူ့ရဲ့ အသက်ကို ကယ်တင်ပေးခဲ့ဖူးတယ်လို့ အနည်းဆုံးတော့ ဆိုနိုင်ပါ လို့မယ်'

* * *

'အရင်လုပ်ရမယ့်ဟာကို အရင်လုပ်' အဲဒီညက ဟန်းစ်ဟယူး ဘားမန်းပြောခဲ့တဲ့ စကားလေးပါ။ သူက အိပ်ရာခင်းကို ကိုယ်တိုင်လျှော်ဖွပ်ပြီး လှန်းပေးခဲ့တယ်လေ။ 'ဂဲ...အခု...' အိပ်ခန်းထဲပြန်ဝင်လာတဲ့ ပါပါက စကားစလာတယ်။ 'တို့ တွေ့ရဲ့ ညကျောင်းသင်ခန်းစာလေး စလိုက်ကြစို့'

ဝါကြန့်ကြန့်မီးရောင်က ဖုန်မှုန့်တွေကြားမှာ အသက်ဝင်ရှင်သန် နေတုန်းပဲ။

အေးစက်ပြီး သန့်ရှင်းနေတဲ့ အိပ်ရာခင်းထက်မှာ လစ်ဇာက ရှက်ရှက်နဲ့ ထိုင်နေတယ်။ စိတ်ထဲမှာ တော့ ကြည်နူးနှစ်သိမ့်နေမိတယ်။ အိပ်ရာ ထဲမှာ အပေါ့သွားချမိတယ်ဆိုတဲ့ အတွေးက လစ်ဇာကို ထိုးနှက်နေသလို ရှိပေမယ့် အခုတော့ သူ စာဖတ်လို့ ရတော့မယ်လေ။ သူ့ရဲ့ စာအုပ်ကို ဖတ်ရ တော့မယ်။

စာအုပ်ကို ဖတ်ရတော့မယ် ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ လစ်ဇာစိတ်တွေလှုပ်ရှားနေမိတယ်။

ဆယ်နှစ်သမီး စာဖတ်အိုးလေးရဲ့ စိတ်ကူးယဉ်မျှော်မှန်းချက်တွေက လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ လင်းလက်လို့ လာခဲ့ပါပြီ။

ဒီကိစ္စ ဒီလောက်တောင်လွယ်ခဲ့ရင် ဆိုတဲ့ အတွေးဝင်လာမိတယ်။

'အမှန်အတိုင်းပြောရရင်...' ပါပါက စကားပလလင်ခံလာတယ်။ 'ပါပါလည်း စာသိပ်ဖတ်တတ်တာတော့ မဟုတ်ဘူး '

ဒါပေမဲ့ သူက ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖတ်သွားတာ ဘာမှ အခက်အခဲမရှိပါဘူး။ သူ့စာဖတ်နှုန်းက ပျမ်းမျှအဆင့်ထက်တော့ နည်းနည်းနွေးတာကလွဲလို့ ပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စာမဖတ်တတ်တဲ့ လစ်ဇာနဲ့ စာရင်တော့ စိတ်ပျက်စရာမဖြစ်ပါဘူး။

အစပိုင်းမှာ ဟန်းစ်က စာအုပ်ကို ကိုင်ပြီးဖတ်ရတာ နည်းနည်း အထာမကျသလိုပဲ။

သူက နေရာကနေ ထ လာပြီး ခုတင်ပေါ်ထိုင်နေတဲ့ လစ်ဇာ့ ဘေးမှ နေရာယူလိုက်တယ်။ ကိုယ်ကို နောက်ဘက်နည်းနည်းလှန်လိုက်ပြီး ခြေထောက်အစုံကို ဘေးဘက်ထုတ်ထားလိုက်တယ်။ ဟန်းစ်က စာအုပ်ကို သေသေချာချာစစ်ဆေးပြီး စောင်ပေါ်ချလိုက်တယ်။

'မင်းလို သဘောကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးက ဒီစာအုပ်မျိုးကို ဘာကြောင့် ဖတ်ချင်ရတာပါလိမ့်'

လစ်ဇာ နောက်တစ်ခါ ပခုံးထပ်တွန့်ပြဖြစ်ပြန်တယ်။ သုဘရာဇာ လက်သင်ကလေးကသာ 'ဂိုးထဲ'လို၊ စာပေဩဇာကြီးမားတဲ့ သူတွေရဲ့ စာတွေကို ဖတ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် အခု သူတို့ နှစ်ယောက်ရှေ့မှာ အဲဒီလိုစာအုပ်မျိုးရောက် နေပေမပေါ့။ လစ်ဇာက ဟန်းစ်ကို ရှင်းပြဖို့တော့ ကြိုးစားရှာတယ်။ 'ဒီ...ဒီလိုပါ။ ဒီစာအုပ်က နှင်းတောထဲမှာ ကျနေတာ ပြီးတော့...' လစ်ဇာရဲ့ နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ စကားလုံးတွေက ခုတင်ဘေးကို ကျော်ကျသွားပြီး ကြမ်းပြင် ပေါ်မှာ ပြောင်တလင်းခါသွားခဲ့တယ်။

ဒါပေမဲ့ ဘာပြောရမယ်ဆိုတာကို ပါပါသိပါတယ်။ သူက ဘာပြော ရမယ်ဆိုတာ အမြဲသိနေတဲ့ လူပဲ။

သူက သူရဲ့ ငိုက်ခွေနေတဲ့ ဆံပင်တွေကြား လက်ထိုးထည့်ရင်း ပြောလာတယ်။ 'ကောင်းပြီလေ။ လစ်ဇာ ကတိတစ်ခုတော့ ပေးရမယ်။ ဘယ်အချိန်ပဲဖြစ်ဖြစ် ပါပါသေသွားခဲ့ရင် ပါပါကို သူတို့ ကောင်းကောင်း မွန်မွန် မြေမြုပ်သင်္ဂြိုဟ်ပေးဖို့ လစ်ဇာလုပ်ပေးရမယ်နော်'

လစ်ဇာက ပကတိသစ္စာတည်ကြည်မှုနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။

'အခန်းခြောက်၊ ဒါမှ မဟုတ် အခန်းကိုး အဆင့်လေးကို ကျော်ပြီး မဖတ်ဘူးနော်။' ဟန်းစ်ကရယ်တယ်။ အဲဒါတွေကြောင့် ပဲ ခုတင်စိုရွဲသွားရသလိုလိုပေါ့။ 'ကောင်းပြီလေ။ အဲဒီကိစ္စရှင်းပြီးတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ အခု စာအုပ်ဖတ်ကြမယ်လေ'

ဟန်းစ်က သူ့ကိုယ်အနေအထားကို နည်းနည်းပြင်လိုက်တော့ သူ့အရိုးတွေက ကြမ်းခင်းပြားတွေလိုပဲ အသံတွေမြည်လာတယ်။ 'ကဲ... ပျော်စရာတွေ စပြီဟေ့'

ညရဲ့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုကြောင့် ဆွဲဆောင်အားပိုကောင်းနေတဲ့ စာအုပ်ကို ဖွင့်လိုက်တဲ့ အခါမှာ လေပြင်းတစ်ချက်က ဆောင့်ဝင်လာတယ်။

ပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ သုဘရာဇာလက်စွဲစာအုပ်ရဲ့ ပထမဆုံးစာမျက်နှာကို ကြည့်ပြီးချိန်မှာ ပါပါ ဘာကိုတွေးနေခဲ့မယ်ဆိုတာ လစ်ဇာ အတိအကျ ပြောနိုင်တာတွေ့ရတယ်။ စာအုပ်ထဲက စာပိုဒ်တွေကို ဖတ်ရတာ အခက်အခဲရှိတာ သူ့သိသလို ဒီစာအုပ်မျိုးက စံထားလောက်တဲ့ စာအုပ် ဖြစ်တယ်ဆိုတာကိုလည်း သူ သေသေချာချာ သတိပြုမိပါတယ်။

ယ်။ စာအုပ်ထဲ မှာ သူ ဖတ်ဖို့ ခက်ခဲတဲ့ စကားလုံးတွေလည်း ပါတယ်။ သေဆုံးတဲ့ လူရဲ့ သေဆုံးတဲ့ အကြောင်းရင်း မပြောရတာလည်း ပါတယ် ။ ဒီစာအုပ်ကို တစ်ခါမှ နားလည်ဖို့ မကြိုးစားမိတဲ့ မိန်းကလေးတောင်မှ ချက်ချင်းကိုပဲ ဖတ်ကြည့် ချင်စိတ်ပေါ်လာတယ်။ တချို့အဆင့်တွေမှာ ဆိုရင် လစ်ဇာက သူ့မောင်လေး ကိုစနစ်တကျမှ မြှုပ်နှံလိုက်ရဲ့ လားလို့ သေချာစေချင်တဲ့ စိတ်တောင် ဖြစ်လာ မိတယ်။ ဘယ်လို အကြောင်းရင်း ခံနဲ့ ပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်ချင်တဲ့ လစ်ဇာရဲ့ တောင့်တစိတ်ဟာ တခြားဆယ်နှစ်အရွယ် လူသားတိုင်း ကြုံတွေ့ကြရမယ့် အတွေ့အကြုံ အောက်တော့ ယုတ်လျော့တယ်မရှိပါဘူး။

အခန်း (၁) ရဲ့ ခေါင်းစဉ်က 'ပထမအဆင့် မှန်ကန်သောပစ္စည်း ကိရိယာရွေးချယ်ခြင်း'လို့ အမည်ပေးထားတယ်။ လိုရင်းတိုရှင်း ခြေဆင်းလေး တစ်ပိုဒ်အပြီးမှာ အသုံးပြုရမယ့် ပစ္စည်းအမျိုးအစားတွေအကြောင်း ရေးထား တာ စာမျက်နှာ နှစ်ဆယ်လောက်ရှိမယ်။ ဂေါ်ပြား၊ ပေါက်ချွန်း၊ လက်အိတ် နဲ့ တခြားလိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းအမျိုးစုံကို စာရင်းလုပ်ပြထားတယ်။ အဲဒီပစ္စည်း တွေကို ရေရှည်ခံအောင် ဘယ်လို ထိန်းသိမ်းရမယ်ဆိုတာလည်း ရေးပြထား သေးတယ်။ လူတစ်ယောက် မြေမြူဖို့ ကျင်းတူးရတာကလည်း အတော် လေး အရေးကြီးတာပဲ။

ပါပါက စာရွက်တွေကို လှန်နေရင်းမှာ ပဲ လစ်ဇာက သူ့ကို မပြတ် တမ်းကြည့်နေတာကို သိလိုက်တယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေက ပါပါကိုမျက်တောင် မခတ်တမ်းကြည့်နေရင်း ပါပါနှုတ်ဖျားက ထွက်ပေါ်လာမယ့် စကားသံတွေကို ငဲ့လင့်နေကြတယ်။

'ဒီမှာ ကြည့်' သူက ကိုယ်ကိုနေရာရွှေ့ရင်း လက်ထဲကစာအုပ်ကို လစ်ဇာဆီ လှမ်းပေးလိုက်တယ်။ 'အဲဒီစာမျက်နှာကို ကြည့်။ လစ်ဇာ ဖတ်

လို့ ရတဲ့ စကားလုံး ဘယ်လောက်ရှိသလဲ။ ပါပါ့ကို ပြောပြ'

လစ်ဇာက စာအုပ်ကိုကြည့်ပြီး ညာပြောလိုက်တယ်။

'တစ်ဝက်လောက် ဖတ်နိုင်ပါတယ်၊ ပါပါ'

'ဒါဆို နည်းနည်းဖတ်ပြလေ' ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်းမှာ လစ်ဇာ မဖတ်နိုင်ပါဘူး။ ပါပါက လစ်ဇာ တကယ်ဖတ်နိုင်တဲ့ စကားလုံးတွေ လက်နဲ့ ထောက်ပြီး မေးတဲ့ အခါကျတော့ သူဖတ်နိုင်တာ သုံးလုံးပဲရှိတယ်။ အဲဒီ စကားလုံးသုံးလုံးက ဂျာမန်ဝေါဟာရတွေထဲမှာ အဓိကထားပြီးသုံးတဲ့ ဣတ္ထိလိင်၊ ပုလလိင်၊ နပုလလိင်ခွဲတဲ့ စကားလုံးသုံးလုံးပဲ။

ဒီစာတွေဖတ်တဲ့ အလုပ်က ကျုပ်ထင်တာထက် ပိုပြီးခက်မယ့်ပုံပဲလေ။

လစ်ဇာက သူ့ပါပါကို ကျုပ်လိုပဲ အတွေးဝင်စေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခဏပါပဲ။

ဟန်းစ်က ခုတင်ပေါ်ထိုင်နေရာကနေ ထထွက်သွားတယ်။

ဒီတစ်ခေါက် သူပြန်ဝင်လာတော့ 'ပါပါမှာ ပိုကောင်းတဲ့ အကြံရှိပါတယ်' လို့ ပြောလာတယ်။ သူ့လက်ထဲမှာ ပန်းချီဆရာတွေကောက်ကြောင်းဆွဲတဲ့ ခဲသားထူထူခဲတံတစ်ချောင်းနဲ့ ကော်ပတ်စက္ကူတစ်ထပ်ပါ လာတယ်။ 'အရေးအခြေလေးနဲ့ စလိုက်ကြစို့'။ လစ်ဇာကတော့ ဘာမှ ငြင်းခုံ နေဖို့ အကြောင်းမရှိပါဘူး။

ကော်ပတ်စက္ကူရဲ့ နောက်ကျော ဘယ်အစွန်၊ အပေါ်ထောင့်တစ်နေရာမှာ ဟန်းစ်က တစ်လက်မလောက်ရှိမယ့် လေးထောင့်ကွက်လေး တစ်ခုဆွဲလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီလေးထောင့်ကွက်လေးထဲမှာ ဂျာမန် အက္ခရာ 'ဗ' အကြီးကို ဝင်အောင်ရေးလိုက်တယ်။ တခြားတစ်ဖက်ထောင့်

မှာ တော့ စာလုံးသေး 'A' ကို ရေးထားလိုက်တယ်။ ဟုတ်နေပြီပေါ့လေ။

'အာ' လစ်ဇာက အသံထုတ်ဖတ်တယ်။

'အာ က ဘာအတွက်လဲ'

လစ်ဇာကပြုံးတယ်။ 'အပ်ဖဲလ်'

ပါပါက (ပန်းသီးလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတဲ့)အပ်ဖဲလ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို အကွရာအကြီးတွေနဲ့ ချည်းပဲ ချရေးလိုက်တယ်။ အဲဒီအောက်မှာ ပန်းသီးတစ်လုံးပုံကို ပုံမကျပန်းမကျ ဆွဲပြလာတယ်။ သူက အိမ်ဆေးသုတ်သမား လေ။ ပန်းချီဆရာမှ မဟုတ်တာ။ ဆွဲပြီးသွားတော့ သူပုံသူကြည့်ပြီး 'ကဲ အခု ရေးမှာ က 'ဘေ' (B) ' လို့ ဆိုလိုက်တယ်။

နှစ်ယောက်သား အကွရာအစဉ်လိုက် ရေးပြီးသင်သွားကြတယ်။ လစ်ဇာမျက်လုံးတွေပိုပြီး ပြူးကျယ်လာသလိုပဲ။ ဒါမျိုးကို ကျောင်းက သူငယ်တန်းအဆင့်မှာ သူ သင်ခဲ့ဖူးတာပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ အခုသင်တာကမှ ပိုကောင်း တာ။ တစ်ယောက်တည်းသင်ရတာဆိုတော့ ကလေးတွေကြားမှာ ကြီးတောင့် ကြီးမားဖြစ်မနေတော့တာလည်း ပါမှာ ပေါ့။ အကွရာစာလုံးတွေကို ရေးနေတဲ့ ပါပါလက်တွေ လှုပ်ရှားပုံကိုကြည့်ရတာ အရမ်းကောင်းတာပဲလို့ လစ်ဇာတွေ့ နေမိတယ်။ စာလုံးတွေကို အခြေခံကျကျ သေသေချာချာ ဖြည်းဖြည်းချင်း ရေးပြတာလေ။

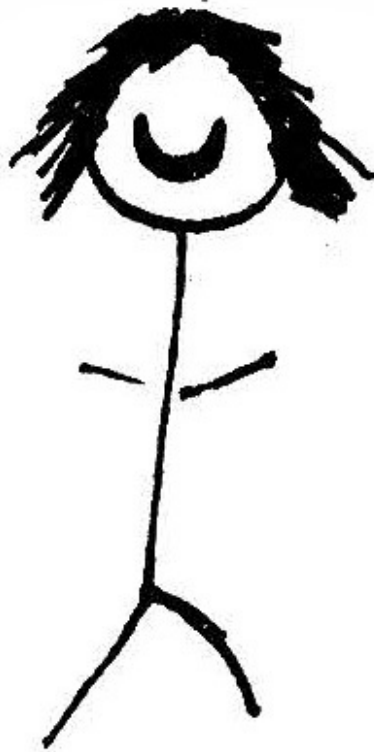
'လုပ်ပါဦး၊ လစ်ဇာ' နောက်ပိုင်း လစ်ဇာ သူ့ဘာသာကြိုးစားလာတော့ ပါပါက မေးတယ်။ 'အက်စ်ဆိုတဲ့ အကွရာနဲ့ စတဲ့ စကားလုံးတစ်ခု လောက်ပြောပါဦး။ လွယ်လွယ်လေးပါ။ မင်းကိုငါ စိတ်ပျက်မိမယ်နော်'

ဒါပေမဲ့ လစ်ဇာက စဉ်းစားလို့ မရပါဘူး။

'လုပ်စမ်းပါ' ပါပူလေသံက လစ်ဇွဲကို စနေသလိုပဲ။ 'မာမာ့ကို စဉ်းစားကြည့်' မာမာဆိုတဲ့ အသံကြားတာနဲ့ အဲဒီစကားလုံးက လစ်ဇွဲမျက်နှာ ကို ဖြတ်ရိုက်လိုက်သလို ပြေးဝင်လာတယ်။ အပြီးတစ်ခုက လစ်ဇွဲမျက်နှာ ပေါ်မှာ အလိုလိုပေါ် လာပြီး 'ဇောင်းမန်ရှ် (SAUMENSH)' လို့ အော်ထည့်လိုက်တယ်။ သားအဖနှစ်ယောက်သား ဝါးခနဲ ပွဲကျသွားပြီး အသံပြန်တိတ်သွားကြတယ်။

'ရှုး၊ တိုးတိုး တို့ တွေ ဆူနေလို့ မဖြစ်ဘူး' ဒါပေမဲ့ ပါပါက အကွာရာတိုင်းကို ရေးလိုက်၊ ပုံကြမ်းလေးဆွဲလိုက်နဲ့ အရင်အတိုင်းပဲ၊ ပွဲကျနေပြန်တယ်။

ဟန်းစ်ဟယူးဘားမန်း၏ ပန်းချီလက်ရာ

'ပါပါ' လစ်ဇာက အသံတိုးတိုးနဲ့ ခေါ်တယ်။ 'ပုံက မျက်လုံးမပါ ဘူး နော်'

ပါပါက လစ်ဇာရဲ့ ခေါင်းကို အသာလေးပုတ်လိုက်တယ်။ ကလေးမ တော့ ထောင်ချောက်မိပြီပေါ့။ 'ပုံထဲကအတိုင်းပြီးလိုက်ရင် မင်းမှာ မျက်စိ မလိုတော့ဘူးလေ' ပါပါက လစ်ဇာကို ဖက်ထားရင်း မိန်းကလေး တစ်ယောက် မျက်နှာနဲ့ တစ်ကြောင်းဆွဲရေးထားတဲ့ ပုံကို ကြည့်လိုက်မိပြန်တယ်။ 'ကဲ...ဒီတစ်ခါ 'တေ' (T) အလှည့်ပဲ။'

အကွရာတွေ အကုန်ရေးပြီး အကြိမ်တစ်ဒါဇင်လောက် အပြန်ပြန်

အလှန်လှန် လေ့လာကျက်မှတ်ပြီးတဲ့ နောက်မှာ ပါပါက 'ဒီညတော့ တော် လောက်ပြီနော်' လို့ ပြောလာတယ်။

'နည်းနည်းထပ်သင်ပေးပါဦး ပါပါ'

ဒါပေမဲ့ ပါပါက အတိအကျပဲ။ 'တော်ပြီကွယ် မနက်အိပ်ရာက ထရင် ပါပါ အကော်ဒီယံတီးပြမယ်လေ'

'ကျေးဇူးပါ ပါပါ'

'ကောင်းသောညပါ' ပါပါက တစ်ချက်တော့ အသံမထွက်ဘဲ ကျိတ်ရယ်လိုက်သေးတယ်။ 'ကောင်းသောညပါ ဝက်မလေး'

'ကောင်းသောညပါ။ ပါပါ'

ပါပါက မီးခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကုလားထိုင်ပေါ် ပြန်လာထိုင်တယ်။ လစ်ဇာကတော့ အမှောင်ထဲမှာ မျက်လုံးပိတ်မရသေးဘူးဖြစ်နေတယ်။ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ပါပါသင်ပေးသွားတဲ့ စကားလုံးတွေကို မြင်ယောင် စောင့်ကြည့်နေတုန်းပဲလေ။

အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်တည်ခြင်းရနံ့

ပါပါက လစ်ဇော့ကို စာဆက်သင်ပေးခဲ့တယ်။

နောက်ထပ် သီတင်းပတ်တွေကျော်ပြီး နွေရာသီရောက်တဲ့ အထိ လစ်ဇာတို့ ရဲ့ ညကျောင်းအစီအစဉ်လေးက အိပ်မက်ဆိုးတွေ အဆုံးသတ်သွားပြီးတဲ့ အခါတိုင်း စဖြစ်ခဲ့ကြတယ်လေ။ အဲဒီကတည်းက အိပ်ရာထဲမှာ အပေါ့သွားချတဲ့ ပြဿနာလည်း မရှိတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဟန်းစ်ဟယူးဘားမန်း က အရင်လို သန့်ရှင်းရေးအလျှော်အဖွပ်လုပ်ရမယ့်အစား စာတွေဖတ်ပြ၊ ပုံတွေဆွဲပြ၊ စာတွေအံ့ပြနဲ့ လုပ်နေရတယ်။ မနက်ခင်းလင်းအားကြီးအချိန် တွေမှာ ဆိုတော့ အသံကိုနှိမ်ပြီး ပြောပေမယ့် ကျယ်

လောင်နေတာပဲပေါ့။

ကြာသပတေးနေ့တစ်ရက်၊ နေ့ခင်းသုံးနာရီလောက်မှာ မာမာက မီးပူတိုက်ပြီးသားတွေ သွားပြန်ပို့ဖို့ လစ်ဇာကို အဆင်သင့်လုပ်ခိုင်းထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပါပိုမှာ က တခြားစိတ်ကူးတစ်ခုရှိနေခဲ့တာ။

ပါပါက မီးဖိုဆောင်ဘက် လျှောက်ဝင် လာပြီး လှမ်းပြောလာတယ်။ 'ဆောရီး မာမာရေ။ ဒီနေ့တော့ လစ်ဇာက မင်းနဲ့ လိုက်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး'

လျှော်စရာတွေထည့်တဲ့ အိတ်ကို ကြည့်နေတဲ့ မာမာက ပါပိုစကားကို အရေးမစိုက်ဘူး။ 'ရှင့်ကို ဘယ်သူက မေးနေလို့ လဲ။ အသုံးမကျတဲ့ လူကြီး။ လစ်ဇာ ဒီကိုလာစမ်း'

'သူ စာဖတ်နေတယ်လေ' ပါပါက ပြန်ဖြေပေးလိုက်တယ်။ ပါပါက လစ်ဇာကို မျက်လုံးတစ်ဖက်မှ ဝှံ့တ်ပြီး ပြုံးပြတယ်။ 'ငါနဲ့ ပေါ့။ သူ့ကို ငါစာသင် ပေးနေတာ။ ငါတို့ အမ်ဖာမြစ်ဖျားပိုင်းကို သွားကြမလို့ ။ အဲဒီမှ ငါ အကော်ဒီယံ အတီးလေ့ကျင့်နေကျလေ'

ဒီတစ်ခါတော့ သူ့စကားကို မာမာက အရေးစိုက်လာပုံပဲ။

မာမာက လျှော်ပြီးသားအဝတ်တွေကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီး စိတ်တိုင်းကျဖြစ်၊ မဖြစ် သံသယအကြည့်တွေနဲ့ စစ်ဆေးတဲ့ အလုပ်ကို စိတ်ဝင်တစားလုပ်နေတယ်။

'ရှင် ဘာပြောလိုက်တာလဲ'

'ငါပြောတာ မင်း ကြားမယ်ထင်တယ်၊ ရီဇာ'

မာမာက ရယ်ပါတော့တယ်။ 'ရှင်က သူ့ကို ဘာသင်ပေးတတ် မှာ မို့လို့ လဲ' အသက်မပါတဲ့ အပြုံးနဲ့ ပင့်လက်သီးစကားလုံးတွေ မာမာ့ ဆီက

ထွက်လာတယ်။ 'ရှင် စာတွေသိပ်ဖတ်တတ်နေတယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား၊ ဝက်ကြီး'

မီးဖိုဆောင်က သူတို့ နှစ်ဦးရဲ့ စကားလုံးတိုက်ပွဲကို စောင့်မျှော် နေသလိုပဲ။ ပါပါက ချက်ကောင်းမိအောင်ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ 'မီးပူတိုက်ထားတာတွေ မင်းအစား ယူသွားပေးမယ်လေ'

'ရှင် လူညစ်ပဲ' မာမာပြောရင်းရပ်သွားတယ်။ ပါပါစကားကို စဉ်းစားမိလိုက်တဲ့ နောက်မှာ မာမာ့ပါးစပ်က ထွက်လာမယ့်စကားလုံးတွေ အပြင်ရောက်မလာတော့တာပါ။ 'မမှောင်ခင်ပြန်လာခဲ့'

'အမှောင်ထဲမှာ စာဖတ်လို့ မရဘူးလေ မာမာ' လစ်ဇာက ဝင် ပြောလာတယ်။

'ဘာပြောလိုက်တယ်၊ ဝက်မလေး'

'ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ မာမာ'

ပါပါက ပြုံးနေပြီး ကလေးမကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလာတယ်။ 'စာအုပ်၊ ကော်ပတ်စက္ကူ၊ ခဲတံ' ပါပါက လစ်ဇာယူရမှာ တွေ မှာ နေတာ 'ပြီးတော့ အကော်ဒီယံ' လစ်ဇာက ထွက်သွားနှင့် ပြီလေ။ မကြာခင်မှာ ပဲဟင်းမားလ် လမ်းမပေါ်ကို လစ်ဇာတို့ ရောက်လာကြတယ်။ စကားလုံးတွေ၊ ဂီတတွေ၊ မီးပူတိုက်စရာတွေကို သယ်ပိုးရင်းနဲ့ ပေါ့။

ဖရောင်ဒီလာရဲ့ ဆိုင်ဘက်ကို ဦးတည်လမ်းလျှောက်ရင်း တစ်ခါ မက လည်ပြန်လှည့်ကြည့်မိကြတော့ မာမာက ဂိတ်တံခါးဝမှာ ရပ်ပြီး သူတို့ ကို စောင့်ကြည့်နေတုန်းပဲဆိုတာတွေ့ရတယ်။ ခဏနေတော့ မာမာက လှမ်းအော်လာတယ်။ 'လစ်ဇာ၊ မီးပူတိုက်ပြီးသားအဝတ်တွေကို တည့်တည့် မတ်မတ်ထားစမ်း၊ မကျိုးမကြေစေနဲ့ '

'ဟုတ်ကဲ့၊ မာမာ'

ရှေ့ကို သုံး၊ လေးလှမ်းလောက်ရောက်တော့ မာမာ ထပ်အော်ပြန်တယ်။ 'လစ်ဇာ၊ အင်္ကျီထူထူဝတ်သွားရဲ့ လား'

'ဘာပြောတာလဲ၊ မာမာ'

'ဝက်မလေး ညစ်ပတ်အိုးလေး။ ဘယ်တော့မှ ကြားတယ်မရှိဘူး။ နင် အင်္ကျီထူထူဝတ်သွားရဲ့ လား၊ နောက်ကျရင် အေးလာမှာ '

လမ်းထောင့်နားရောက်တော့ ပါပါက ခါးကိုင်းပြီး ဖိနပ်ကြိုးပြင် ချည်ရင်း လစ်ဇာကို မေးလာတယ်။ 'လစ်ဇာ ပါပါဖို့ စီးကရက်တစ်လိပ် လောက်လိပ်ပေးနိုင်မလား'

လစ်ဇာအတွက် ပါပါကို စီးကရက်လိပ်ပေးရတာလောက် ပျော်ဖို့ ကောင်းတာမရှိပါဘူး။

မီးပူတိုက်ပြီးသား အဝတ်တွေကို ပို့ပေးအပြီးမှာ အမ်ဖာမြစ်ကိုသွားတဲ့ လမ်းဘက် ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။ အမ်ဖာမြစ်က မြို့ရဲ့ ဘေးဘက်က ပတ်စီးသွားတာလေ။ ဒီမြစ်က ဒက်ခေါင်အကျဉ်းစခန်းဆီကို ဦးတည်စီးဆင်း နေတာ။

တစ်နေရာမှာ သစ်သားကြမ်းခင်းတံတားလေး တစ်စင်းရှိတယ်။

လစ်ဇာနဲ့ ပါပါက အဲဒီတံတားလေးအောက်ဘက် မီတာသုံးဆယ် လောက်အကွာမှာ ရှိတဲ့ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်ထိုင်ပြီး စာလုံးတွေရေး၊ အသံအကျယ်ကြီးအော်ဖတ်နဲ့ နေကြတယ်။ မှောင်ရီပျိုးလာတော့ ဟန်းစ်က သူ့အကော်ဒီယံကို ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။ လစ်ဇာက ဟန်းစ်ကိုကြည့်ရင်း အကော်ဒီယံသံကို နားထောင်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေ့ညနေက အကော် ဒီယံတီးနေတုန်း စိတ်ရှုပ်ထွေးနေပုံရတဲ့ ဟန်းစ်ရဲ့ မျက်နှာပေါ်က

အဓိပ္ပာယ် ကို လစ်ဇာ ချက်ချင်းသတိမပြုမိခဲ့ပါဘူး။

* * *

ပါပျိုမျက်နှာ

ခရီးတွေသွားပြီး စူးစမ်းလေ့လာခဲ့ပေမယ့် ပါပျိုမျက်နှာပေါ်မှာ ဘာ
အဖြေမှ ရှိမနေဘူး။ မရှိသေးဘူးဆိုပါတော့။

ပါပျိုမှာ အပြောင်းအလဲလေးတစ်ခုတော့ရှိတယ်။ မဆိုစလောက်
လေးပါပဲ။

လစ်ဇာက အဲဒီအပြောင်းအလဲကို တွေ့ခဲ့ပေမယ့် ဇာတ်ပေါင်းချိန်
ရောက်တဲ့ အထိတိုင်အောင်ကို နားမလည်နိုင်သေးတာ။ အကော်ဒီယံ
တီး နေတဲ့ ပါပျိုကို လစ်ဇာကြည့်နေပေမယ့် မသိဘူး။ ဟန်းစ်ဟယူး
ဘားမန်းရဲ့ အကော်ဒီယံဟာ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို လ
စ်ဇာ မတွေးမိပါ ဘူး။ ဘာမှ မဖြစ်သေးခင်မှာ ပဲ အဲဒီဇာတ်လမ်းက အမှ
တ် ၃၃ ဟင်းမားလ် လမ်းမကို မနက်လင်းအားကြီးအချိန်မှာ ဖရိုဖရဲပခုံး
တွေနဲ့ ခိုက်ခိုက်တုန် အောင်ချမ်းနေတဲ့ ဂျက်ကက်အင်္ကျီတစ်ထည် ဝတ်
ဆင်ပြီးရောက်လာမှာ ။ သေတ္တာတစ်လုံး၊ စာအုပ်တစ်အုပ်နဲ့ မေးခွန်းနှစ်
ခုကိုလည်း သယ်လာဦးမှာ ။ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ပဲ။
ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် ဇာတ်လမ်းထဲက ဇာတ်လမ်းတွေပေါ့။

လက်ရှိအချိန်မှာ တော့ လစ်ဇာတွေ့ပူတာ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ အဲဒီလို
တွေ့ပူရတာကိုပဲ လစ်ဇာက သဘောကျနေတာ။

လစ်ဇာက ပက်လက်လှန်လှဲချရင်း ရှည်လျားတဲ့ မြက်ပင်လက်တံ
တွေကြား တိုးဝင်နေရာယူလိုက်တယ်။

မျက်လုံးအစုံကို မှီတိထားလိုက်ပြီး ဂီတသံတွေကို နားဆင်နေ မိတ

ယံ။

ဟုတ်ပါတယ်။ ပြဿနာတချို့တွေရှိနေတယ်။ တစ်ခါတလေမှာ ပါ
ပါက လစ်ဇွဲကို မာန်မဲတွေ့မတတ်ပဲ။ 'လစ်ဇာ ဒီကိုလာဦး ဒီစကားလုံး
မင်းသိတယ်၊ မင်းသိတယ်လေ' တိုးတက်မှုလေး အရှိန်ရခါစမှာ ပဲ မထ
င် တာတွေက ဖြစ်လာတယ်။

ရာသီဥတုကောင်းရင်တော့ အမ်ဖာမြစ်ဆီကို နေ့လယ်ပိုင်း လောက်
မှ သွားတတ်ကြတယ်။ ရာသီဥတုဆိုးရင်တော့ မြေအောက်ခန်း ထဲမှာ ပဲ
ပေါ့။ ဒါကလည်း ပြောရရင် မာမာကြောင့် ပါ။ ပထမတော့ သူတို့ က မီး
ဖိုဆောင်ထဲမှာ စာသင်ကြ၊ ဖတ်ကြ၊ အကော်ဒီယံတီးကြပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မာ
မာက လက်မခံတော့ မြေအောက်ခန်းထဲ ဆင်းတာကလွဲပြီး ရွေးစရာမရှိ
တော့ဘူးလေ။

'ရီဇာ'။ တစ်ခါသားတော့ ဟန်းစ်က မာမာ့ကို ပြောဖို့ ကြိုးစား ဖူးတ
ယ်။ ဟန်းစ်ရဲ့ တည်ငြိမ်တဲ့ အသံကြောင့် ရီဇာ စကားတစ်ဝက်တစ် ပျက်
နဲ့ ရပ်သွားရတယ်။ 'ငါ့အတွက် တစ်ခုလောက်လုပ်ပေးနိုင်မလား'

မီးဖိုဘေးနားကနေ ရီဇာက မော့ကြည့်လာတယ်။ 'ဘာလဲ'

'ငါတောင်းဆိုတာပါ။ မင်းကိုတောင်းပန်ပါတယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး
မင်းပါးစပ်ကို ငါးမိနစ်လောက်ပိတ်ထားပေးပါလား'

ရီဇာ ဘယ်လိုတုံ့ပြန်လာမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတွေကြည့်ရုံနဲ့ သိနိုင် ပါ
တယ်။

နောက်ဆုံးတော့ ဟန်းစ်တို့ နှစ်ယောက် မြေအောက်ခန်းထဲ ရောက်
ခဲ့ကြတာပေါ့။

မြေအောက်ခန်းမှာ က လျှပ်စစ်မီးမရှိဘူး။ ရေနံဆီမီးအိမ်တစ်လုံး

ယူသွားကြရတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဖြည်းဖြည်းချင်းပဲ ကျောင်းနဲ့ အိမ်ကြား၊ မြစ်ကမ်း နားနဲ့ မြေအောက်ခန်းကြား၊ နေ့ကောင်းရက်သာတွေနဲ့ အဆင်မပြေတဲ့ ရက် တွေအကြားမှာ လစ်ဇာက စာရေး၊ စာဖတ်တတ်အောင် သင်လာခဲ့ရ တယ်။

'မကြာခင်ဆိုရင်...' ပါပါက လစ်ဇာကို ပြောလာတယ်။ 'အဲဒီ ကြောက်စရာ သုဘရာဇာလက်စွဲစာအုပ်ကို မင်းမျက်စိမှိတ်ပြီးတော့တောင် ဖတ်နိုင်တော့မယ်'

'ဒါဆို ကလေးတန်းမှာ စာသင်ရတာလည်း လွတ်ပြီပေါ့'

အဲဒီစကားကိုတော့ လစ်ဇာက တကယ့်စိတ်ရင်းနဲ့ လေးလေး နက်နက်ပြောလိုက်တာပဲ။

မြေအောက်ခန်းထဲမှာ ပါပါက ကော်ပတ်စက္ကူတွေထုတ်ပေးတယ်။ (အကုန်မြန်တတ်လို့ လေ။) ပြီးတော့ ဆေးသုတ်တဲ့ ဘရပ်ရှ်တစ်ချောင်းလည်း ဆွဲထုတ်လာတယ်။ ဟယူးဘားမန်းအိမ်မှာ က ဇိမ်ခံပစ္စည်းနည်းနည်းပဲရှိ ပေမယ့် အိမ်သုတ်ဆေးတွေကတော့ အလျှံပယ်ပဲ။ အဲဒီအိမ်သုတ်ဆေးတွေက လစ်ဇာ စာသင်ဖို့ သိပ်အသုံးကျတာ။ ပါပါက စကားလုံးတစ်လုံးရွတ်လိုက် ရင် လစ်ဇာက စာလုံးပေါင်းကို အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ အော်ဆိုပြီး အုတ်နံရံပေါ် စုတ်တံနဲ့ ရေးတာ။ မမှန်မချင်းကိုရေးတာ။ တစ်လလောက်နေရင် အိမ်နံရံကို ဆေးတစ်ခါ သုတ်လိုက်တာပေါ့။ လစ်ဇာအတွက်တော့ ကျောက်သင်ပုန်း ကြီးတစ်ချပ်ပါပဲ။

တချို့ညတွေမှာ မြေအောက်ခန်းက အလုပ်တွေပြီးတဲ့ အခါ လစ် ဇာက ရေချိုးကန်ထဲ ငုတ်တုတ်ဝင်ထိုင်နေရင်း မီးဖိုဆောင်ဘက်ဆီက ထူးမခြားနားစကားသံတွေကို ကြားနေရတယ်။

'ရှင်က နံစော်နေတာပဲ' မာမာက ဟန်းစ်ကိုပြောနေကျစကား သံ

လေ။ 'စီးကရက်နဲ့တွေ၊ ရေနံဆီနဲ့တွေ၊ ထောင်းထောင်းကို ထနေတာပဲ'

ရေချိုးကန်ထဲမှာ ရေစိမ်နေရင်း မာမာပြောတဲ့ အနံ့ကို လစ်ဇာ စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်နေမိတယ်။ သူ့ပါပါရဲ့ အဝတ်အစားတွေပေါ်က ထွက်လာတဲ့ အနံ့တွေလေ။ ဒါဟာ အရာအားလုံးထက်ပိုတဲ့ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်တည်မှုရဲ့ ရနံ့ပဲ။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ လည်း ဒီအနံ့ကို လစ်ဇာရနေတာလေ။ အဲဒီအနံ့တွေကို လစ်ဇာချစ်နေမိတယ်။ ကိုယ့်လက်မောင်းက အနံ့ကို ကိုယ့်ဘာသာပြန်အနံ့ခံကြည့်ရင်း ရေက စိမ့်ခနဲအေးလာတာကြောင့် လစ်ဇာ တစ်ယောက်တည်း ပြုံးလိုက်မိတယ်။

* * *

ကျောင်းအားကစားကွင်းထဲမှ ဟဲဗီးဝိတ်ချန်ပီယံ

၁၉၃၉ ခုနှစ်ရဲ့ နွေရာသီက ကတိုက်ကရိုက်နိုင်လှတယ်။ ဒါမှ မဟုတ် လစ်ဇာကပဲ ကတိုက်ကရိုက်နိုင်တာလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ လစ်ဇာ က ရှုဒီနဲ့ တခြားကလေးတွေနဲ့ အတူ (တစ်နှစ်ပတ်ဝန်းကျင်လောက် အချိန် အတွင်းမှာ) ဟင်းမားလ်လမ်းပေါ် ဘောလုံးကန်လိုက်၊ မီးပူတိုက်ပြီးသား အဝတ်အစားတွေကို မြို့ထဲမှာ မာမာနဲ့ အတူ လိုက်ပို့လိုက်၊ ပြီးတော့ စာသင်လိုက်နဲ့ ပဲ အချိန်တွေကုန်ဆုံးစေခဲ့တယ်။ စိတ်ထဲမှာ တော့ ဘာမှ သိပ်မကြာလိုက်သေးသလိုပဲလေ။

အဲဒီနှစ် နှောင်းပိုင်းမှာ အဖြစ်အပျက်နှစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့တယ်။

၁၉၃၉ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလမှ နိုဝင်ဘာလအတွင်း

၁။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး စတင်ဖြစ်ပွားခဲ့တယ်။

၂။ ကျောင်းအားကစားကွင်းမှာ လစ်ဇာက ဟဲဗီးဝိတ်ချန်ပီယံဖြစ်လာတယ်။

စက်တင်ဘာလဆန်းပိုင်းထဲမှာ ပါ။

ကမ္ဘာစစ်ကြီးစဖြစ်တဲ့ နေ့က မိုလ်ခင်မြို့မှာ တော့ သာသာယာယာပဲ ။ ကျုပ်ကတော့ အလုပ်တွေတိုး လာပြီပေါ့။

တစ်ကမ္ဘာလုံးကလည်း ဒီစစ်ပွဲအကြောင်းပဲပြောနေတာ။

သတင်းစာခေါင်းစီးတွေကလည်း စစ်ပွဲအကြောင်းပဲ ပြူးတူးပြတ် နဲ့ ပေါ့။

ဂျာမန်ရေဒီယိုတွေမှာ ဖျူးရာရဲ့ အသံတွေက မိုးလိုခြိမ်းနေတယ်။ ငါတို့ အရှုံးမပေးဘူး။ ငါတို့ မနားတမ်းတိုက်ပွဲဝင်မယ်။ ငါတို့ အောင်နိုင်ရမယ်။ ငါတို့ ခေတ် ရောက်ပြီဟေ့...။

ပိုလန်နိုင်ငံကို ဂျာမန်တပ်တွေ ဝင်သိမ်းပြီ။ လူတွေလည်း စုဝေး ပြီး နေရာတိုင်းမှာ ရေဒီယိုသတင်းကို နားစွင့်နေကြရတယ်။ မြူးနစ်လမ်းမကြီးကလည်း ဂျာမနီနိုင်ငံရဲ့ တခြားလမ်းမကြီးတွေလိုပဲ စစ်နဲ့ အသက်ဝင်လှုပ် ရှားနေလေရဲ့ ။ အနံ့အသက်တွေ၊ အသံတွေ မျိုးစုံနဲ့ ပေါ့။ ရိက္ခာကိုခွဲတမ်း နဲ့ ဝေတာတွေလည်း ရက်နည်းနည်းစောပြီး စလာတယ်။ နံရံပေါ်မှာ စာရေး သလိုပေါ့။ အခုတော့ တရားဝင်ဖြစ်သွားပြီလေ။ အင်္ဂလန်နဲ့ ပြင်သစ်က ဂျာမနီကို စစ်ကြေညာလိုက်တယ်။ ဟန်းစ်ဟယူးဘားမန်းရဲ့ စကားကို ခိုးပြီးပြောရရင်တော့...

ရယ်စရာတွေ စပြီလေ။

ကြေညာချက်ထုတ်ပြန်တဲ့ နေ့မှာ ကံကောင်းချင်တော့ ပါပါက အလုပ်တချို့ရှိနေတာ။ ပါပါက အိမ်အပြန်မှာ သတင်းစာအဟောင်းတစ် စောင်ကောက်လာခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီသတင်းစာကို ဆေးပုံးတွေကြား ထဲထိုးထည့်မထားဘဲ ခေါက်ပြီးတော့ သူ့ရှုပ်အင်္ကျီအောက်မှာ ထည့်ထား

လိုက်တယ်။ အိမ်ရောက်လို့ သတင်းစာကို ဆွဲထုတ်လိုက်တော့ ချွေးတွေ
စိုသွားတဲ့ ပုံနှိပ်မင်တွေက သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်တောင် စွန်းထင်းကုန်တယ်။
သတင်းစာကတော့ စားပွဲပေါ်တင်ထားတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သတင်းက သူ့ရင်
ဘတ်ထဲမှာ ပေါ့။ ဆေးမင်ကြောင်တစ်ခုလိုပဲ။ ရုပ်အင်္ကျီကို ဆွဲချွတ်ရင်း
ဟန်းစ်က မီးဖိုဆောင်ဘက်က အလင်းရောင်ကို မရေမရာ လှမ်းကြည့်မိ
တယ်။

'သတင်းက ဘာတဲ့ လဲ ပါပါ' လစ်ဇာက ဟန်းစ်ကိုမေးလာတယ်။ ဟ
န်းစ်ရင်ဘတ်ပေါ်က အမည်းရောင်စာတန်းတွေကြည့်လိုက်၊ သတင်းစာ
ကို ကြည့်လိုက်နဲ့ ပေါ့။

'ဟစ်တလာက ပိုလန်ကို သိမ်းလိုက်ပြီလေ' ဟန်းစ်က ပြန် ဖြေလာ
တယ်၊ ပြီးတော့ သူက ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ဝင်
ထိုင်ချလိုက်တယ်။ 'အားလုံးအထက်က အဖ ဂျာမနီနိုင်ငံတော်' လို့ သူ
က တီးတိုးရေရွတ်လိုက်တယ်။ သူ့အသံက မျိုးချစ်စိတ်ပါတယ်ဆိုရုံ
လေးတော့ မဟုတ်ဘူး ။

စိတ်ရှုပ်ထွေးနေပုံရတဲ့ ပါပါမျက်နှာကို မြင်ရပြန်တယ်။ ပါပါရဲ့ အ
ကော်ဒီယံမျက်နှာပေါ့။

ကျောင်းပြန်ဖွင့်ပြီး တစ်လလောက်နီးပါး ကြာတဲ့ အခါမှာ လစ်ဇာက
သူနဲ့ ရွယ်တူ ကလေးတွေရှိတဲ့ အတန်းကို ပြောင်းရတယ်။ လစ်ဇာ စာ
ကောင်းကောင်း ဖတ်နိုင်ပြီမို့လို့ အတန်းပြောင်းပေးတာပဲလို့ ခင်ဗျားထ
င်ကောင်းထင် လိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူး ။ သူက တိုး
တက်မှုရှိတယ်ဆို ပေမယ့် စာကို သွက်သွက်တော့မဖတ်နိုင်သေးဘူးလေ
။ ဝါကျတွေက နေရာ အနံ့ပြန့်ကျဲနေတာ၊ စကားလုံးတွေကလည်း သူ့ကို
အရူးလုပ်သေးတယ်။ သူ့ကို အတန်းတင်ပေးလိုက်ရတဲ့ အကြောင်းရင်း

က ကလေးတန်းမှာ လစ်ဇာက အနှောင့်အယှက်ဖြစ်လာလို့ ပဲ။ တခြား ကလေးတွေကို မေးခွန်းမေး ရင်လည်း သူက ဝင်ပြီး အော်ဖြေတတ်တယ်။ တစ်ခါတလေဆို စာသင်ခန်း အပြင်ဘက် လူသွားစင်္ကြံလမ်းပေါ်မှ အရိုက်ခံရတတ်သေးတာလေ။

အဓိပ္ပာယ်တစ်ရပ်

အရိုက်ခံရခြင်း = ပုန်း၍ ကောင်းသောနေရာတစ်ခု

လစ်ဇာကို အတန်းသစ်ဆီခေါ်သွားပြီး အစွန်က ကုလားထိုင် တစ်လုံးမှာ ထိုင်ခိုင်းတယ်။ မယ်သီလရင်ဆရာမက လစ်ဇာကို ပါးစပ်ပိတ်ထားဖို့ လည်း ပြောသေးတာ။ စာသင်ခန်းရဲ့ ဟိုးတစ်ဖက်အစွန်းမှာ ရူဒီက လှမ်းကြည့်ရင်း လက်ဝှေ့ယမ်းပြနေတယ်။ လစ်ဇာက လက်ပြန်ပြလိုက် ပေမယ့် မပြုံးဖြစ်အောင် သတိထားနေလိုက်တယ်။

အိမ်ရောက်တော့ လစ်ဇာက သုဘရာဇာလက်စွဲစာအုပ်ကို ပါပါနဲ့ အတူ ကောင်းကောင်း ဖတ်နေလိုက်တယ်။ လစ်ဇာ နားမလည်တဲ့ စကားလုံး တွေကို ခဲတံနဲ့ ဝိုင်း၊ ရေးမှတ်ထားပြီး နောက်နေ့မြေအောက်ခန်းထဲ ဆင်းပြီး စာသင်တော့ယူသွားတာပေါ့။ ဒီလောက်နဲ့ လုံလောက်ပြီလို့ လစ်ဇာက ထင်ထားခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်းမှာ မလုံလောက်ပါဘူး။

နီဝင်ဘာလဆန်းပိုင်းတစ်ရက်မှာ ကျောင်းက စာမေးပွဲစစ်တယ်။ အဲဒီမှာ စာဖတ်တာလည်း တစ်ဘာသာအနေနဲ့ စစ်တယ်လေ။ ကလေးတွေ အားလုံး အတန်းရှေ့ တစ်လှည့်စီ ထွက်ရပ်ပြီး ဆရာမပေးတဲ့ စာပိုဒ် တစ်ပိုဒ် ကို အသံထွက်ဖတ်ပြကြရတယ်။ မနက်ခင်းက အေးမြနေပေမယ့် နေရောင် တော့ ထွက်လာနေပြီ။ ကလေးတွေက မျက်စိစုံမှိတ်ထားကြတယ်။ ခေါင်း ပေါ်မှာ ရောင်ခြည်တွေလင်းဖြာနေတဲ့ သေမင်းတမန် မယ်သီလရင် စစ္စတာ မာရီယာ ရောက် လာပြီလေ။ (ဒါနဲ့ စကားမစပ်၊ လူ

တွေပြောတဲ့ သေမင်း တမန်ပုံကို ကျုပ်တော့ကြိုက်သဗျာ။ သေမင်းတမန်လက်ထဲက ရိုးတံရှည် ကောက်ရိတ် ဓားကြီးကိုလည်း ကျုပ်သဘောကျတယ်။ ကောက်ရိတ်ဓားမြင် တာနဲ့ တင် ပျော်စရာဖြစ်နေပြီလေ။)

နေရောင်တည့်တည့်ထိုးနေတဲ့ စာသင်ခန်းထဲမှာ ကလေးတွေရဲ့ နာမည်ကို လက်တန်းခေါ်နေတယ်။

'ဗားလ်ဒ်ဟိုင်းမ်။ လေးမန်း။ ရှုတိုင်းနား'

နာမည်ခေါ်ခံရတဲ့ ကလေးတွေအားလုံးက ရှေ့ထွက်ရပ်ပြီး စာဖတ်ပြကြတယ်။ ဖတ်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းကတော့ အမျိုးမျိုးကွဲပြားတာပေါ့။ ရှုဒီက အံ့သြစရာကောင်းလောက်အောင် စာဖတ်သွက်တာပဲ။

စစ်မေးနေတဲ့ တစ်ချိန်လုံးမှာ လစ်ဇာက ပြင်းပြတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ နာကျင်တဲ့ ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်မှုတွေ ရောထွေးနေတဲ့ ခံစားချက်မျိုးနဲ့ ထိုင်စောင့် နေတယ်။ သူ့အရည်အချင်းကို သူကိုယ်တိုင်လည်း အရမ်းကိုသိချင်နေမိ ပြီလေ။ သူ စာသင်လာတာ ဘယ်လောက်အထိ တိုးတက်နေပြီလဲဆိုတာ သိချင်ရှာတာနေမှာ ပေါ့။ သူ ဖြေနိုင်ပါ့မလား။ ရှုဒီလောက်နီးနီး၊ တခြားသူ တွေလောက်နီးနီး လစ်ဇာ ဖတ်ပြနိုင်ပါ့မလား။

စစ္စတာမာရီယာက သူ့လက်ထဲကိုကိုင်ထားတဲ့ ကျောင်းသား စာရင်းကို ကြည့်လိုက်တိုင်း လစ်ဇာရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ ဖိုသွားရတယ်။ ဗိုက်ထဲကနေ လှိုက်တက် လာပြီး ရင်ထဲအထိ ရောက်လာသလိုပဲ။ မကြာခင်မှာပဲ အဲဒီခံစားမှုက ထူထဲတဲ့ ကြိုးတစ်ချောင်းလို သူ့လည်ကုပ်ပေါ်အထိ ရစ်ပတ် နွယ်တက်လာခဲ့တော့တယ်။ တော်မီမျှလာက သာမန်အနေအထားလောက် ပဲ ကြိုးစားဖတ်ပြပြီးသွားတဲ့ နောက်မှာ လစ်ဇာက တစ်ခန်းလုံး လှည့်ပတ် ကြည့်လိုက်တယ်။ အားလုံးဖတ်ပြီးနေပြီ။ သူတစ်

ယောက်တည်းပဲ ကျန်တော့ တာလေ။

'သိပ်ကောင်းတယ်' စစ္စတာမာရီယာက စာရင်းစာရွက်ကိုကြည့် ရင်း
ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ မှတ်ချက်ပေးလာတယ်။ 'ကဲ..အားလုံးစုံပြီ'

ဘယ်လိုသဘောလဲ။

'တစ်ယောက်ကျန်ပါသေးတယ်'

အခန်းတစ်ဖက်စွန်းကနေ အသံတစ်ခုက ထူးထူးကဲကဲထွက်ပေါ်
လာတယ်။ အော်ပြောလိုက်တဲ့ ကလေးက သံပရာသီးရောင်ဆံပင်၊ စား
ပွဲကို တိုက်နေတဲ့ အရိုးပြိုင်းပြိုင်း ခူးခေါင်းအစုံပိုင်ရှင်ပဲ။ သူက လေထဲ
ကို လက် မြှောက်ဆန့်တန်းလိုက်ပြီး ဆက်ပြောလာတယ်။ 'စစ္စတာမာရီ
ယာ၊ လစ်ဇာကို မေ့သွားတယ်ထင်ပါတယ်'

စစ္စတာမာရီယာက ဒီလိုပြောလာတာကို သိပ်ပြီးတော့ သဘော တွေ့
ပုံမရဘူး။

စစ္စတာမာရီယာက လက်ထဲက ဖိုင်တွဲကို ရှေ့ကစားပွဲပေါ်ပစ်ချ လို
က်ပြီး မနှစ်မြို့တဲ့ လက္ခဏာနဲ့ ရူဒီကို စစ်စစ်ဆေးဆေးကြည့်လာတယ်။
စိတ်ပျက်စရာပေပဲ။ ရူဒီရှုတိုင်းနားကို ဘာဖြစ်လို့ သည်းခံနေရတာလဲလို့
စစ္စတာမာရီယာက တွေးနေမိတယ်။ ဒီကောင်လေး ပါးစပ်ပိတ်မထားနိုင်
ဘူး ပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဘုရားသခင်။ ဘာဖြစ်လို့ လဲ။

'မဟုတ်သေးဘူးကွဲ့' စစ္စတာမာရီယာက သူပြောမှာ ကို အတွန့် မတ
က်စေချင်တဲ့ လေသံနဲ့ စကားစလာတယ်။

'စစ္စတာက လစ်ဇာ မဖတ် နိုင်မှာ စိုးလို့ ပါ ရူဒီ'

စစ္စတာမာရီယာက အခန်းထဲကို တစ်ချက်ဝှေ့ ကြည့်လိုက်ပြီး သူ့စ
ကားကို အတည်ပြုတဲ့ သဘော ဆက်ပြောလာတယ်။

'နောက်တစ်ခါကျတော့ လစ်ဇာ ဖတ်ပြလိမ့်မပေါ့'

လစ်ဇာက သူ့လည်ချောင်းကို ရှင်းလိုက်ပြီး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ပဲ အာခံလိုက်တယ်။ 'အခုလည်း ဖတ်နိုင်ပါတယ်၊ စစ္စတာ' အတန်းသား အများ စုက အသံမထွက်ဘဲ ငြိမ်ပြီးကြည့်နေကြတယ်။ ကျောင်းသားတချို့က တော့ ကလေးတွေ သဘာဝအတိုင်း ကျိတ်ပြီးရယ်နေကြလေရဲ့ ။

စစ္စတာမာရီယာကလည်း ဆက်ပြီးသည်းမခံနိုင်တော့ဘူးလေ။ 'မရဘူး၊ မင်းမဖတ်နိုင်သေးဘူး၊ မင်းကိုမင်း ဘာထင်နေလဲ'

လစ်ဇာက ထိုင်ရာကနေထပြီး အတန်းရှေ့ကို ဖြည်းဖြည်းနဲ့ တောင့်တောင့်ကြီး လျှောက်သွားလိုက်တယ်။ စာအုပ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက် ပြီး ကြုံရာစာမျက်နှာတစ်မျက်နှာကို လှန်ကြည့်လိုက်တယ်။

'ဒါဆိုလည်း ကောင်းပြီလေ' စစ္စတာမာရီယာက ပြောလာတယ်။ 'ဒီလောက်ဖတ်ချင်ရင်လည်း ဖတ်ပေါ့'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ စစ္စတာ' လစ်ဇာက ရှုဒီဘက်ကို မျက်လုံးတစ်ချက် စွေခနဲလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး နောက်မှာ ဖွင့်ထားတဲ့ စာမျက်နှာကို စစ်ဆေးလိုက် တယ်။

လစ်ဇာ တစ်ချက်ပြန်မော့ကြည့်လိုက်တော့ အခန်းတစ်ခန်းလုံးဟာ စိတ်ဖိစီးမှုတွေနဲ့ မွန်းကြပ်နေသလိုပဲ။ ပြီးတော့ ဖိအားတွေနဲ့ ပြန်ပြီးငြိမ်သက်သွားတယ်။ ကလေးတွေအားလုံးဟာလည်း သူ့မျက်စိအောက်မှာ တင် ဖိအားတွေ သက်ရောက်လို့ နေတယ်။ အတွေးတစ်ချက် ဖျတ်ခနဲ လက်သွားတဲ့ အချိန်လေးမှာ လစ်ဇာက စာတစ်မျက်နှာလုံးကို အထစ်အငေါ့၊ အမှား အယွင်းမရှိ ရှောရှောရှူရှူဖတ်ပြလိုက်နိုင်တယ်လို့ စိတ်ကူးယဉ်လိုက်မိသေး တယ်လေ။

အရေးပါသော စကားလုံးတစ်လုံး

စိတ်ကူးယဉ်ခြင်း

'လုပ်စမ်းပါ လစ်ဇာ'

ရူဒီအသံက တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွင်းလိုက်တယ်။

စာအုပ်သူခိုးမလေးက စာလုံးတွေဆီကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြန် တယ်။

လုပ်စမ်းပါ။ ဒီတစ်ခါတော့ ရူဒီက အသံမထွက်ဘဲ နှုတ်ခမ်းလှုပ်
ရုံပြောလာတာ။ ဖတ်ပြလိုက်စမ်းပါ လစ်ဇာရာ။

လစ်ဇာနားထဲမှာ သူ့ရဲ့ သွေးတွေ လှည့်ပတ်စီးဆင်းနေသံက ကျယ်
လောင်သထက် ကျယ်လောင်လာတယ်။ ဝါကျတွေက အမြင်အာရုံမှာ
ဝေဝါး လာတယ်။

စာရွက်ဖြူဖြူလေးပေါ်က စာတွေဟာ ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ တခြား
ဘာသာစကားတစ်ခုခုနဲ့ ရေးထားတဲ့ စာတွေလို ဖြစ်သွားရတယ်။ လစ်
ဇာ မျက်လုံးမှာ မျက်ရည်တွေဝိုင်း လာပြီ။ စာလုံးတွေကိုတောင် သူမမြင်
ရ တော့ဘူး။

နေရောင်ကတစ်မျိုး။ ကြောက်စရာကောင်းအောင်ထိုးနေတဲ့ နေ
ရောင်ပေါ့။ ပြတင်းပေါက်မှန်ချပ်တွေကနေ ထွင်းဖောက်ဝင်ရောက်လာ
တဲ့ ကြောက်စရာနေရောင်က အသုံးမကျတဲ့ ကလေးမအပေါ်ကိုမှ တည့်
တည့် မတ်မတ်ကြီး ထိုးကျနေတယ်။ နေရောင်တွေက သူ့မျက်နှာကို တ
ည့် တည့်ကြည့်ပြီး အော်ပြောနေသလိုပဲ။

'မင်းက စာအုပ်ပဲခိုးတတ်တာ၊ စာမဖတ်တတ်ပါဘူး'

အဲဒီမှာ လစ်ဇာအသံဝင်လာတယ်။ အဖြေတစ်ခုရသွားတယ်။

အသက်ရှူ၊ အသက်ကိုမှန်မှန်ရှူ။ လစ်ဇာက ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်နဲ့ စပြီး အသံထွက်ဖတ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရှေ့မှာ ရှိနေတဲ့ စာအုပ်ထဲက စာတွေတော့ မဟုတ်ဘူး ။ လစ်ဇာဖတ်နေတာတွေက သုဘရာဇာလက်စွဲ စာအုပ်ထဲက စာပိုဒ်တွေပဲ။ အခန်း'သုံး' 'နှင်းတောထဲတွင် ကျင်းတူးခြင်း' လစ်ဇာက ပါပါဖတ်ပြတဲ့ အသံတွေကို နားထဲမှာ စွဲပြီး အလွတ်ရနေတာလေ။

'နှင်းတောထဲတွင် ကျင်းတူးခြင်း'

လစ်ဇာက ဆက်ဖတ်တယ်။

'ဂေါ်ပြားကောင်းကောင်း တစ်လက် အသုံးပြုရမည်ဖြစ်သည် ။ နှင်းတောထဲတွင် တူးရာ၌ ကျင်းကို နက်နက်တူးပါ။ အပျင်းမခိုပါနှင့် ။ ကျင်း ထောင့်များကို အထိအခိုက်မရှိပါစေနှင့် '

လစ်ဇာက လေကို အားပါးတရ ရှူသွင်းပြီး ဆက်ဖတ်လိုက်တယ်။ 'တစ်နေ့တာ၏ အပူနွေးဆုံးသောအချိန်ကို စောင့်ဆိုင်း၍ ကျင်းတူးပါက ပို၍ လွယ်ကူမည် ဖြစ်သည် ။ ထိုအခါ...'

ဒီနေရာမှာ တင် ပွဲက သိမ်းသွားရပြီ။

လစ်ဇာလက်ထဲက စာအုပ်ကို စစ္စတာမာရီယာက ဆောင့်ဆွဲယူ လိုက်ပြီး အော်ထည့်လိုက်တော့တာပဲ။ 'လစ်ဇာ အတန်းအပြင်ထွက်စမ်း'

လူသွားစင်္ကြံလမ်းပေါ်မှာ ကြိမ်ဒဏ်အပေးခံနေရင်းနဲ့ လွှဲလွှဲပြီး ရိုက်နေတဲ့ စစ္စတာမာရီယာရဲ့ လက်တွေကြားကနေ အတန်းထဲမှာ ကလေးတွေ သူ့ကိုရယ်မောနေကြပုံကို လစ်ဇာ၊ မြင်နေရ၊ ကြားနေရတယ်လေ။ အခုနက ဖိအားတွေသက်ရောက်ခံထားရတဲ့ ကလေးတွေအားလုံးပေါ့။ ရယ် မောပြီးပျော်နေကြတာ။ နေရောင်က သူတို့ အားလုံးကို ဖျန်းပက်

ထားတယ်။ လူတိုင်း ရယ်မောနေကြပေမဲ့ ရူဒီကတော့ မရယ်ရှာဘူး။

စာသင်ချိန်ခဏနားတဲ့ အခါမှာ လုဒ်ဗစ်ရှမိုက်ကယ်လ်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်က စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုင်ပြီး လစ်ဇာနားကို ရောက်လာတယ်။ သူက လစ်ဇာကို ခပ်လှောင်လှောင်နဲ့ စိန်ခေါ်လာတာလေ။ 'ဟေ့..လစ်ဇာ။ ဒီစာလုံးလေး ငါမဖတ်တတ်လို့ ဖတ်ပြပေးပါလား။' ဆယ်နှစ်သားအရွယ် ကောင်လေးက လစ်ဇာကို နှိပ်ကွပ်လိုက်ရတယ်ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ရယ်မောနေ သေးတယ်။ 'နင်က ငတုံးပဲ'

ကလေးတွေက လစ်ဇာနားကို ဝိုင်းအုံလာတယ်။ ဒေါသကို မျိုသိပ်ထားတဲ့ လစ်ဇာကို ဝိုင်းကြည့်နေကြတာပေါ့။

'ဒီကောင်တွေပြောတာ နားထောင်မနေနဲ့ ' ရူဒီက အကြံပေးလာတယ်။

'နင့်အတွက်တော့ ပြောရလွယ်တာပေါ့။ နင်က ငတုံးမှ မဟုတ်တာ'

အတန်းနားချိန်ကုန်ခါနီးတော့ လစ်ဇာကို ဝိုင်းပြီးမှတ်ချက်ပေးနေတာတွေက ၁၉ ကြိမ်လောက်ရှိနေပြီ။ အကြိမ်နှစ်ဆယ်မြောက်မှာ တော့ လစ်ဇာက လျှပ်တစ်ပြက် တုံ့ပြန်လာတယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာ ရှမိုက်ကယ်လ်က တစ်ကျော့ပြန်လာတာလေ။ 'ဖတ်ပြစမ်းပါလစ်ဇာ' သူက စာအုပ်ကို လစ်ဇာ နှာခေါင်းအောက်ထိုးထည့်ပြီး ပြောလာတာ။ 'ငါ့ကို ကူညီပေးပါ။ လစ်ဇာ။နင် ဖတ်ပြမယ်မဟုတ်လား'

လစ်ဇာက တကယ်ပဲ ကူညီပေးလိုက်တယ်။

လစ်ဇာ ထိုင်ရာကထပြီး ရှမိုက်ကယ်လ်လက်ထဲက စာအုပ်ကို ဆွဲယူလိုက်တယ်။ ရှမိုက်ကယ်လ်က သူ့အပေါင်းအသင်းတွေဘက်ကို လည်ပြန်လှည့်ပြီး ပြုံးပြနေလေရဲ့ ။ အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ လစ်ဇာက စာအုပ်ကို လွှဲ

ငုံပစ် ထည့်လိုက်ရင်း ရှုမိုက်ကယ်လ်ရဲ့ ပေါင်ခွကြားကိုမှန်းပြီး အားကုန် ကျုံးကန် ထည့်လိုက်တော့တယ်။

ဟုတ်ပါ။ ခင်ဗျား တွေးမိတဲ့ အတိုင်းပဲလေ။ လုဒ်ဗစ်ရှုမိုက်ကယ်လ် ခါးကိုင်းကျသွားတုန်းမှာ ပဲ နားအုံတစ်ဖက်ကို လက်သီးနဲ့ အကျွေးခံလိုက် ရသေးတယ်။ မြေပေါ်လည်း လဲကျသွားရော လစ်ဇာက အကြမ်းပ တမ်း တွယ်တော့တာပဲ။ ဒေါသစိတ် ငယ်ထိပ်ရောက်နေတဲ့ ကလေးမက ရှုမိုက် ကယ်လ်ကို မျက်နှာဖြတ်ရိုက်၊ လက်သည်းနဲ့ ဆွဲကုတ်၊ လုံးဝကို နာလန်မထူ နိုင်အောင် ချေမှုန်းပစ်လိုက်တာ။ လစ်ဇာရဲ့ လက်ဆစ်၊ လက်ခေါက်တွေနဲ့ လက်သည်းတွေက သေးငယ်ပေမဲ့ ကြောက်စရာကောင်းအောင် မာကြော တယ်လေ။ 'နင်ကမှ ဝက်လိုအကောင်' လစ်ဇာအသံကတင် ရှုမိုက်ကယ်လ် ကို စုတ်ပြတ်သွားစေနိုင် လောက်တယ်။ 'နင်ကမှ အသုံးမကျတဲ့ အကောင်။ ငါ့ကို စာလုံးပေါင်းပြဦးလေ'

ဟိုး မိုးကောင်းကင်ကြီးမှာ တိမ်တွေအချင်းချင်း ခလုတ်တိုက်ရင်း မိုက်မိုက်မဲမဲ စုဝေးနေကြလေရဲ့ ။

တိမ်တွေက မတန်တဆကို အစုအဝေးကြီး ဖွဲ့လို့ နေတယ်။

ကြီးမားတဲ့ တိမ်တိုက်ကြီးက အရိပ်ကျပြီး မှောင်သွားတယ်။

တိမ်တွေ၊ တစ်ခုနဲ့ တစ်ခု တိုးကြတိုက်ကြ။ တောင်းပန်လိုက်ကြ။ ပြီးတော့ ဆက်ရွေ့သွားပြီး နေရာတစ်ခုရဖို့ တွန်းထိုးရှာဖွေကြနဲ့ ပေါ့။

ကလေးတွေလည်း ဝိုင်းအုံလာကြတယ်။ လစ်ဇာတို့ မှ ရန်ပွဲကို ကြည့်လိုစိတ်နဲ့ အပြေးအလွှား အမြန်ရောက်လာကြတာလေ။ ဘေးမှာ ဝိုင်းပြီး လက်သီးလက်မောင်းတန်းရင်း အော်ဟစ်အားပေးသံတွေကလည်း ညံ့နေတယ်။ လစ်ဇာက ရှုမိုက်ကယ်လ်ကို တစ်သက်လုံး မလှန်နိုင်အောင်

င် သင်ခန်းစာပေးနေတာကို ဝိုင်းကြည့်နေကြတာလေ။ 'ခရစ်တော်မယ်
တော် မာရီစိန့်ဂျိုးဇက်' လစ်ဇာက စူးရှတဲ့ အသံနဲ့ တိုင်တည်နေတာ။ ရှု
မိုက် ကယ်လ်တော့ သေတော့မှာ ပဲ။

လစ်ဇာက သူ့ကို အသေမလုပ်ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ လစ်ဇာက သတ်တော့မယ့်ဆဲဆဲပဲ။

တကယ်တမ်းမှာ လစ်ဇာ့ကို ရပ်တန့်သွားစေခဲ့တာက အကြော ဆွဲ
နေတဲ့ တော်မီဗျူလာရဲ့ ပြီးနေတဲ့ မျက်နှာပါပဲ။ ဒီလောက် လူအုပ်ကြီးဝို
င်း နေတဲ့ ကြားထဲက သူ့ကိုရယ်သွမ်းသွေးနေတဲ့ တော်မီဗျူလာကို လစ်
ဇာက မြင်ဖြစ်အောင်မြင်လိုက်ပြီး တစ်ခါတည်း ဆွဲလှဲရိုက်တော့တာပဲ။

'ငါဘာလုပ်လို့လဲ'

တော်မီဗျူလာက ငိုရင်းပြန်ပြောနေသေးတယ်။ မျက်နှာကို သုံးလေး
ချက်လောက် အရိုက်ခံရပြီးတဲ့ နောက် နှာခေါင်းကနေ သွေးတွေ ကျလာ
တော့မှ ပဲ လစ်ဇာ အရိုက်ရပ်တော့တယ်။

လစ်ဇာက ဒူးထောက်ထိုင်ရင်းနဲ့ လေကို တစ်ဝှေ့သွင်းလိုက်ပြီး
သူ့ခြေရင်းမှာ ညည်းညူနေတဲ့ အသံတွေကို နားထောင်နေလိုက်သေးတ
ယ်။ သူ့ဘေးမှာ ဝဲလည်လှည့်နေတဲ့ တခြားကလေးတွေရဲ့ မျက်နှာတွေ
ကို လစ်ဇာ က ဘယ်ပြန်ညာပြန်ကြည့်ပြီး ကြေညာချက်ထုတ်လိုက်တ
ယ်။ 'ငါ ငတုံး မဟုတ်ဘူး '

ဘယ်သူကမှ သူ့ကို အငြင်းအခုံမလုပ်ကြတော့ဘူးလေ။

အားလုံးကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်ရောက်သွားချိန်မှာ ပဲ စစ္စတာမာရီယာ
ဝင် လာပြီး လုဒ်ဗစ်ရှမိုက်ကယ်လ်ရဲ့ အခြေအနေကို မြင်တော့ ရန်ဖြစ်
ထား မှန်း သူ သိသွားတယ်။ ပထမတော့ ရူဒီနဲ့ တချို့ယောက်ျားလေး

တွေကို သံသယဖြစ်တာပေါ့။ သူတို့ က ဒီလိုရန်ဖြစ်နေကျမို့လေ။
'လက်ဖြန့်စမ်း' ယောက်ျားတွေအားလုံး လက်ဖြန့်ပြကြရတယ်။ အားလုံး
လက်တွေက သန့်ရှင်းနေတယ်လေ။

'မယုံနိုင်စရာပါလား' စစ္စတာက တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်နေမိ တယ်။
'မဖြစ်နိုင်ဘူး' လစ်ဇာရှေ့ထွက်ပြီး လက်ဖြန့်ပြလိုက်တော့ ရှုမိုက်
ကယ်လ်က ပွက်လောညံ့အောင် တိုင်တော့တာပဲ။ 'အတန်းအပြင် ထွက်
စမ်း' ဒီလိုနဲ့ ဒီကနေ့မှာ အတန်းအပြင်ဘက်ကို ဒုတိယအကြိမ်မြောက်အ
ဖြစ် လစ်ဇာထွက်ရပြန်တယ်။ တကယ်ဆို တစ်နာရီအတွင်းမှာ နှစ်ကြိမ်
မြောက် ထွက်ရတာပဲလေ။

ဒီတစ်ကြိမ်မှာ တော့ ပြစ်ဒဏ်ပေးတာက အပျော့စားမဟုတ်တော့
ဘူး။ သာမန်အပြစ်ပေးတာ မဟုတ်တော့ဘူးလေ။ ပင်မလူသွားစင်္ကြံလ
မ်းမ ကြီးပေါ်မှာ အရိုက်ခံရတာ။ ရိုက်ချက်တွေက တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက်
။ လစ်ဇာ အတော်လေးခံလိုက်ရတာ တစ်ပတ်လောက်ကို ကောင်းကော
င်း မထိုင်နိုင် အောင်အထိပဲ။

ညနေကျောင်းဆင်းတော့ လစ်ဇာက ရှုဒီတို့ မောင်နှမတွေနဲ့ အတူ
အိမ်ကို လမ်းလျှောက်ပြန်တယ်။ ဟင်းမားလ်လမ်းနားနီးလာတော့
အပြေး အလွှားဝင်လာတဲ့ လစ်ဇာရဲ့ အတွေးတွေထဲမှာ သုဘရာဇာလက်
စွဲစာအုပ်က စာပိုဒ်တွေအလွတ်ဖတ်ပြလို့ အရိုက်ခံရတာတွေ၊ သူ့ရဲ့ မိ
သားစု ပြိုကွဲဆုံးရှုံးရ တာတွေ၊ သူ့ရဲ့ ချောက်အိပ်မက်ဆိုးတွေ၊ တစ်နေ့
တာအတွင်း အရှက်တကွဲ ဖြစ်ရတာတွေ ဝဲလှည့်ပေါ် လာပြီး ငုတ်တုတ်
ထိုင် ငိုချလိုက်တော့တယ်။ အတွေးတွေအားလုံးက ဒီလိုငိုဖြစ်အောင် ဦး
တည်နေခဲ့တာလေ။

ရှုဒီက သူ့ဘေးနားမှာ မတ်တတ်ရပ်ပေးနေတယ်။

မိုးက ရွာစပြု လာပြီ။ မိုးကောင်းမယ့်ပုံပဲ။

ကွတ်ရှုတိုင်းနားက လှမ်းခေါ်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ နှစ်ယောက်စလုံး နေရာက မရွှေ့ကြဘူး။ ကြွေကျလာနေတဲ့ မိုးစက်မိုးပေါက်တွေကြားမှာ တစ်ယောက်သောသူက နာကျင်ကြေကွဲမှုတွေအပြည့်နဲ့ ထိုင်နေတယ်။ နောက်တစ်ယောက်က သူ့ဘေးမှာ ရပ်စောင့်ပေးနေတယ်။

'သူဘာလို့ သေသွားရမှာ လဲ' လစ်ဇော့အမေးကို ရူဒီ ဘာမှ အဖြေ ပြန် မပေးဘူး။

လစ်ဇော့ ငိုလို့ အားရပြီး ပြန်ထလာတော့ ရူဒီက အကောင်းဆုံး သူငယ်ချင်းပုံစံနဲ့ လက်တွဲလာခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား လမ်းဆက် လျှောက်လာကြတယ်။ နမ်းချင်တယ်လို့ တောင်းဆိုတာလည်း မရှိပါဘူး။ ဒါမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီအတွက် ရူဒီကို ခင်ဗျားသဘောကျမယ်ဆို ကျနိုင် ပါတယ်။

ကျုပ် ပေါင်ခွကြားကိုတော့ မကန်နဲ့ ပေါ့နော်။

ရူဒီလည်း ဒါကိုပဲ စဉ်းစားနေတာ။ ဒါပေမဲ့ သူ စဉ်းစားတာကို ရူဒီက လစ်ဇော့ကို ပြောပြမယ် မဟုတ်ဘူး လေ။ အဲဒီနောက် လေးနှစ်နီးပါး လောက် ကြာတော့မှ ရူဒီက အဲဒီလိုတွေးခဲ့တဲ့ အကြောင်း လစ်ဇော့ကို ပြောပြ ခဲ့တာ။

အခုတော့ လစ်ဇော့နဲ့ ရူဒီတို့ နှစ်ယောက်သား ဟင်းမားလ်လမ်းမ ကြီး ပေါ်မယ် မိုးရွာထဲ လမ်းလျှောက်နေကြလေရဲ့ ။

ရူဒီကလည်း သူ့ကိုယ်သူ မီးသွေးအမည်းတွေသုတ်လိမ်းပြီး အရူး ထခဲ့တဲ့ လူ။ ကမ္ဘာကြီးကို အောင်နိုင်ခဲ့သူပေါ့။

လစ်ဇော့ကတော့ စာမဖတ်တတ်တဲ့ စာအုပ်သူခိုးမလေးပေါ့။

ကျုပ် ပြောတာယုံပါ။ စကားလုံးတွေက လာနေကြပါပြီ။ အဲဒီ စကား
လုံးတွေ ရောက်လာတဲ့ အခါမှာ လစ်ဇာက တိမ်တွေကို ဖမ်းယူဆုပ် ကိုင်
သလို လက်ထဲမှာ ဖမ်းကိုင်ထားပြီး စကားလုံးမိုးတွေ ရွာချလာတဲ့ အထိ
လိမ်ညှစ်ပြလိမ့်မယ်။

* * *